

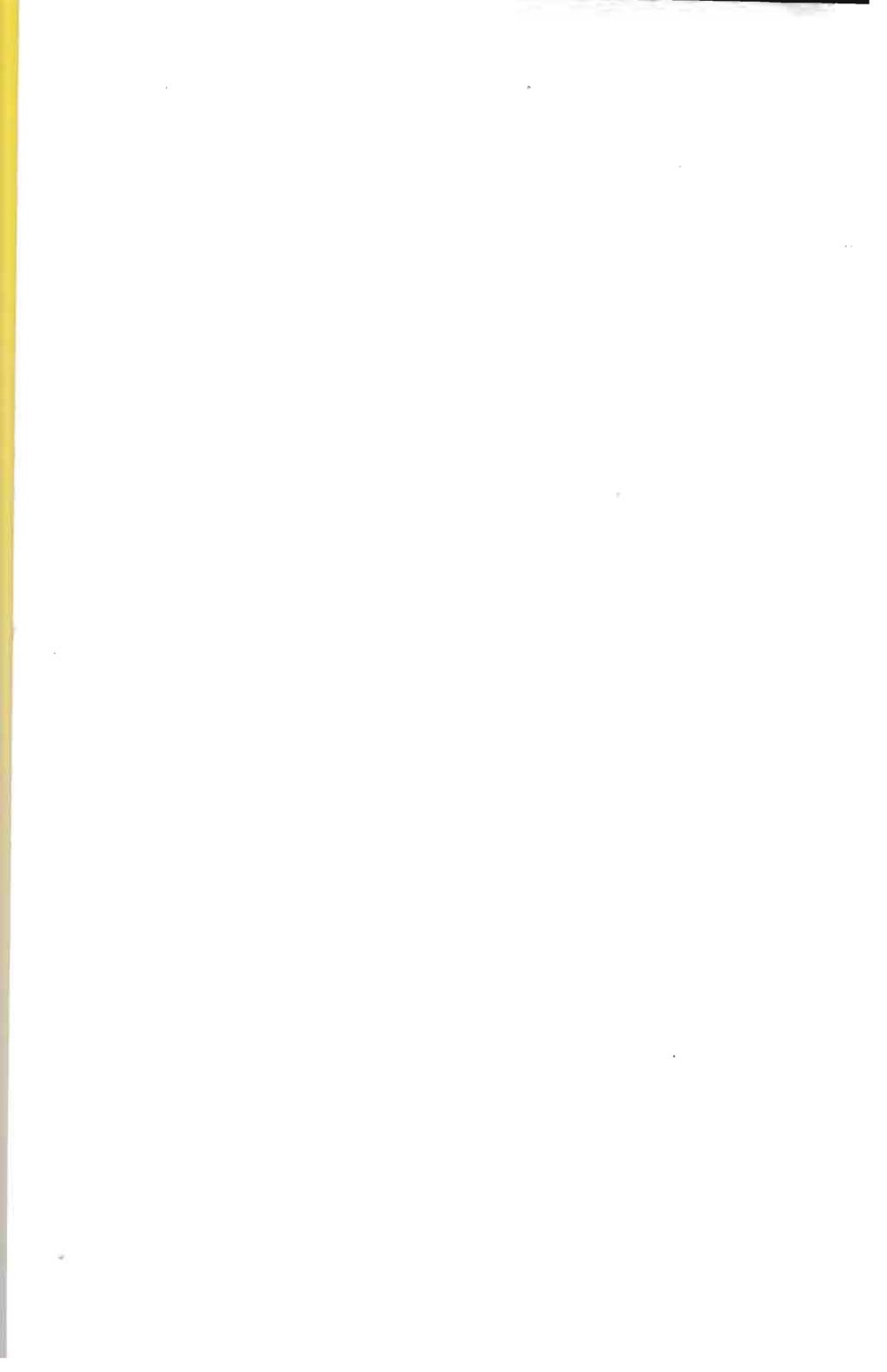
மஹாகவியின் மூன்று நாடகங்கள்

கோடை

புதியதொரு வீடு

முற்றிற்று

மஹாகவியின்
மூன்று நாடகங்கள்

பதிப்பாசிரியர்
எம். ஏ. நுஃமான்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

சவுத் வீஷன்

Mahakaviyin Moonru Naadagangai

Edited & Compiled by M.A. Nuhman

©Pathmasani Ruthramurthy

First Edition: June 2000

Published in Association with
National Association of Art & Literature

by

South Vision

6, Thayar Sahib II Lane

Chennai - 600 002

Published & Distributed in Sri Lanka by

South Asian Books

Vasantham (P) Ltd

S-44, III Floor, CCSM Complex, Colombo - 11

Tel: 00941-335844 Fax 00941-333279

தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் 25-வது ஆண்டு
விழாவையொட்டி வெளியாகும் ஒன்பதாவது நூல்

மஹாகவியின் மூன்று நாடகங்கள்

பதிப்பாசிரியர்: எம். ஏ. நுஃமான்

© பத்மாசனி உருத்திரமூர்த்தி

முதற் பதிப்பு: ஜூன் 2000

வெளியீடு:

தேசிய கலை இலக்கியம் பேரவையுடன்

இணைந்து

சவுத் விஷன்

6, தாயார் சாகிப், 2வது சந்து

சென்னை - 600 002

ரூ. 50.00

பதிப்புரை

சா தாரண மனிதனின் வாழ்வனுபவங்களை கவிப்பொருளாக்கி ஈழத்துக் கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் செல்நெறியை நவீன தடத்தில் இட்டுச் சென்ற ஈழத்தின் கவிதை முன்னோடிகளில் குறிப்பிடத் தக்கவர் மஹாகவி என்ற புனைபெயரிற்கு உரித்தான அளவெட்டியைச் சேர்ந்த உருத்திரமூத்தியாவார் தனது கவியாற்றல் குறித்த தன்னம்பிக்கை மிகுந்த உருத்திரமூர்த்தி மஹாகவி என்ற புனைபெயரைச் சூடிக் கொண்டமை அவரது கவியாற்றலிற்கு பொருத்தமானதென்பதை அவரது கவிதைகளே சுட்டி நிற்கும்.

மரபினுள் நின்று யாழ்மீட்டிய மஹாகவியின் கவிதைகளில் சாமானிய மானுட அனுபவங்கள் முதன்மை பெற்று விளங்குவதையும் அதனூடே சமூகப் பொறுப்புணர்வின் சீரான சந்தத் துடிப்பையும் இனம் கண்டு கொள்ளலாம். கவிதைத் துறைக்கு பா நாடகங்கள், குறும்பா, காவியம் என்ற வடிவங்கள் வாயிலாக பயனுள்ள பங்களிப்பை நல்கிய மஹாகவியின் அனைத்து ஆக்கங்களும் நூலுருவில் வெளிவராது நீண்ட காலமாகத் தடைப்பட்டு நின்றமை துரதிரிஷ்டமே. அவரது ஆக்கங்கள் அனைத்துமே நூலுருவாகும் பட்சத்தில் மஹாகவியின் முக்கியத்துவத்தை அனைவரும் உணர்ந்து கொள்வர்.

இம்முயற்சியின் பெறுமதியை நன்கு உணர்ந்தவரும் மஹாகவியின்மீது அபிமானம் மிகுந்தவருமான கவிஞர் எம். ஏ. நு. மான் மஹாகவியின் படைப்புக்களை நூலாக்கம் செய்வதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுள்ளார். அதன் பேறாக தற்பொழுது கோடை, முற்றிற்று, புதியதோர்வீடு முதலான பா நாடகங்கள் மூன்றும் சேர்க்கப்பட்டு மஹாகவியின் மூன்று நாடகங்கள் என்ற நூல் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியீடாக வெளிவருகிறது.

மஹாகவியின் சமகாலத்தவரும் ஈழத்துக் கவிதை முன்னோடிகளில் மற்றொருவருமான முருகையனின் படைப்புகள் நூலுருவாக்கம் பெறும் வாய்ப்பு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்கு கிட்டியிருக்கிறது. இத்தருணத்தில் அவரது நண்பரான மஹாகவியின் நூல் காலம் கடந்தேனும் வெளிவருவது உண்மையில் பொருத்தமானதே.

இத்தகைய முயற்சிகள் உண்மையிலேயே மஹாகவி எனும் உருத்திர மூர்த்தியின் முக்கியத்துவத்தை நன்கு புலப்படுத்தத் தவறாதெனலாம்.

தேசிய கலை இலக்கியப்பேரவை

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

கோடை

- 9

புதியதொரு வீடு

- 55

முற்றிற்று

- 91

பின்இணைப்பு - 1

- 115

கோடை, புதியதொருவீடு

முன்னய பதிப்புகளின் முன்னுரைகள்

பின்னிணைப்பு - 2

- 125

பாநாடகம் பற்றி எம். ஏ. நுஃமானின்

இரண்டு கட்டுரைகள்

1. பா நாடகம் சில கருத்துக்கள்

- 126

2. ஈழத்துப் பாநாடகங்கள்

- 138

முன்னுரை

மஹாகவி என்ற புனைபெயரில் நன்கு அறியப்பட்டது. உருத்திரமூர்த்தி (1927 - 1971) பாரதிக்குப் பின்னர் நவீன தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்த முக்கிய கவிஞர்களுள் ஒருவர். ஈழத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் எனினும் ஈழத்துக் கவிஞர் என்ற பிராந்திய வரையறைக்குள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட முடியாதவர்; பரந்த தமிழ்க் கவிதை உலகின் தலைமைக் கவிஞர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்பட வேண்டியவர். கவிதை, காவியம், பா நாடகம், இசைப்பாடல், சிறுவர் பாடல் என அவருடைய கவிதைப் படைப்புக்கள் பன்முகப்பட்டவை. அவரே சொல்வது போல

“இன்றைய காலத் திருக்கும் மனிதர்கள்
இன்றைய காலத் தியங்கும் நோக்குகள்
இன்றைய காலத் திழ்ப்புகள் எதிர்ப்புகள்
இன்றைய காலத் திக்கட்டுகள்” என்பவற்றையே

கவிதை பொருளாகக் கொண்டு தற்புதுமை மிக்க படைப்புக்கள் பலவற்றைத் தமிழுக்குத் தந்தவர். அவர் கையாண்ட பொருளும் வடிவமும் ஏனைய தமிழ்க் கவிஞர்களில் இருந்து அவரைத் தனித்துவமாகக் காட்டுகின்றன.

இலங்கையிலும் தமிழகத்திலுமாக இதுவரை மஹாகவியின் ஒன்பது நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. வள்ளி (1955), குறும்பா (1966), கண்மணியாள் காதை (1968), கோடை (1970, 1988), ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம் (1971), இரண்டு காவியங்கள் (1974), வீடும் வெளியும் (1973), புதியதொரு வீடு (1979, 1989) மஹாகவி கவிதைகள் (1984) என்பன அவை. இவற்றுட் பல இப்போது கிடைப்பதில்லை. நூலுருப் பெற வேண்டிய படைப்புகள் இன்னும் பல உள்ளன.

மஹாகவியின் ஆக்கங்களையெல்லாம் ஐந்து அல்லது ஆறு தொகுதிகளாக வெளியிடும் முயற்சியில் முதல் தொகுதியாக மஹாகவியின் மூன்று நாடகங்கள் என்ற இந்நூல் அமைகின்றது. மஹாகவியின் கோடை, புதியதொரு வீடு, முற்றிற்று ஆகிய மூன்று மேடைப்பா நாடகங்களும் இப்போது முதல்முறையாக ஒரே தொகுப்பாக வெளிவருகின்றன. கோடை, புதியதொரு வீடு ஆகிய இரண்டும் இலங்கையில் பலமுறை மேடையேறிய நாடகங்கள் ஈழத்து நவீன நாடக வளர்ச்சியில் முக்கிய இடம் பெறுபவை. இவை இரண்டும் ஏற்கனவே இலங்கையில் தனித்தனியாக நூலுருப் பெற்றவை.

முற்றிற்று நாடகம் இப்போதுதான் முதல்முறையாக வெளிவருகின்றது. வெளி உலகு இதுவரை பெயரளவில் மட்டும் அறிந்திருந்த நாடகப் பிரதி இது. மஹாகவி தன் கைப்படச் செய்த திருத்தங்களைக் கொண்ட தட்டச்சுப் பிரதியே இப்போது இத்தொகுப்பில் அச்சாகியுள்ளது. இந்நாடகம் எழுதப்பட்ட சரியான திகதி தெரியவில்லை. பொதுவாக மஹாகவி தன் கையெழுத்துப் பிரதிகளில் அவை எழுதப்பட்ட திகதியைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். என் வசம் உள்ள தட்டச்சுப் பிரதி மூலப் பிரதியன்று. இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவது பிரதி. மூலப் பிரதியில் திகதி இருக்க வேண்டும். அதற்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை. “இதுதான் என்னிடம் உள்ள ஒரே பிரதி ஆகவே பத்திரம்” - மஹாகவி - என்ற குறிப்புடன் கூடிய என்வசமுள்ள பிரதியில் திகதி இல்லை. ஆயினும் தட்டச்சுப் பிரதியில் ஒவ்வொரு

கூறின் (act) தொடக்கத்திலும் நாடகத்தின் நிகழ்வு நிகழும் காலம், 1966 செப்தம்பர் 7 ஆம் நாள், 14.9.66, 21.9.66, 28.9.66 எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பின்னர் இத்திகதிகளை வெட்டிவிட்டு முதலாம் கூறை ஒரு நாள் என்றும் ஏனையவற்றை ஒரு வாரம் கழித்து ஒரு நாள் என்றும் மஹாகவி பேனாவால் திருத்தி இருக்கிறார். முதலில் குறிப்பிட்டுள்ள திகதியே அவர் நாடகம் எழுதத் தொடங்கிய நாளாகவும் இருக்கலாம். கோடை நாடகத்தின் பின்னரே (1966 பிப்ரவரி) முற்றிற்று எழுதப்பட்டது. தனது ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம் (ஜூலை 1965) என்ற காவியத்தின் அடிக்கருத்தை மையமாகக் கொண்டே மஹாகவி இந்த நாடகத்தை எழுதினார்.

“அன்று பிறந்து இன்று இறப்பதன்
ஆயதன்று நம் மானிட வாழ்வுகாண்
அப்பனே மகனாகி வளர்ந்து உயிர்
ஓய்தல் அற்று உயர்வு ஒன்றினை நாடலே உண்மை”

என்பதே இந்த நாடகத்திலும் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. மனிதன் இறப்பதில்லை; தன் எச்சங்கள் வழித் தொடர்கிறான் என்ற இக்கருத்து ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரத்தில் வேறு ஒரு வகையில் வெளிப்பாடு பெற்றது. முற்றிற்று நாடகத்தில் அது பிறிதொரு வகையில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. எமனுடன் நடத்தும் போராட்டத்தில் செல்லையர் தன் உயிரைத் தாயியின் வயிற்றில் விதைத்துவிட்டு மரணிக்கிறார் என்பது இந்நாடகத்தில் பூடகமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இந்நாடகம் இனி மேடையேறும் வாய்ப்பு பெறும் என நம்புகிறேன்.

இந்நூலில் இரண்டு பின் இணைப்புக்கள் இடம்பெறுகின்றன. பின் இணைப்பு ஒன்றில் கோடை, புதிதொரு வீடு ஆகியவற்றின் முன்னைய பதிப்புக்களின் முன்னுரைகளும் பிற குறிப்புகளும் தரப்பட்டுள்ளன. பின் இணைப்பு இரண்டில் பா நாடகம் பற்றிய கோட்பாட்டுரீதியான எனது கட்டுரை ஒன்றும் ஈழத்துப் பா நாடகங்கள் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றும் இடம் பெறுகின்றன. இவ்விரு கட்டுரைகளும் எனது திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் (அன்னம் 1985) என்ற நூலில் இடம் பெற்றுள்ளவை. பொருத்தம் கருதி இந்நூலில் இவை சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மஹாகவியின் இம்முன்று நாடகங்களையும் ஒரே தொகுதியாக வெளியிடுவதன் மூலம் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினரும் சவுத் விஷன் நிறுவனத்தினரும் ஈழத்து இலக்கியத்துக்கும் தமிழ் நாடகத் துறைக்கும் பெரும்பணியாற்றியோர் ஆகின்றனர். மஹாகவியின் ஏனைய தொகுதிகளையும் வெளியிட இவர்கள் முன் வந்துள்ளனர். மஹாகவியின் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டுவைத்துள்ள மஹாகவி குடும்பத்தினர் சார்பில் இவ்விரு நிறுவனங்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

எம்.ஏ.நுஃமான்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
இலங்கை 25-10-1996

மஹாகவியின்

கோடை

எழுதியது : பிப்ரவரி 1966
முதல் மேடையேற்றம் : ஓகஸ்ட் 1969
முதல் பதிப்பு : செப்டம்பர் 1970
இரண்டாம் பதிப்பு : நவம்பர் 1988

இடம்:

ஈழத்தின் வடக்கே ஒரு கிராமம்

களம் 1 :

மாணிக்க நாயனக்காரர் வீட்டுத் தலைவாசல்

களம் 2 :

பஞ்சையரின் சிவன் கோயில் மண்டபம்

காலம் :

1937 ஆம் ஆண்டு. ஆனியில் ஒரு நாள்
வைகறை தொடக்கம் மறுவைகறை வரை.

நாடகமாந்தர் :

மாணிக்கம் : நாயனக்காரர்

செல்லம் : அவர் மனைவி

கமலி : அவர் மகள்

கணேசு : அவர் மகன்

சோமு : அவர் சிட்சைப் பிள்ளை

பஞ்சையர் : அவர் கவைஞர்

முருகப்பு : அவர் மனைவியின் உறவினர்

விதானை : அவர் ஊரவர்

காசி : அவர் வண்ணான்

சாமியார் : அவர் அறியாப் பரதேசி.

முற்கூற்று

பாடல்; பூபாளம்:

நாடகம் கண்டு நயக்கத்
தெரிந்தோர் நடுவினில் வந்து
ஆடல் விழைந்தோம். வணக்கங்கள்
கோடி, அனைவருக்கும்,
மேடையின்மீது வெளிநாட்டார்
ஆட்சி விளைத்த ஒரு
கோடை.

நாயன இசையில் பூபாளம் கேட்டுத்
தணிதல். கூறல்:

எனினும் குழலொன்
றிதென்ன குளர்கிறதே!

நாயனம் கேட்டுத் தணிதல்.
பாடல்; மோகனம்:

அள்ளி இறைத்த அமிழ்தாய்
எழுந்ததிவ் ஆயிரத்துத்
தொள்ளா யிரத்து முப் பத்தே
ழிலிலும், ஓர் துணிந்த கலை!
மெள்ள நம் மாணிக்க நாயனக்
காரரின் வீடுவரை
உள்ளம் இழுக்கும் தொடர்வோம்
வருக, உறவினரே...

ஆனிமாதம் 1937 இல் ஒருநாள் அதிகாலை.
ஈழத்தின் வடக்கே ஒரு கிராமத்தில் உள்ள
மாணிக்க நாயனக்காரர் வீட்டுத் தலைவாசல்.

திரை விலக, மேடை முழுவதும் இருள். வைகறைப்
பொழுதை உணர்த்தும் வண்ணம் மேடைப்
பின்புற வெண்திரை செவ்வரி படர்ந்திருக்கிறது.
நாயனம் கேட்டுப் பாடல் தொடங்கியதும்
மேடையில் ஒளி சிறிது அதிகரிக்கின்றது. மங்கிய
ஒளியிலே மேடையின் வலது மூலையில் ஓலைக்
குடில் ஒன்றின் வாயில் தெரிகிறது. வாயிலின் ஒரு
புறத்தில் கிளிக்கூடு ஒன்று தொங்குகின்றது.
வலது புறத் திண்ணையில் சிறுவன் கணேசு தவிலை
அடிக்கும் பாவனையிலே சிலையாக அமர்ந்திருக்கிறான்.
திண்ணைக்கு முன்னால் ஒரு மரக்குற்றி இருக்கிறது.
மறுபுறத் திண்ணையில் ஒரு வெற்றிலைத் தட்டம்
காணப்படுகின்றது. இடதுபுறத் திண்ணைக்கு வெளியே
ஒரு சாய்வு நாற்காலி. அதிலே அமர்ந்திருக்கும்
சோமு நாயனக் குழலைத் துடைக்கும்
பாவனையில் சிலையாக இருக்கிறான்.

மேடையின் இடது மூலையில் கிணற்றடி வேலியும்
வேலியின் மேல் எட்டிப் பார்க்கும் வாழைகளும்
தெரிகின்றன. கிணற்றுக்கும் வீட்டுக்கும் இடையில்
செல்லம், நீர் நிறைந்த தண்ணீர்க் குடத்தை
இடுப்பில் வைத்த வண்ணம், சிலையாக நிற்கிறாள்.

மேடையின் இடதுபுற முன்பகுதியில் குனிந்து
முற்றம் பெருக்கும் பாவனையில்
விளக்குமாற்றோடு கமலி சிலையாக நிற்கின்றாள்.

பாடல் முடிந்ததும் சிலையானோர் செயற்படத்
தொடங்குகின்றார்கள். கணேசு வேகமாகத் தவிலைத்
தட்டுகின்றான். சோமு குழலைத் துடைக்கிறான்.
செல்லம் நடந்து முன்புறம் வந்து இடப்புறம் குடத்தை
இறக்கி வைத்துவிட்டு கணேசுவிடம் வந்து
எரிச்சலோடு அவனைப் பார்க்கிறாள். கமலி
கூட்டியவள், கிணற்றுப் பக்கம் போகிறாள்.

இவர்கள் செயற்படத் தொடங்கியதும் மேடையில்
ஒளி நிறைகிறது. பின் வெண்திரையில் இளஞ்
சூரிய ஒளி சிறிது சிறிதாக மறைகிறது...

செல்லம் : தம்பி, எழும்பு! தலையைப் பார், பற்றையாய்ச்
செம்பட்டை பற்றிக் கிடக்கு. போய்ச் சீவைய்யா
கொப்பர் வெளிக் கெழுந்து போன பொழுது முதல்,
இப்படியே சும்மா இதை ஏன் அடிக்கிறாய்?
கணைக : கொஞ்சம் பொறம்மா, கொதிக்காமல். நானும், இந்த
அஞ்சாறு நாளாய் அடிக்கிறேன். இந்தச் சொல்
பஞ்சிப் படுது வருதற்கு.

செல்லம் : பார் ஆளை! ...
கட்டை எடுத்துக் கடகடென்று நாளெல்லாம்
தட்டுகிறதே உனக்கும் தலை எழுத்து?
பிள்ளை!
('பிள்ளை' என 3, 4 தரம் கூப்பிடுகிறாள்;
கமலி கிணற்றடியிலிருந்து வருகிறாள்)
இவனைப் பிடித்துக் குளிப்பாட்டிப்
பள்ளிக் கணுப்பு!

(செல்லம் போதல்)

கணைக : (சைகை மூலம் கமலியை அருகே அழைத்து)
பலகாரம் என்னக்கா?
கமலி : எங்கே, சொல் பார்ப்போம்?
கணைக : எனக்கா தெரியாது?
தோசை! தாளித்த துவையல் மணக்கிறதே!
ஆசை உடையேன் அதன்மேல். அதனாலே,
ஏழெட்டு வேணும் எனக்கு!
கமலி : இல்லை
கணைக : இல்லையோ...? இல்லையென்றால்...?

(சிணுங்குகிறாள்)

கமலி : இன்றைக்குத் தோசை அல்ல என்றேன்.
கணைக : உது சும்மா...
என்றைக்கும் உன் வாய் இடையே பிறக்கிறது,
பொய்தானே!
சோமு : நேற்றுப் பொழுதுபடும் பொழுது
"மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்க்கக்," கைநோக,
ஆட்டுக்கற் பக்கம் அமர்ந்திருந்தாய் அல்லவா?
கணைக : பாட்டும் முணுமுணுத்துக் கொண்டு!
சோமு : பயித்தியமே,
பாட்டென் றதனைச் சுருக்கிப் பகராதே.
நீட்டு நிலத்தின் நிகரற்ற ஓசை யெல்லாம்
கூட்டாய் விளைந்து குழைந்து, குளிர் வுடலில்
ஊட்டும் ஓர் விந்தை! ஒதுக்கிலே நின்றபடி

கேட்டிருந்தேன் நானும்!

கமலி : எதற்காகக் கேட்டிருந்தார்?
இங்கே ஓர் பாட்டை உதட்டுள் இழுப்பதற்கும்
சங்கீதம் கற்றோர் விடமாட்டார்!

சோமு : சாகு முன்னர்
என்றோ, உன் நாவில் எழுகின்ற சங்கதி
நன்றாய் அதே போல, நான் எடுத்த நாயனம்
பேச வைத்தல் வேண்டும் எனப் பேராசை
கொண்டவன் நான்!

கமலி : ஆசை மெத்திப் போன தறிவேன்! அது எனது
பாட்டிலோ?

சோமு : அன்றி அந்தப் பாட்டை விளைக்கும் இன்பக்
கூட்டிலோ? பொல்லாக் குறுக்கு விசாரணைதான்?
(சோமு எழுந்து பேசியபடி நடந்து
குழலை வைத்துவிட்டு மீண்டும் பழைய இடத்திற்கு
வந்து நின்று சோம்பல் முறிக்கிறான்)
பாட்டேது, இதழின் பவளங்கள் இல்லாது...?
நாடோ சுவைக்க அறிந்தால், நடுச் சபையில்
மேடையிலே வீற்றிருந்து மேம்பாட்டைக் காட்டி நீ
பாடுதல் கூடும் பலர் கேட்க!

கமலி : ஐயையோ!
(போய்க் கணேசுவின் அருகே திண்ணையில் அமர்கிறான்)
வாய்க்குள் முணுமுணுத்தால் கூட, மதிப்புரைகள்
தூக்கி வந்து வாசிக்கும் தொல்லை நிலையிலே,
மேடையிலே ஏறும் விருப்பத்தை விட்டிடலாம்.

சோமு : தாடையிலே தொட்டுத் தடவாக் குறையாக,
எத்தனை நாட் கெஞ்சி இருந்தேன், ஒரு பாட்டைப்
பாடிக் காட்டென்று, முழுதாய்! பயனில்லை.
ஓடி முகம் கழுவி ஓய் யார மாய் நீறு
பூசிப் பெரியதொரு பொட்டிட்டுக் கொண்டு வந்து
கந்த ரலங்காரம் பாடிக் கரம் குவித்துக்
குத்து விளக் கெதிரே கும்பிட்டு நீ இருக்க,
வைத்த செவி, விழிகள் வாங்காமல் உண்டு நான்
சுற்றவைகள் நூறு, கமலி!

கமலி : சுடும் புகழ்ச்சி
வித்தையும் மிச்சம் வருகிறதே உங்களுக்கு!

கணேசு : பாட்டை விடுங்கோ! பலகாரம் என்ன? சாப்
பாட்டை நினைத்தல் பழுதில்லை இவ்வேளை.
சட்டென்று சொல்லு. தமிழன்னை மீதானை!

கமலி : இட்டிலியாம் இன்றைக்கு! இனியேனும் பல்லைத் தேய்

கணேசு : இட்டிலியா? ஆகா! இதுவும் சுவை உடைத்தே!

சோமு : கொட்டை உழுந்தைக் குளிர் நீரில் ஊற வைத்துத்
தோலை அகற்றிக் தொழிலா ளினி ஒருத்தி

காலை மடக்கிக் கருங்கல்லின் முன்னமர்ந்தே,
 ஓர் கை குழவி உருட்டப் பிறிதோர் கை
 ஈர மாத் தள்ளி இருக்க, உழைத்திடுவாள்.
 மற்ற நாட்காலை மலரக் கிணற்றடியில்
 அற்புதம் ஒன்றாகும். அட்டா! புளிக்கொண்டு
 வெண்கலத்தைத் தொட்டு விளக்கச் செம் பொன்னாகும்
 கண்களே கூசிக் கலங்கும் படியாக!
 செந்நெருப்பை மூட்டி, அடுப்பில் அதைச் சேர்த்து,
 முன்னிருக்கும் சிற்றிடையார் மெள்ள, மிகமெள்ள
 மாவைத் துணியில் வடித்து, அந்தப் பாத்திரத்துள்
 ஆவி பட வைத் தயர்வார்.....

கணேசு : அயரா முன்

வெந்து முடிந்து, விரிந்து மலர்ந்து உசும்பச்
 சந்திரர்கள் போலச் சமைந்து விளைகின்ற
 இட்டிலியா? ஆகா, இதுவே சுவை உடைத்து!
 (சப்புக்கொட்டி)

சட்டினி தானே மணந்த தக்கா?

கமலி : சாப்பாட்டு

ராமா, இனி வா, சனியன்!
 (படலை மூடும் சத்தம் கேட்கிறது)

இராத்திரி நீ

ஒன்றுமே உண்ணா துறங்கி விட்ட மாதிரி
 அன்றோ புலம்புகிறாய்? அப்பா வருகிறார்.
 ஓடு கிணற்றடிக்கு!

கணேசு : ஓமக்கா!

(கணேசுவும் கமலியும் கிணற்றடிக்குப் போதல்
 சோமு முன் இடப் புறத்தால் வெளியேறல்.
 சில கணத்தில் மாணிக்கம் புகுதல்)

மாணி : கேட்டியே...?

ஆடு அவிழ்த்துக் கொண்டேன் அலைகிறது? முற்றத்தில்
 நட்ட கொடியை நறநறென்று தின்கிறதே.
 கட்டி வைக்க ஓர் ஆள் கிடையாதே இவ் வீட்டில்?
 (செல்லம் கோப்பியுடன் புகுதல்)
 பெட்டை எங்கே?

செல்லம் : என்ன? வரும் போதே பேச்சோடு?

கோப்பி தரட்டே குடிப்பதற்கு?

மாணி : கொண்டு வா,

(வலதுபுறத் திண்ணையில் அமர்கிறார்.
 செல்லம் கோப்பி கொடுத்தல்)

ஆட்டை, அவிழாமல் கட்டத் தெரியாதே?

செல்லம் : நேற்றைக்கு

(சிரித்து விட்டு)

நீங்கள் தான் கட்டியது!

மாணி : மெய்தானே?

(செல்லம் போதல், மாணிக்கம் கோப்பி குடித்தல்.

பிறகு தோடி இராகத்தை விரிவாக வாய்க்குள் இசைத்தல்
செல்லம் சில கணத்தில் தட்டத்துடன் திரும்புதல்.)

செல்லம் : கட்டவிழ வில்லை. கயிற்றோடு, வைத்த

கட்டையையும் சேர்த்துப் பிடுங்கியது! கட்டி விட்டேன்.

தட்டம் இந்தாருங்கோ.

மாணி : (தோடியைத் தொடர்ந்திசைத்தல்)

செல்லம் : தட்டம் இந்தாருங்கோ!

மாணி : (திகைத்துத் திரும்பி)

சரி, தா,

செல்லம் : தவிற்காரர்

உங்களிடம் ஏதோ உரைக்க இருந்தாராம்

சொன்னாரா ஏதேனும்?

மாணி : சுண்ணாம்பைக் காணாமே?

செல்லம் : என்ன? கரண்டகம் தட்டத் திருந்ததே?

மாணி : இங்கே இருக்குக் கரண்டகம், சுண்ணாம்பு பதனும்

எங்கே இருக்குது? எடுத்துவா நீர் கொஞ்சம்.

(மாணிக்கம் தோடியைத் தொடர்தல். செல்லம் போய்ப்

பேணியில் நீர் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறாள்.)

மாணி : (தோடியை நிறுத்தி.)

சொன்னார் தவிற்காரர்.

செல்லம் : சொன்னாரா?

மாணி : சொன்னார்!

(தாமதித்து, சுண்ணாம்பு தடவுகிறார்,

செல்லம் ஆவல் பொங்க அவருகே சென்று

மரக்குற்றியை இழுத்துப் போட்டு, அதிலமர்ந்து

ஆவலோடு அவரைப் பார்க்கிறாள்)

தம்

மன்னாரிற் கட்டிக் கொடுத்த மகளுக்கு

நித்தம் அடியாம்! நெடுகக் குடித்து விட்டுப்

பிய்த்தெடுக்கின் றானாம் பிரிய மருமகன்!

செல்லம் : அவ்வளவு தானே...?

மாணி : அதற்கு மிஞ்சி வேறென்ன?

செவ்வினீர் போலச் சிவந்த சிறுபெட்டை!

அந்தக் குடியன் அடித்துக் கலக்குகிறான்.

கந்தோரில் வேலை... களிசான்... சயிக்கிளிலே

தந்தி கொண்டு செல்கின்ற தம்பி என்று கட்டி வைத்தார்.

(பெரு மூச்சு)

பாவம், தவிலைப் பழுதின்றித் தட்டும் அந்த

நாவற் புலப் பொடியுனுக்கு நடந்திருந்தால்,

இப்படியா, போகும்? இதெல்லாம் தலை விதி!

செல்லம் : அப்ப... அவர் வேறொன்றும் சொல்லவில்லை?

மாணி : இல்லையே!

(‘இல்லையே’ என்ற பின்னர் மாணிக்கம் நிமிர்ந்து செல்லத்தின் முகத்தை உற்றுப் பார்க்கிறார் - ‘ஏன், என்ன விடயம்’ என்ற கருத்திலே. செல்லத்திற்கு ஏமாற்றம். மாணிக்கத்தின் நேர்ப்பார்வை தாக்குவதால் எங்கெங்கோ பார்க்கிறாள். நேரடியாக விடயத்தைக் கூறும் தயக்கத்துடன், குனிந்து கீழே கிடக்கும் ‘குறை ஓலைப் பெட்டி’ யை எடுத்து, அதனை இழைத்தபடி பேசுகிறாள்.)

செல்லம் : எப்போதோ தொட்டனைச் சொல்ல இருந்தாராம், வந்தொரு நாள் என்னிடம் தான் வாய்விட்டார். தூரத்துச் சொந்தம்தான்; என்றாலும் என்னிடம் சொல்லி என்ன? உங்களிடம் போய்க் கேட்டு ஓமென்றால் பாருங்கோ; எங்களின்ரை இட்டமோ, என்றேன். இது சொல்லித் திங்களொடு திங்கள் எட்டுச்... செவ்வாய்... புதன், பத்து நாளாயிற்று. அந்த நடேசுத் தவிற்காரர் இன்னும் ஏன் சொல்லா திருந்தாரோ!

மாணி : ஐயையோ,
என்ன கதையை எடுத்துப் பிடிக்கிறாய்?
ஒத்துக் காரற்றை மகளின் உபகதையே?
ஒத்து வராது நமக் கந்தச் சம்பந்தம்!

செல்லம் : சத்த மிடாமற் கதையுங்கோ!
(கணேசுவும் கமலியும் உட்புறமிருந்து புகுதல்.
கணேசு பள்ளிக்குத் தயாராய் உடுத்து, புத்தகங்களுடன் இழுத்துவரப் படுகிறான்.)
தங்கச்சி,

என்ன பிள்ளை வேணும்?

கமலி : இவன் போக மாட்டானாம்.
வாத்தியார், தன்ரை வலக்கை விரல் மொளியில் நேற்றடித்தார் என்று சொல்லி நின்று சிணுங்குகிறான்.
(செல்லம், மடியில் பணமெடுத்து நீட்டி.)

செல்லம் : இந்தாடா, தம்பி, இதைக் கொண்டேத் தாமரது சந்திக் கடையில் கடலைச் சரை வாங்கு.
(கணேசு அவளிடம் போய்ப் பணம் வாங்கல்)

மாணி : பள்ளிக்குப் போதல் பழுதில்லை. ஓடிப்போ.
(தயங்கும் கணேசுவைப் பார்த்து அவர் எழு, அவன் போகிறான். அவர் அவன் பின்னால் சிறிது சென்றுவிட்டு மீள்கிறார்.)
மெய்யேப்பா,

(பேசுவதை நிறுத்திக் கமலியை முறைக்க,
அவள் உணர்ந்து உள்ளே செல்கிறாள்.)

நல்ல விசரே உனக்கு? என்றும்
செய்யா இடத்திலே சம்பந்தம் செய்வதற்கு
நிற்கிறாய் வீணாய். நினைத்துப் பார் கொஞ்சம். அந்த

முத்து குடும்பத்தார் மூன்று தலை முறையாய்
ஒத்தைப் பிடித்தே உழைத்தவர்கள்.

செல்லம் : ஆனாலும்

குத்தகைக்குப் பெற்ற நிலத்தில் குறையாமல்
அத்தனை காய் பிஞ்சும் அடுக்காய் விளைக்கிறார்.
கொத்தவரை கூடக் குலை குலையாய்க் காய்க்கிறது.
காணி ஒன்று வாங்கி அதில் வீடும் ஒன்று கட்டிவிட்டார்.
போன வரிசம் புதிய கிண றொன்றும்
வெட்டி விட்டார். சும்மா விடுங்கள் வெறும் பேச்சை.
தண்ணீர் கிணற்றில் தயிர் போல் இருக்கிறதாம்.
உண்ண முடியாத உப்புக் கரிச்சல் அல்ல,
எங்கள் கிணற்றில் இருக்கிறது போல!

மாணி : தண்ணீரும் வீடும் சரிதான்! தயவு செய்தென்
பெண்ணை அவர்க்குக் கொடுக்கும் பிழை செய்யும்
எண்ணத்தை மட்டும் எனக்குக் கொடுக்காதே,
உன்னாணை!

செல்லம் : ஐயோ, எதற்குப் போய்ச் சத்தியங்கள்
பண்ணுகி நீர்கள்? பொடியர் படித்தவர்.
எங்களைப் போல், தந்தி எதுவும் கிடைத்த தென்றால்
இங்கிருந்து கையில் எடுத்துப் பிடித்தபடி
சிங்கப்பூர்ப் பெஞ்சன் எடுக்கும் சிவராச
சிங்கத்தார் வீட்டு வெளித் திண்ணையிலே போய்க் குந்தி
வாசித்துக் கேட்டு வருகிற மாதிரியே?
யோசிக்க வேண்டும் எதற் கெனினும்! இல்லை யென்றால்
யாசிக்க வேண்டும் தெருவில், எவ ரெனினும்!

மாணி : பூசிக்கத் தக்க புதுப் பொன் மொழி புகன்றாய்!
பேசத் தெரிதல் பிசகன்று. எனினும் உன
தாசையைக் கொஞ்சம் அழகா எனன்மேலே
வைத்திருந்தால் என்ன?

செல்லம் : வலிய வருந் திருவை
முற்றத்தில் விட்டுக் கதவை முழுசாகப்
பூட்டி விட்டால், எங்கே பொழுது விடிகிறது?
(சோமு இடது முன்புறத்தால் புகுதல்)

மாணி : வந்துவிட்டாயா:

சோமு : "வசதியில்லை இப்போது,
தந்து விடுவேன் விரைவிலே, தம்பி" என்று
சொல்லி விட்டார்.

செல்லம் : பேந்தென்ன? சொல்லிவிட்டார்!
(எழுந்து முன்னே சென்று நிற்கிறான்)
சொன்னபடி
நல்ல கெட்டிக்காரர் நடப்பார்! ஓம், நம்பிக்கை!
பஞ்சையர்தானே...?

மாணி : எதற்குப் பறக்கிறாய்?

(எழுந்து அவனருகே வந்து)

கொஞ்சம் பொறன் நீ.

செல்லம் : பொறுத்தாச்சே போது மட்டும்!

போன வரிசத் திருவெம்பாக் காசு இன்றைக்கு

ஆனி பதினெட்டும் ஆச்சு, வரவில்லை!

(சோமு வலது பின்புறம் வெளியேறல்)

சொல்ல மட்டும் கோபம் வருகிறதாம். ஐயரது

பல்லி முட்டைப் பேச்சைப் பசி யின்றிக் கேட்டிருங்கள்!

வில்வம் சருகே பணம்?

மாணி : நீ விளங்காமற்

பேசுவதால் தானே பெரும் புவியே சுற்றுதாம்!

ஈசன் செயல் என் றெதுவும் கிடையாதே!

வில்லங்க காலம். நமக்குத்தான் வில்லங்கம்

அல்ல. அவர்க்கும் அது தானே? ஐயருக்குக்

கோயிலிலே வந்து குவிகிறதே செல்வ மெல்லாம்?

செல்லம் : வண்டிகளிற் காணிக்கை வந்திறங்க வில்லை யென்றால்,

கொண்ட கடனைக் கொடுக்கிறது கூடாதே?

மாணி : கோயிற் கடனைப் புரிந்தேன். அவர் கடனே?

வாயில் வருவதெல்லாம் வார்த்தை என்று பேசாதே!

செல்லம் : ஐயோ, அவர்தான் வருகிறார்!

(ஓடிப்போய்த் திண்ணையைத் துப்புரவாக்குகிறாள்.

மாணிக்கமும் பின்னால் செல்கிறார். பஞ்சையர் புகுதல்)

பஞ்சை : மாணிக்கம்,

மெய்யே, இதென்ன? பெரிய விவாதமோ?

மாணி : ஐயா, வாருங்கோ, அமருங்கோ. செல்லம், அந்த

மான் தோலை வாங்கில் வடிவாகப் போட்டுவிடன்.

பஞ்சை : ஏனப்பா, நீயும் இரன். இந்த ஆசாரம்

தானே நமது தலையைக் குழப்புவது.

(மாணிக்கம் குடுமியைக் கோதிக்கட்டி முடிதல்.

ஐயர் சாய்மணைக் கதிரையில் அமர்தல்.

மாணிக்கம் திண்ணையில் அமர்தல்)

செல்லம் : பாசல் என்ன கையில், பெரிதாய்? திருவெம்பாக்

காசை யெல்லாம் வட்டியுடன் கட்டிக் கொணர்ந்தியளோ?

பஞ்சை : செல்லம் பகிடி சிரிப்பு வராப் பகிடி!

எல்லாம் சரிதான்!

(செல்லம் பாசலையே உற்றுப் பார்த்தபடி நிற்கிறாள்.

மாணிக்கத்தைப் பார்த்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த ஐயர்,

அவள் பார்வையை உணர்ந்து பேச்சை நிறுத்தி,

பாசலையும் அவளையும் மாறிமாறிப் பார்த்துவிட்டு)

இதுவோ? இது நேற்றுச்

சிங்கப்பூர்ப் பெஞ்சன் எடுக்கும் சிவராச

சிங்கத்தார் வீட்டிற் கிடைத்த சிலுக் கொன்று!

செல்லம் : யப்பான் சிலுக்கோ?

பஞ்சை : தெரியவில்லை. யாவாரம்
 இப்போ ததற்கே. இதை ஏன் எனக்கென்றாள்
 எங்கள் கிருகத் திலக்குமி! நான் வாங்கியதை
 உங்களுக்கேனும் உதவும் என்று கொண்டு வந்தேன்.
 தங்கச்சி கட்டச்சரியாய் இருக்குமோ?
 எட்டுயார் கூட இதில் இல்லை!

செல்லம் : அதுக்கென்ன?
 பட்டென்றால் வாங்குதற்கும் பஞ்சிப் படுகிறதே?
 கட்டிப் பார்க்கக் கட்டும்.... கமலீ!
 (செல்லம் வீட்டினுள்ளே போதல்)

பஞ்சை : கதையன், அப்பா!
 சோமு வந்தான் காலமை, நீ சொல்லி அனுப்பியதாய்?

மாணி : ஓமோம், ஒருக்கால் அனுப்பினேன்.

பஞ்சை : உண்மையிலே
 காசெங்கே மாணிக்கம் கையிற் கிடைக்கிறது?
 அந்தியட்டி என்றால் அரிசி, சில கத்தரிக்காய்,
 மொந்தன் வாழைக்காய்... முழுசாய் ஒரு கருணை
 வந்து விடாது! வயற்காரர் பாடுகளும்
 இந்தப் படிதான் இதுவோ கடுங்கோடை...
 வெய்யிலினால் அல்ல! வெளியார் அரசாட்சி
 செய்யும் கொடுமைச் சிறப்பே அதுதானே?
 மாட்டைக் கடிக்கும் மனிசர்கள் இங்கு வந்து
 நாட்டை நடத்துவது நல்லதென்றே சொல்கிறாய்?

மாணி : ஊருக் குழுகிறது மாடு. பசுவோ நம்
 யாருக்கும் பாலாய்ப் பொழிந்து தருவது.

பஞ்சை : தோடியினைக் கண்ணெதிரே தொட்டெடுத்து வைப்பாய் நீ.
 ஆடும் உடலம் அதன் முன்னால். ஆனாலும்,
 ஆடு கொண்டு போவார், அது உனது நாயனத்
 தோடு நடக்கும், உயிர் நீக்க!

மாணி : வேள்வி யென்றால்,
 கூடு வதிலே குறைச்சல் இல்லை, எங்களது
 கோயிற் பழம் மண்டபத்துக் கோ, கூரையில்லை!

பஞ்சை : ஆயிரங்கால் மண்டபம் அக் காலத் திருந்தனவாம்
 எங்களது கோயிலுக்கோ-

மாணி : எட்டுத்தூண்!

பஞ்சை : எட்டுக்கும்
 சாந்தேனும் பூசிச்சரிக்கட்டக் காலமில்லை!
 கோபுரம், ஆண்டாண்டாய்க் கொடுவெய்யில், காற்று, மழை
 பாவம் புரிந்த படியால், படிப்படியாய்ச்
 சிற்பி இருந்து செதுக்கி முடிந்த சிலைப்
 பொற் புடைந்து கெட்டுப் பொலிவு சிதைந் தமிழ்ந்து
 மொட்டை உருவாய் முடமாகி நிற்கிறது.

மாணி : (சிறிது முன்னே செல்கிறார்)

சட்டங்கள் செய்யும் அரசோ சரி எனக் கை
 கட்டி நின்று பார்த்தால், கறுமம்தான் கைஓங்கும்
 பஞ்சை : என்றோ ஒருநாள், இருந்துபார் மாணிக்கம்;
 நின் றந்தக் கோயில் நிமிர்ந்து, நெடுந்தாரம்
 பார்த்துப் பயன்கள் விளைக்கின்ற கோபுரமும்
 வேர்த்துக் கலைஞர் விளைத்த மணி மண்டபமும்
 வீதிகளும் நூறு விளக்கும் பரதத்தின்
 சேதிகளைக் கூறும் சிலம்புச் சிறு பாதம்
 ஆடும் அரங்கும் அறிந்து சுவைஞர்கள்
 நாடிப் புகுந்து நயந்திட நீ சோமனுடன்
 ஊதும் குழலில் உயிர் பெற்று உடல் புகுகித்து
 ஆதி அறையில் அமரும் கடவுளுமாய்
 என்றோ ஒருநாள் எழும்பும், இருந்துபார்!

மாணி : நன்றாய் இருக்கு நினைத்தாலும்!

பஞ்சை : நாளெல்லாம்

தேவாரம் கேட்கும், திருவா சகம் என்னும்
 பா, ஈரமாக்கும் பலர் கண்ணை, நிச்சயமாய்,

மாணி : கந்த புராணப் படிப்பும் நடக்கட்டும்!

இந்த ஊர் முற்றும் இருந்ததனைக் கேட்க வரும்!
 (செல்லம் புகுதல்)

செல்லம் : எந்த ஊரிற் சென் றிருந்தீர்கள்? ஏதேதோ
 பேச்சு மிகவும் பெரிதாய் நடக்கிறதே!
 ஐயர் நினைவு திருப்பணியில்; ஆகாரம்
 செய்வதைக் கூடச் சிறிதும் நினையாரே!

பஞ்சை : ஆகாரம் இன்றி முடியுமா அம்மணி?

ஆகாரம் இந்த உலகுக் கதுதானே?

செல்லம் : அப்படிக் கூறுங்கள், அதுதானே நான் நினைத்தேன்,
 எப்பொழுது கோயில் எழும்புமோ, அப்பொழுதே
 ஐயர் வருவாய் அதிகரிக்கும். அர்ச்சனைக்குத்
 தேங்காய் மலைகள் திரளும். பழ வகைகள்
 ஓங்கிக் குவியும், பசுப்பால் ஒரு குளமாய்த்
 தேங்கிக் கிடக்கும். இதெல்லாம் தெரியாதே...?

பஞ்சை : செல்லம் பகிடி சிரிப்புக் கிளப்பாது!

நல்லது, இனிநாம் நடப்பம்.

(கமலி கொண்டு வந்து கொடுக்க, வாங்கித் தட்டோடு

இட்டிலி வைக்கிறாள் செல்லம். கமலி போதல்)

இதுவென்ன?

இட்டிலியே? சேச்சே! எதற்காக? வீட்டிலே

சுட்டு வைக்க வைக்கச், சுடச்சுட நான் இப்போதுதான்

தோசை ஐந்து தின்று தொடர்ந் திங்கே வந்துள்ளேன்...

ஆசை கொடியதே! அதற்கென்ன... ஆகட்டும்!

மாணி : பாலிருந் தால் வெள்ளிப் பாத்திரத்தில் கொண்டுவா.

மேலும் ஒன்று?

(செல்லம் போய்ப் பால் கொணரல்)

பஞ்சை : வேண்டாம் விடப்பா, இனிப் போதும்!
ஏலுமட்டும் தின்றேன், எழும்ப முடியாது,
மாணி : மூலையிலே கையைக் கழுவுங்கோ.

(பஞ்சையர் கை கழுவுதல்)

முற்றத்தில் நிற்கிற தென்ன விதானையார்? வாருங்கோ.

(விதானையார் புகுதல்.)

திகைப்பு விழி விழித்தல்)

பஞ்சை : இங்கே பிழையாய் எதுவும் நடக்கவில்லை.

விதானை :சங்கைப் பிசகு நடந்திருக்குப் போலிருக்கு.

பஞ்சை : வாரும், வடிவாய் இருங்காணும் வாங்கிலே.

விதானை : மாணிக்கம், தேடி வர வைத்து விட்டாயே

ஏன் அந்தப் பக்கம் நீ இல்லைக் கனகாலம்?

செல்லம் : சோடா என்றால் தான் குடிப்பார். கடைப்பக்கம்

ஓடப் பொடியள் ஒருத்தரும் வீட்டில் இல்லை.

விதானை :வேண்டாம் பாருங்கோ. விடியற் புறம் எழும்பி

(செல்லம் மீதி இட்டிலியுடன் போதல்)

ஆண்டான் நம் வீட்டின் அடிவளவிற சீவுகிற

பானை வடித்த பதநீர் அருந்தி வந்தேன்

ஆளுக்கு நல்ல ததுதானே, ஐயரே?

தட்டத்தை மட்டும் இங்கே தள்ளுங்கோ, போதும் அது!

சட்டப் படி குற்றம் இல்லை எனினும், எங்கள்

அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பர், அவ்வப்பர்

அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பர் காலமுதல்,

இன்று வரையும் இருந்து வருகின்ற

ஒன்று மரபென்றுளதே. அதனால், நாம்

கோப்பி உங்கள் வீட்டில் குடிப்பதற்கு ஞாயம் இல்லை!

சாப்பிடவும் மாட்டோம்! சரிதானே? ஐயரோ

ஞானி. பிள்ளை குட்டி இலாத தனி நபர்.

நானோ உலகில் நடக்கிறவன். நாளைக்கு ஊர்

ஏனோ தானோ என் நெதையும் கதைக்குமே.

அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பர், அவ்வப்பர்

அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பர் கால முதல்

நாமே இவ் வுரை நடத்துகிறோம். ஆதலினால்,

ஓமோம், எமக்கென் றிருக்கு தொரு பொறுப்பு.

தின்னக் குடிக்க முடியாது நும் வீட்டில்!

எங்களுக் கோர் கொள்கை இருக்கிற தையரே!

செல்லம் : (புகுந்து பேணியோடு கோப்பி வைத்தல்)

கொள்கை இருக்கட்டும், கோப்பி குடியுங்கோ.

பஞ்சை : மெள்ள மெள்ள எல்லாம் சரியாய் வரத்தானே

வேணும். குடியும். கதை வெளியில் போகாது

காணும்!

விதானை :சரிதான். கடவுள் துணை! எங்கே...?

(விதானை பேணியில் வாய் வைத்து, கோப்பி குடித்தல்
மாணிக்கம் மேடையின் முன்புறம் வருதல்.
செல்லம் மாணிக்கத்தின் அருகே சென்று மெல்லக் கதைத்தல்)

செல்லம் : எச்சிலாக்கி எல்லே இவர் போய்க் குடிக்கிறார்,
சிச்சீ...!

மாணி : அதுக் கென்ன செல்லம்? பிற கதை நீ
பொச்சுச் சுடுசாம்பல் போட்டு விளக்கிவிடின்.

செல்லம் : எத்தனை நாட் சொல்வேன் நான், வீட்டில் கிளாசிரண்டு
வைத்திருக்க வேண்டுமென்று?

மாணி : வாங்கித் தருகிறேன்.
சத்தம் இடாதே. தயைசெய். பொறு, செல்லம்!
(விதானை கோப்பி குடித்து நிமிரல்)

விதானை : சட்டப்படி இதற்கோர் 'சாச்சீட்' கிடையாது!
இட்டலியைத் தின்றார் அவர். நான் இதைக் குடித்தேன்.
உண்டலிலும் பார்க்கப் பருகல் உறைப்பில்லைக்
கண்டியளே...!

மாணி : உண்மை!

பஞ்சை : கடும் உண்மை, அப்பனே!

விதானை : கை பிழை பாடான குடிப்புத்தான் என்குடிப்பு.
ஐயரின் உண்போ அது போல அன்று. அவர்
எண்ணித் துணிந்தே எடுத்த படுகொலை.
புண்ணியம் பாவம் புதிதாமே ஐயருக்கு?...
வந்த அலுவல் சொல்ல மறந்து விட்டேன்!

மாணி : சொல்லுங்கோ.

விதானை : அந்தப் பழைய அரசாங்க ஏச்சண்டர்
சொந்த ஊர் போகப், புதிதாய் வருகின்ற
இந்தத் துரைக்கோர் வரவேற் பெடுக்கின்றோம்.
பட்டினத்தில் உள்ள பழைய நகர் மண்டபத்தில்
கட்டிப் பறக்க விடுகின்றார் கண்ணிறைய
'யூனியன் யாக்குக்' கொடிகள், புதுத் துரையும்
ஏனையோர் போல, எமக் கெல்லாம் நல்லதுகள்
செய்வார் எனத்தான் தெரிகிறது. செய்யட்டும்!
உய்வு கிடைக்கும் விசுவாசம் உள்ளவர்க்கு
இங்கிலிசுக் காரன் இருக்கும் வரை நமக்கோர்
பங்கமுறும் என்று பயப்படத் தேவையில்லைத்
தானே...? அதுதான் தகுந்த வரவேற்பாய்
நானும், எனைப்போற் பிறரும், ஒருங்காகக்
கூடி எடுத்தல் குறித்தோம். அதனால்தான்
ஓடி வந்தேன் என்னுடைய பங்காக உன் மேளம்
அங்கே நடக்க அடுக்குகள் நான் பார்க்கிறேன்.
சங்கீதம் இன்றிச் சரிப்படுமே ஓர் விழவு?

செல்லம் : திட்டம் சரிதான். விதானையார் திட்டமென்றால்.
நட்டம் நமக்கே, நயமோ அவருக்கு!

வெட்டியபடி தானே...?

விதானை : விடுங்கோ பழங் கதையை!

கட்டாயம் நான் இதற்குக் காசு தருவிப்பேன்.

முட்டாள் என் றென்னை நினைத்தீரோ? முந்நூறு

ரூபாய் கிடைக்கும். இதோ முப்பது ரூபாய்.

(மாணிக்கம் பணத்தைப் பெற்றுச் செல்லத்திடம் கொடுத்தல்)

சா பா நீ... பா வுக்கும் சல்லி தர வேண்டும் எனக்

கச்சேரியிலே கடுமையாய்க் கூறியுள்ளேன்.

இச்சேதி உன்னோ டிருக்கட்டும், மாணிக்கம்.

பஞ்சை : அச்சா! மாணிக்கம், அரசாங்கச் சேவகம்!

செல்லம் : பஞ்சைய ருக்குப் பகிடி. நமக்குத்தான்

பஞ்சி, அதனைச் சிரித்துச் சுவைப்பதற்கு!

(செல்லம் போதல்)

மாணி : எப்போ வரவேணும்?

விதானை: இன்றைக்கே, இல்லை என்றால்

இப்படி ஏன் ஓடி இளைக்க வருகின்றேன்?

ஏழரை போல் வந் திறங்கி விடவேணும்.

கூறிவிட்டேன். பிந்திவிடக் கூடாது... சொன்னாற் போல்,

மாறு கரை வேட்டி, வைரக் கடுக்கனோடு

பட்டின் சிவப்பிற் சரிகை பளபளக்கப்

பொட்டுமிட்டுக் கொண்டு, பொலிவாய், அதி பொலிவாய்,

வந்து நில்லு. கண்டு மருளட்டும் வெள்ளையன்.

பஞ்சை : "ஆடவர் பெண்மை அவாவும்" படிபோலும்?

விதானை: சாடையாய் ஏதோ மொழிகிறார், என்னவோ?

அந்த நாளில் நீ ஓர் ஆண்பிளைதான். இன்றைக்கும்,

இந்த வயதிலும் என்ன குறை? சபையில்

(செல்லம் புகுதல்)

குந்தினாய் என்றால் குசு குசுப்பார் பெண்டுகள்!

செல்லம் : எங்கள் விதானை இதென்ன அலட்டுகிறார்?

தங்கமக்கை கேட்டால் தலையில் அடித்திடுவா.

ஆம்பிளையை ஆம்பிளைபோய் அந்த விதம் புகழ்ந்தால்,

நாம் போம் கதி?

விதானை: நான் நடக்கட்டே? வேறென்ன.

உங்களின்றை கோப்பி உருசிடான். என்றை அவ

தங்கத்தின் கோப்பி சரியாய் வருவதில்லை.

ஆன படியால் அனுதினமும் எம்வீட்டில்

தேயிலையைத் தானே கரைத்துக் குடிக்கின்றோம்!

அப்ப நான் வாறன்...?

மாணி : அதுக்கென்ன, வாருங்கோ.

(விதானை போதல்)

செல்லம் : முப்பது ரூபாய் முழுசாகத் தந்து விட்டார்.

அப்படியே கொண்டே அடுக்குப் பானைக்குள்ளே

வைத்துவிட்டு வந்தேன். இரவு வரும் போது

மிச்சம் இருநூற் றெழுபதையும் கையோடு
வாங்கி வரா விட்டால் வராது, தெரியுமெல்லே...?

பஞ்சை : வெள்ளைய னுக்கு விருந்து மருந்தென்றால்,
உன்னை அதற்குள் எதற்காய் இழுக்கிறான்?

செல்லம் : என்னவாம் ஐயர்? இதென்ன அநியாயம்?
அந்தக்கா லத்தில் அவர் போல நம்முடைய
இந்தக்கா லத்தில் இருக்கிற ராசாக்கள்
கூப்பிட் டனுப்பக் கொடுத்து வைத்த தெங்களுக்கும்?

மாணி : அந்தக் காலத்தவர்கள் எங்களது ராசாக்கள்!
சிந்தை கொடுத்துச் செவி மடுத்து நிற்பார்கள்.
இந்தப் பறங்கி எதிரிற் போய் வாசித்தால்,
“இந்த ஆள் பெண்ணோ?” எனத்தான், நகை நட்பைப்
பார்த்து நகைத்துப் பகிடிவிடப் போகிறான்.

பஞ்சை : நேர்த்திகளைக் கண்டு நெகிழ இவர்க் காருமோ?
ஏதோ நடக்கட்டும். என்ன, வரட்டுமே?
(பஞ்சையர் போதல்)

செல்லம் : ஐயர் என்ன அந்த விதம் சொன்னார்?

மாணி : அவர் என்ன,
கையால் உனைப் போற் கரிப் பானை தேய்ப்பவரே?

செல்லம் : பின்னே எதற்காம் சகுனப் பிழையாக
தன்னுடைய நாக்கால் தகாத்து போல் கூறினார்?
பல்லி சொல்லா நேரத்தில் பார்ப்பான் அதை எதற்குச்
சொல்ல வருவான்?

மாணி : சுடும் நாக் குனக் காத்தை!
அந்த மனிசன் அறியாமற் பேசாது.
வெந்தயத்தைப் போட்டு வெகுவாய்க் கமகமக்க,
நீ வை குழம்பு. தலை இதுக்குள் நீட்டாதே.
பூவையர்களுக்குப் பொது ஞாயம் கூடாது.
நாவை அடக்கித்தான் நாடே கிடக்கிறது.
என்று சொல் கின்றார், அவர். நீயோ, உள்ளதுகள்
ஒன்றும் தெரியா துளறத் துணிகிறாய்!
பஞ்சையர் வீட்டுப் பழைய அலுமாரி
மிஞ்சி வழிகிற தென்ன விளங்குமே?

செல்லம் : புத்தகங்கள்! அவ்வளவும் புத்தகங்கள்! வேறென்ன?

மாணி : மெத்தப் படித்த மனிசன். நீ சொல்லுகிற
ஒத்துக்கா ரற்றை மகன் போல என்று வையன்!

செல்லம் : எல்லாம் தெரியும் எனக்கு! சில நாளாய்
இங்கிலிசு கூடப் படித்து வருகிறார்,
என்ற தெல்லாம் என்ன, எனக்குத் தெரியாதே?
இங்கிலிசை ஏனாம் இவர் போய்ப் படிக்கிறார்?

மாணி : உங்கள் முருகப் பெதற்காய்ப் படித்தான்?
அதற்காக அல்ல! இவர் ஏன், நகரில்
குதிக்கால் உளையக் கொடுங் கோடை வெய்யிலிலே,

ஏச்சண்டர் வீட்டுக் கெதிரில், நடுத்த தெருவில்,
சப்பாத்துக் காலும் கரும் சட்டை தொப்பியுமாய்,
இப்போது போ, இப்போ நில் என்று காட்டிக் கை
தூக்கி நடனம் தொடங்க நினைக்கிறார்?

செல்லம் : நாக்கில் உங்கட்கு நரம்பு கிடையாது!

முத்து, மகனை முயன்று படிப்பித்து, அவ்
வொத்துத் தொழில்விட் டுயர்ந்தாலும், உங்களுக்குப்
பத்தியம் இல்லை. அதுவும் தொழில்தான்!
பொலிசாளர் வேலை பொருந்தாத வேலையே?

மாணி : நல்லாய்ப் பொருந்தும் உனக்கென்றால்! என்னுடைய
பிள்ளைக் குதுகள் சரியில்லைப் பேசாதே!

செல்லம் : எல்லாம் தெரியும் எனக்கு உந்தச் சோமனை நான்
இந்த வரைக்கும் இருக்க விட்ட தென் பிசகு.
சிட்டைக்கு வந்தான். சிவனே எனப் பாடம்
கற்று முடிந்தால் கடை கட்ட வேண்டாமோ?
இன்னும் இருந்தான், இடும்பன்போல். என் வீட்டில்
என்னுடைய பிள்ளை உலாவ இடம் இல்லை
மிச்சம் இடம் கொடுத்து விட்டீர்கள். பேய்ச்சியும்
பட்சம் நிறைந்தவள் போல் அந்தப் பயலைத்தான்
முற்றம், விராந்தை, தலைவாசல், உள்வீடு,
அடுப்படி, கோடி, கிணற்றடி, திண்ணை,
படலை, ஒழுங்கை வரை பார்த்துக் கலைத்துத்
திரிகிறாள். எல்லாம் சிரிப்பாய்ச் சிரிக்குது.
சங்கீதம் கற்று முடிந்தால், சரி போவன்.
பஞ்சையர் வாலைப் பிடித்துத் திரிந்து,
'சமுக்கிறுதம்' ஏனாம் தடியன் படிக்கிறான்?
ஆரும் உவரைத் திவசம் அதுகளுக்கு
வாரும் என்று கேட்டு வருவினமே ஊரிலை?
ஊதுவதோ உந்தக் குழலைத்தான். உள்ளுக்கோ
ஏதோ பெரிய எடுப்பும் நினைப்புகளும்.
இன்றைக் கொரு முற் றிதற்கெடுக்க வேண்டும், நான்.
அந்தப் பொலிசப் பெடியருக்குப் பெண் கொடுக்க
வந்து வடலி அடைப்பார் நெருக்குகினம்
இன்றைக் கொரு முற் றிதற்கு!...

(முருகப்பு புகுதல்)

மாணி : முருகப்பு?—

வா... இரு வாறன்...

(மாணிக்கம் போதல்)

செல்லம் : வழி தெரிந்து விட்டதே?

போவீர், வருவீர் ஒழுங்கையிலே. வீட்டுக்குள்
ஏனோ வராமல் இருப்பீர் என இருந்தேன்.
ஏனா, பீனா, சீனா என்று படித்து விட்டால்
ஆருக்கும் கொஞ்சம் அதிகம் தலைவீக்கம்!

முருகப்பு : அத்தை, அதிகம் புகழறியள் நீங்கள்!

செல்லம் : உடம்பிப்படி ஏன் உருகிக் கிடக்கு?

கடுமை தான் போல உங்கள் கந்தோரில் வேலை?

முருகப்பு : விடுங்களத்தை சும்மா! நான் வேலைக்கும் அஞ்சுவனே?

செல்லம் : முத்துவின் பிள்ளை முழு மாப்பிளை யாகி

உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து விட்டால், உள்ளபடி

நாங்கள் மகிழ்வதற்கு ஞாயம் இல்லை என்பீரே?

என்னுடைய தாயார், அவவுடைய தாயாரும்...

முருகப்பு : என்னுடைய தாயார், அவவுடைய தந்தையும்

கூடப் பிறந்த தெனக்குத் தெரியாதே?

செல்லம் : ஆதலினால் நான் உமது மச்சாளி! என் பிள்ளை உம்

மச்சினி பிள்ளை. அதெல்லாம் முறை சரிதான்.

முருகப்பு : ஓடுவது நம்முள் ஒரே இரத்தம் தான் அத்தை.

அண்ணர் எங்கே போனார் அவசரமாய்?

செல்லம் : எங்கும் இல்லை.

இன்று பறுவம். அதனால் கிணற்றடிக்குச்

சென்றிருப்பார் தோய. திரும்பி இதோ வந்திடுவார்.

நீரும் பறுவ விரதம் பிடிக்கிறதே?

முருகப்பு : ஆருக் குதுகள்? அரசாங்கம் எங்களுக்குப்

பூரணைக்கு லீவு கொடுக்க முடியுமே?

செல்லம் : உத்தியோகத்தார்க்கு உதுகள் முடியாது.

பத்து வரிசம் இருக்கும் அவள் பாக்கியம்

செத்து. சிறு குஞ்சுகளாகப் பத்தை விட்டுப்

போய் விட்டாள் பாவி. எனினும் மனிசர்கள்

ஆய்விட்டீர் நீங்கள். அவள் செய்த புண்ணியத்தால்!

சாப்பிடுமன்...? பிள்ளை! - சமையல் முடிந்ததே!

(வாழைப் பொத்தியைக் கொத்திக் கொண்டு

கையில் கத்தியுடன் கமலி புகுதல்)

கமலி : கூப்பிட்டியளே? குழம் படுப்பில் வைத்திருக்கு.

வாழைப் பூ இன்னும் வறுக்க அரிய வில்லை.

கீரை கடையக் கிடக்கு. ரசம் வைக்க

உள்ளி யில்லை கொஞ்சம் உருளைக் கிழங்கெடுத்து

வெள்ளைக் கறி யொன்று காய்ச்சி விட்டீடுமே,

அம்மா,

செல்லம் : நீ என்ன அடுப்படிக்குள் இவ்வளவும்

சும்மாவே நின்றாய்? சுறுக்காய்ச் சமை பிள்ளை

கொப்பர் இப்போது குளித்து விட்டு வந்திடுவார்.

(பொத்தியின் பித்தைக் கத்தியால் சுண்டிவிடுகிறாள் கமலி

அது முருகப்புவின் மேல் விழுகிறது.

முருகப்புவை விறைத்து நோக்கி)

கமலி : எங்கே அம்மா கொடுவாட் கத்தி இருக்குது?

செல்லம் : உப்புமுட்டிப் பக்கம், அடுப்புப் புகட்டிலை தான்!

முருகப்பு : இன்றைக்கு வேண்டாம். இனி ஒருநாள் வாரன் அத்தை.

எங்கடை வீட்டில் இறால் குழம்பும் முட்டையும்
அப்பு வடிவாய்ச்சமைப்பார்.

செல்லம் : அது தெரியும்!

என்றைக்குப் பின்னை வருவீர்?

முருகப்பு : சனிக்கிழமை?

செல்லம் : எண்ணெய் வைத்து நல்லாய் முழுகி விட்டு வந்துவிடும்.

கமலி : அன்றைக் குத்தானே அபரபக்கத் தட்டமி!

(கமலி போதல்)

செல்லம் : கட்டாயம் வந்தெம் கறி வண்ணம் கண்டு போம்.

பிள்ளை இறைச்சிப் பிரட்டற் கறிவைத்தால்

அள்ளி அள்ளித் தின்றாலும் ஆசை அடங்குமே?

எட்ட ஒதுங்கி இராமல் அடிக்கடி நீர்

வந்தால், கணைசனுக்கும் வாய்ப்பு. பொடியனுக்கு

எந்த விதமாய் வருகிற திங்கிலிச!

நீரும் பாடத்தை நெருக்கிப் படிப்பித்தால்,

தோதாய் இருக்கும். தொழிலை மறப்பித்தல்

வேண்டும்.

முருகப்பு : அருமை அத்தை, மிச்சம் சரி அத்தை!

ஓமத்தை வாறன் ஒழுங்காய் இனி வரவே?

செல்லம் : நாம் எத்தனை முயற்சி செய்வோமோ, அத்தனை

வெற்றி, வரத்தானே வேணும்!

முருகப்பு : அவன் வீரன்,

கற்று விடுவான்.

செல்லம் : கமலீ!

முருகப்பு : வரட்டுமே...?

(கமலி புகுதல். முருகப்பு போனவன்,

கமலி வரக் கண்டு திரும்பல்)

சங்கரப்பிள்ளை விதானையார் வந்தாராம்

இங்கே? எதற்காம்? எதுவும் கரைச்சலே?...
(பாடல்)

சங்கரப் பிள்ளை விதானை

இங்கு வந்த தேனாம்? னு?

திங்களன் றடுத்த வீட்டுப்

புங்கன் ஏசினானாம்? னு?

சங்கரப் பிள்ளை விதானை

இங்கு வந்த தேனாம்?...
தங்கள் வீட்டு மூலையிற்

தழைத்து நின்ற வெண்டிக் கன்றை

உங்கள் வீட்டில் ஆடு வந்து

திங்கு தென்று தொங்கித் தொங்கித்

திங்களன் றடுத்த வீட்டுப்

புங்கன் ஏசினானாம்? னு?

கேள்விப் பட்ட நேரம் தொட்

டுடல் துடிக்குடே!
 ஆள் விட்டால் வரேனோ நான்
 நெருப் பெடுக்கவே?
 வேள்வி ஆட்டைப் போல் அவளை
 வெட்டிச் சரிப்பேன்.
 வெட்டிப் பின்னர் கட்டித் தூக்கித்
 தோலை உரிப்பேன்.
 உரித்த தோலை இழுத்துக் கட்டி
 மேளம் அடிப்பேன்!
 தங்கிடு தத்தா தீம். தங்கிடு தத்தா தீம்.
 தங்கிடு தத்தா தீம்.

அடுத்த
 திங்களன் றடுத்த வீட்டுப்
 புங்கள் ஏசுவானோ?
 கிழட்டுச்
 சங்கரப்பிள்ளை விதானை
 இங்கு மீளுவானோ?
 எங்களையும் உங்களையும்
 யாரென் நெண்ணினாரோ?
 கேள்விப் பட்ட நேரம் தொட்
 டுடல் டுடிக்குடே?

டட்டு டிக்குடே! டட்டு டிக்குடே!...

கமலி : அம்மா, ஏன் அண்ணர் அதிகம் படபடத்து
 இம் மாதிரியாய் எழுந்து நின்று கொட்டகை
 கூரை அதிரக் குதிக்கிறார்.
 (முருகப்பு வெட்கி நழுவல்)

செல்லம் : என்ன பெட்டை,
 அண்ணர் முறை வைத் தழைக்கிறாய் இப்படி?
 என்னுடைய தாயார், அவவுடைய தாயாரும்
 இன்னவரின் தாயார், அவவுடைய தந்தையும்
 கூடப் பிறந்த தென்று கூடத் தெரியாதே?
 ஆடப் பிறந்தவள் போல் அப்படி நீ அன்னவரைக்
 கூப்பிட்டாய் என்றால் குடிமுழுக்கிப் போய்விடும்.

கமலி : 'சித்தப்பா' என்று சிறப்பாய் அழைத்திடலாம்,
 ஆள் எங்கே, காணோம்? அட்டா, ஒரு வயிறு
 சாப்பிடவும் நிற்காமல் போய் விட்டார். சை, பாவம்!

செல்லம் : நாக் குனக்குக் கொஞ்சம் நறுக்கப்பட வேண்டும்!
 போக் கெல்லாம் பச்சைப் பிழையாகப் போகுதெனை!
 அந்தப் பொடியரை நீர் ஆர்தான் என நினைத்தீர்?

கமலி : ஒத்தினையே மூன்று தலைமுறையாய் ஊதுகிற
 முத்துவின் மூத்த மகன் எல்லே?

செல்லம் : பொலிசாளர்!
 வித்தை என்று சொல்லி, விடியும் வரை இரவு

முற்றும் முளித்திருந்து, மூசிக் குழல் மூலம்
 சுத்தும் தொழிலே? கணிக்கப்படும் தொழில்!
 வீடு, மடித்தால் விறைப்பாக நிற்கும் உடை
 யோடு, பணமும் ஒழுங்காய்த் தரும் அரச
 சேவகம் என்று தெரிந்து கொண்டால் நல்லது நீ!

கமலி : ஆடு பிடிப்பட்டால் அன்னாருக் காள் விடுதல்
 கூடும். இதை நான் குறித்துக் கொள்ளட்டுமே!
 செல்லம் : தங்கச்சி, என்ன தமிழே நீ பேசுகிறாய்?

இங்கே பார், கொம்மா எதற்காய் உனை வருத்த
 எண்ணுகிறேன்? நாளைக் கெனைப் போல் உலையாதே.
 திண்ணையிலே குந்தி தினங்கள் கினங்கள் வரும்
 என் றெதிர் பார்த் தென்றும் இருந்தபடி ஏங்காமல்,
 அன்றாடம் வேலைக் கழகாய் உடுத்துப்போய்,
 மாதா மாதம் தம் மடியில் படி கொணரும்
 மாப்பிளையைக் கட்டி மகிழ்ந்து குடும்பத்தைப்
 பார்ப்பாய்! இதற்காய்ப் பலவாய் முயல்கின்றேன்.
 போய்ப் பார் வெளியில், பொடியனைக் காணவில்லை.
 (கமலி போதல்)

பள்ளி விட்டால் அந்தப் பயல் நேரே இங்கூரில்
 உள்ளதுகள் போல் எங்கே ஓடி வருகிறான்?
 கொல்லன் உலைமுன் குனிந்து கொண்டு நிற்கிறதும்
 செல்லையா வின்றை வளவில் சில பேர்கள்
 கொட்டில் ஒன்றில் வீற்றிருந்து கொண்டு புகையிலையைத்
 தொட்டுக் கிழித்தெடுத்துச் சோணையினைக் காப்பிலையில்
 இட்டுச் சுருட்டி இமைத்திடுமுன் நூலாலே
 கட்டி, மிசின்போல் கடகடென்று மட்டமாய்
 வெட்டி முடித் தடுக்கப் பார்த்து வியக்கிறதும்,
 பெட்டைகளைக் கண்டால் இப்போதே பெரும் ஆள் போல்
 கிட்டப் போய் நின்று வியமங்கள் கேட்கிறதும்,
 கட்டை மணியன் குடித்துவிட்டுக் கத்துகிற
 மெட்டுகளைக் கேட்டோர் மினிற்றில் பிடிக்கிறதும்,
 பட்ட பனையில் பழைய மரங்கொத்தி
 குட்டுவதில் ஓர் புதுத் தாளம் கண்டு கொண்டு
 வீட்டுக்கு வந்தால் விசரனைப் போலவே
 ஓட்டமாய் ஓடி ஒதுக்கில் இருந் தந்தக்
 கட்டை எடுத்துக் கடகடவென்று நாளெல்லாம்
 தட்டுகிறதும் சரியாய் விளங்கவில்லை.
 எந்த வழியில் இறக்கி விடினும் அந்த
 அந்த வழியில் அடையாத உச்சிகளை
 எட்டிப் பிடிக்க எனத்தானோ, என் வயிற்றை
 விட்டுத் தரையில் விழுந்த மகா வீரன்!
 ஐயர் உரைப்பார் அடிக்கடி, இவ்வூரிலே
 உள்ள அரசோ உதவாத வேற்றரசு,

பிள்ளை வளர்த்தல் பெரிதும் அரிதென்று!
கண்டவர் ஆர் உண்மையினை? கட்டாயம் இங்கிலிகப்,
பண்டிதர் தம் பட்டணத்துப் பள்ளிவரை போக்காட்டிப்,
பேனை எடுத்துப் பிடித்துப் பெரி தெழுதும்
ஆனானப் பட்ட அரிய கிளாக்கராய்
ஆக்கினால் அன்றி அடியேன் உயிர் பிரியேன்.
காக்கக் கடவுள்! அவன் கட்டையினைத் தட்டுவதை
நீக்கல் முதற் கண் நிகழ்த்தின், நிலை திருந்தும்.
(கமலியும், கையில் ஓர் பெட்டை நாய்க்
குட்டியுடன் கணேசவும் புகுதல்)

கணேச : பார்த்தாயா அம்மா?

செல்லம் : பறை நாய்!

கமலி : எதற்கம்மா

வார்த்தை இது, தம்பி வாசலிலே வந்திடு முன்?

கணேச : ஏனம்மா ஈதைப் பறை நாய் எனச் சொன்னாய்?

செல்லம் : பின்னெ உதென்ன, பெருஞ் சாதி என்கிறியே?

கணேச : பள்ளர், பறையர், பரிகாரி, பண்டாரம்,

வெள்ளாளர், தச்சர், கரையார், விதானைமார்,

பிராமணர், கொல்லர் - பிற இன்னோ ரன்ன

அரிய பெரிய பிரிவு முறைகள்

நிறைய உடைய பிரிய மனிசர்கள்

நாய்களுக்கும் அந்த நடப்பைக் கொடுக்கிறதே?

கமலி : நீ எதுக்குச் சும்மா நெடுக அலட்டுகிறாய்?

செல்லம் : எங்கே பிடித்தாய் இதை நீ?

கணேச : வழியிலே,

தங்க மக்கை வீட்டுத் தலை வாசலின் முன்னால்

நின்றதுகள். ஒன்றை எடுத்து வந்தேன் நேராக!

என்ன பெயர் அக்கா நாம் இதற்கு வைக்கலாம்?

கமலி : நாய்க்குட்டி அந்த விதானையார் வீட்டானோ?

(நாய்க்குட்டியை வாங்கிப் பார்த்தல்)

செல்லம் : பேப்பெட்டை! ஆரோ பிடிக்காமல் வீசிவிட்ட

பெட்டை நாய்!

கணேச : பெட்டை நாய்! மெய்தானோ பார்ப்பம் அக்கா?

(கணேச நாயை வாங்கப் போகக், கமலி ஒதுங்கல்)

கமலி : எட்ட நில்லு, சும்மா!

கணேச : (சபையை நோக்கி)

இதென்ன ஒரே குழப்பம்?

விட்ட பகிடி கிடையாது, எதற்காகக் கை

தட்டல், சிரித்தல், தலையைத் திருப்புதல்?

கொட்டு கொட் டென்று விழித்தல்? குசு குசுத்தல்!

கட்டையிலே போக, கலிகாலம் அல்லவோ...?

கெட்ட நிலை, கேவலங்கள் இன்னும் குறைய வில்லை!

அன்னியர் ஆட்சி அகன்ற பிறகேனும்

இன்ன இதற்குச் சிரிக்கலாம், இன்னதற்குக்
கட்டி அழலாம் எனக் காணும் காலம் இல்லை!
பஞ்சையர் ஏதோ பகர்வார், குடி உயரும்
கோன் உயர - இல்லை இல்லைக், கோன் மாற
என்றெல்லாம்!

செல்லம் : ஐயோ, இதென்ன என்றை பிள்ளை அலட்டுதே!
கமலி : வையாபுரியா ரிடம் எண்ணை வாங்கி வைத்தால்

எல்லாம் சரியாய் விடு மம்மா. இப்படித்தான்
சித்தப்பருக்கும் ஒருக்கால் சிரசில் அடித்து,
எப்படியோ மாற்றி எடுத்துவிட்டார் அல்லவே?

செல்லம் : கொப்பர் பரவணியில் உள்ள குறை ஆச்சி!
என்றை பிள்ளை!

(செல்லம் அந்தரித்துப் பிள்ளையைத் தழுவுவல்)

கணேசு : அம்மா, எதற்குக் குளறுகிறாய்?

செல்லம் : (கணேசு நிலை திருந்தியது கண்டு தேறி)
ஒன்றும் இல்லை! ஒன்றும் இல்லை!

கமலி : ஒன்று மில்லைத் தம்பி வா,
சாப்பிடுவம் உள்ளே.

கணேசு : சரியக்கா.

(கணேசு, கமலி போதல்)

செல்லம் : என்னுடைய

மாரியம்மா, தாயே! மறு ஒன்றும் நேராமல்
ஊரில் பிறர் போல என்னையும் உய்யவிடு!
இன்றைக்கே தேங்காய் உடைப்பேன். வருகிற
வெள்ளிக்கிழமை விரதம் இருந்துவிட்டுக்
கோயிலுக்குப் 'பெட்டி' கொடுக்க வருகிறேன்,
தாயே!

(சாமியார் பாடிக் கேட்டல்)

சாமி : வாயில் எல்லாம் வாழை! வயலெல்லாம் நெற் கதிர்கள்!
கோயில் எல்லாம் எல்லாக் கலையும் குவிந்தனவாம்!...

செல்லம் : அது யார் படலையிலே?

(பாடல்)

சாமி : கோயில் எல்லாம் எல்லாக் கலையும் குவிந்த தெல்லாம்
போயதேன்?

செல்லம் : சாமியார்!

(பாடிக் கொண்டு சாமியார் புகுதல்)

சாமி : ஏனோ புழுவானோம் மாரியம்மா...?

செல்லம் : (படபடப் போடு தடுக்கை எடுத்தவள், அதை
எறிந்துவிட்டு மான்தோலை விரித்து)

சாமி இருங்கோ! இருங்கோ தயவு செய்து!

(சாமியார் சாய் கதிரையில் அமர்கிறார்)

சாமி : யார் நீ, மனிதப் புழுவே? உனக்காக

அம்மாள் எனை இங் கனுப்பி அலைக்கழித்தாள்!

மாரியம்மா! உன்றன் விளையாட்டை எப்படி இப்
பாரில் அலையும் பரதேசி கண்டறிவான்?
வேண்டியதைக் கூறு விரைவாய். உலகை எல்லாம்
ஆண்டவன்! நீலி அழகி! அதிகாரி!
காண்டகை! காளி! கமலி
(செல்லம் திடுக்கிடல்)
கடு மோடி!
வேண்டியதைக் கூறு விரைவாக!

செல்லம் : என் பிள்ளைக்கு...

சாமி : ஆண்டாண்டு தோறும் அருக்கன் விரதமிரு!
வேண்டியதைத் தந்துவிட்டேன்! - வீரி! வெகு சூரி!
(திருநீறு எறிந்து, கையிலும் கொடுத்து)
கொண்டோடு!
(ஓடுகிறாள்)
வா இங்கே!
(வருகிறாள்)
நில்லு!
(நிற்கிறாள்)
நிமிர்ந்து நில்!
(நிமிர்ந்து நிற்கிறாள்)
சண்டி! சண்டாளி! சளுக்கி! பராசக்தி!

செல்லம் : என்னத்தைச் சாமி, எடுத்து வர?
அன்னையின் ஆணை! - அதை எடுத்துக் கொண்டு வா

சாமி : ஏய்க்காதே!
பானையிலே உள்ள பதார்த்தத்தைக் கொண்டு வா?
(செல்லம் போய் முட்டி ஒன்றைக் கொண்டு வந்து
அதிலிருந்து முப்பது ரூபாவை எண்ணிக்
கொடுத்துக் குனிந்து வணங்கல்)

சாமி : போ நீ, அப்பாலே! பொடிக்குச் சுகம் வரும்!
(சாமியார் நழுவல்)

செல்லம் : காலம் கலிகாலம் என்று கதைப்பார்! ஆ-
னாலும் இதுவும் நிகழ்ந்ததே இன்றைக்கு!
"போ நீ, அப்பாலே!" எனவும் புகன்றாரே...
எப்பாலே...? அப்பாலா இப்பாலா...? உப்பாலா...
உப்பாலா... உப்பாலோ... உப்பாலே உப்பாலே!
(கமலி, கணேச புகுதல்)

கணேச : உப்பாலே...?

கமலி : உப்பாலே...? என்னம்மா உப்பாலே...?

செல்லம் : உப்பெடுத்துக் கொஞ்சம் கரைத்துக் கொண்டோடிவா!
(கமலி போதல்)
அப்பா, மகனே!
(கணேசவைக் கட்டித் தழுவுதல்)

கணேச : இதென்ன அநியாயம்!

(கமலி உப்புச் சிரட்டையுடன் புகுதல்
கமலியும் செல்லமுமாக உப்புநீரைக் கணைசவுக்குப்
பருக்குதல், அவன் துப்பல்)

செல்லம் : துப்பாதே! துப்பாதே!

கமலி : துப்பாதே!...

கணைச : துப்பாதே...?

என்னம்மா. கந்தோர் இடங்களிலே காண்கிற
போட்டில் இருக்கிறதைப் பொன் மொழி போற்
பேசிறியள்?

கமலி : இப்போ சுகம் அம்மா!

செல்லம் : என்ன, சுகம் தானோ?

அப்பா! முருகப்பா!

(முருகப்பு புகுதல்)

முருகப்பு: அததை அழைத்தியளே...?

ஏதோ அமளியைப் போல இருக்குது!
தீதேதும் நேர்ந்த துளதோ? தெரிவியுங்கள்!
இங்கிலீ சாட்சி இனிதாய் நடக்கையிலே
எங்கடை வீட்டில் இதென்ன அமீலோதி?
நாங்கள் மலைபோல் இருக்கப் பிழை நடந்தால்,
போங்கள், எனக்கேன் பொலிசில் ஒரு வேலை?

செல்லம் : இங்கே அநியாயம் ஏதும் நிகழவில்லை.

எங்கோ இருந்து புகுந்த ஒரு சாமியார்
தீர்த்துவிட்டார் நோயை! அது தெய்வச் செயல்தானே!
பார்ந்து வைத்தாற் போலப் பகர்ந்தாரே, "பாணையொடு
ரண்டா அதனைக், கொடு!" என்று!

கமலி : பின்னர்...?

செல்லம் : கொடுத்துவிட்டேனே!

கமலி : எதனை? எதனை அம்மா?

செல்லம் : முப்பது ரூபாய்? அதனை.

கமலி : முழுக்கவுமோ?

செல்லம் : எப்படியோ என்னுடைய பிள்ளை எழும்பி விட்டான்!
அவ்வளவும் போதும்!

முருகப்பு: அநியாயம்!

கமலி : ஐயையோ!

முருகப்பு: கொஞ்சம் பொறுங்கள்! கொணர்வேன், ஒரு கணத்தில்
வெற்றி! முழுவெற்றி!

கணைச : வெற்றி! முழுவெற்றி!

செல்லம் : (திகைத்து)

நெற்றியில் ஓர் பொட்டை இடு கமலி!
(முருகப்பு தலையை நீட்டல்)

கமலி : நான் மாட்டேன்.

(கணைச விரலை நாக்கிற் தொட்டு
முருகப்பு நெற்றியில் இடுகிறான்)

முருகப்ப: பிற்பாடு பார்ப்போம். பிழையில்லை! இப்போது அவ்
வற்பன் தனைப் பிடிக்க ஆயத்தம் ஆகின்றேன்.
கற்பனை உண் டென்றால், கடலை வறுத்திடலாம்!
தள்ளுங்கள்! தாரும் விடை! ஆம், திரும்பிடுவேன்,
கள்ளப் பரதேசி காதிற் பிடித்தபடி!

(போதல்)

செல்லம் : எல்லாம் பெரிய குழப்பம்! ஒரே குழப்பம்!

கணைச : வாழ் வோர் பெரிய குழப்பம்தான்! ஓர் பக்கம்
தாழ்வு! தளர்வு! தவிப்பு! மறுபுறமோ
ஆள்வு! பணத்தின் அதிகரிப்பு! அப்பப்பா!

கமலி : நீ போய்ப் படம்மா!

செல்லம் : எதற்கு ?

(தெளிவுற்று)

வா, சாப்பிடுவம்!

(செல்லம், கமலி போதல்)

கணைச : சா பா நீ பா வுக்கும் சல்லி தரவேண்டும்.

(கணைச தவிலுடன் குந்தி அதனை அடிக்கத்

தொடங்குகிறான், திரை விழுகிறது. தவில் அடி

இடைவேளை முழுதும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது)

இடைவேளை

(திரை விலகும்போது இடைவேளையிற் கேட்ட தவிலடி

தொடர்கிறது. முந்திய காட்சி தொடர்கிறது.

கணைச தவிலடித்துக்கொண்டிருக்கச்,

சோமு வெளியில் இருந்து புதுதல்)

சோமு : நீ என்ன தம்பி நினைத்தாய்...?

கணைச : எதைப் பற்றி...?

சோமு : சாயந்தரம் நாங்கள் 'சாதரா' விற்போகும்

சேவகத்தைப் பற்றி?

கணைச : அதற்கென்ன! செல்கையிலே

கூட வர நான் குதிக்கிறேன். கூட்டிக்கொண்டு

ஏசுவீ ரானால் எனக்குத் திறுத்திதான்.

சோமு : ஆகட்டும், பார்ப்போம். நான் அண்ணரிடம் சொல்கிறேன்.

கணைச : தாளத்தை என் கையிற் தந்துவிடுங்கள் அண்ணா!

நீளக் கச்சேரி நிகழ்ந்தாலும், நேராகப்
பின்னால் இருந்து பிசகின்றிப் போடுகிறேன்.

சோமு : உன்னால் அது முடியும் என்கிறதோ உண்மைதான்!
கொம்மா விடாவே! கொலிச்சில் படிக்கவைத்து,
எம் மாதிரியா? - எழுதிக் கிழிக்கின்ற
பெம்மானே ஆக்கப் பெரிதும் நினைத்துள்ளா.
தாளத்தை நீ இரண்டு கைகளிலே தாங்கி இன்று
ஆளுவோர் முன்னால் அமர்ந்திருந்து தட்டுவதோ?
நாளாகக் கவனே நடத்துகிற கச்சேரிக்
கோயிலுக் குள்ளோர் குறுந்தெய்வம் ஆக்கிவிட
எண்ணி யிருக்கும் இவவுக்கு நீ இன்று
பண்ணி யிருக்கும் நினைப்புப் பழுதன்றோ?
கணேசு : அம்மா நினைக்கும் நினைப்பும் நடக்குமே?
(புகுந்து)

கமலி : அம்மா நினைக்கும் நினைப்பு நடப்ப தென்றால்,
நாங்கள் நினைக்கும் நினைப்பும் நடக்குமே?

சோமு : செம்மறிகள் போலச் செயலில் இறங்காமல்,
சும்மா இருந்தால் எதுவும் நடக்குமே?
எம்மா நினைப்பை நினைத்தாலும் அந்நினைப்பை
இம்மா நிலத்தில் எளிதில் நிகழ்த்திடலாம்.
ஆசை இருந்தால்!

கமலி : அட்டா, இசை வீரர்
காசை மதித்துக் கடவுளுக்கே ஏற்கிற
பாட்டை, அறியாப் பரதேசி முன்னிலையில்
காட்ட முனைந்து, கடுக்கன் வயிரத்திற்
போட்டு நடக்கப் புகும்போது பேசுகிற
பேச்சே இவைகள்? எனக்குப் பிடிக்கவில்லை,
சேச்சே...!

சோமு : கமலி, சிறந்த கருத் தொன்றைக்
கூறி விட்டாயே, குறுக்கி! கலையினை எவ்
வாறும் அதனை அறியாதான் தர்வாரில்
ஏறி இசைத்தல் இழுக் கென்றாய்?

கமலி : பின்னென்ன?

சோமு : நூறு நிசத்தை நிகர்த்த தொரு நுண்ணிய
வார்த்தை! எனினும் வயி றரிக்கும் மட்டும் அதைப்
பார்த்து நடத்தல் பழுது, பயனில்லை!
தேடி என்றோ ஓர் திருநாளில், ஆனியிலோ
ஆடியிலோ வந் தடைகிற சேவகத்தை
மோடி செய்து கண்ணால் முளிசிக் கலைத்துவிட்டால்,
சாப்பிட வேண்டாமே?

கமலி : சமையல் முடிந்திருக்குச்,
சாப்பிடுங் கோவன்?

சோமு : சரிதான்! நமக்கு மட்டும்

சாப்பாடிருந்தால் சரியாகிப் போகுமே?
ஊராருக் கெல்லாம் உணவு கிடைக்கட்டும்,
சீராக. பின்னர் சிறப்பாய் உடுத்து வந்து
கூடி எமது குழல் கேட்கக் குந்துவார்.

- கமலி : ஊருக்கு முற்றும் உணவு பரிமாற
ஆருக் கியலும்? அடுப்படியும் போதாதே?
- சோமு : ஊருக்கு முற்றும் உணவு பரிமாற
உள்ளதுதான் ஆட்சி!
- கணேசு : "உறுபசியும், ஓவாப் பிணியும், சிறுபகையும்
சேரா தியல்வ" தரக்!
- சோமு : அதனை உருட்டுவதோ
வெள்ளையன். அந்த விடாக்கண்டன் தன்னுடைய
கப்பலிலே ஏறிக் கடலைக் கடக்கட்டும்
சிப்பாய்களோடு! சிறு பெண்ணே, பின்னால் நம்
உப்பு வியர்வை நம் சோற்றுக் குதவுமடி!
- கணேசு : வேர்வையினைக் காய்ச்சி கறிக்குள் விடலாமே?
(கமலி குழைந்து சோமுவைப் பார்த்தல்)
ஆரும் எனக் கோர் பதிலளிக்கக் கூடாதோ!
- சோமு : பார்வையில் நீ காட்டும் பணியைப் புரிவதற்குக்
காலம் இருக்கு!
- கமலி : கவுண்மேந்து மாறாமட்டும்
போலும்
- சோமு : எடியே, பொடிச்சி, அதுமட்டும்
என்னால் இருக்க இயலாது!
- கமலி : சாப்பிட்ட
பின்னும், எனக் கோர் பெரிய பசி கிளம்பி
ஓடும் உடலம் முழுதும், வயிற்றில் அல்ல!
- சோமு : நாட்டிமை மீளுவது நாளைக் கிருக்கட்டும்!
ஆடியிலே நாள் வைத் தழைத்தாலும், ஓடிப்போய்
நாடி மயிரை மழித்துக் குளித்து விட்டுக்
கோடி உடுத்துக் குசாலாய் மணவறையிற்
குந்தி விடத்தான் குறி பார்த் திருக்கிறேன்,
அந்தோ, உன் அன்னை! அவதான் அசையாத
நந்தி போல் வந்தா நமக்கிடையில்! இவ்வேழை
நந்தன் என்ன செய்வான்?
- கமலி : "நகர்!" என்று பாட். டொன்றைப்
பாடப் பிடித்தாற் பயன் விளையும் பாருங்கோ!
- சோமு : போடி பச்சைக் கள்ளி! புலாலின் சுவை அறிய
ஆடறுத்தால் அன்றி நமக் காகாதிப் போதைக்கே!
- கமலி : ஆகா தென ஓர் குழலைப் பிடித்தபடி
நோகா திருங்கோ! நுளம்பால் இரவெல்லாம்
தூக்கம் வராமற் துடிக்கின்றேன்.
- கணேசு : என்னக்கா?

ஆனியிலே எங்கே நுளம்பு...?

சோமு : அட, நீ நில்! இந்தக்
கோடை நுளம்பு கொடிதே! அதனோடு
வாடையும் சேர்ந்தால் வறுத் தெடுத்துப் போடும் என்று
புத்தகங்கள் கூறும், புளுகல்ல!

கணேசு : யன்பர்களே,
யேதேதோ யெல்லாம் யெடுத்து யியம்புகின்றீர்.
காதலரைப் போலத்தான் காண்கின்றீர். யானாலும்
யோதித் யிருந்தால் யுலகம் யுருப்படுமா?
தீதோ, நலமோ ஷெய லாற்ற வேண்டும்.
மறக்கவோ, ஈதை மறிக்கவோ, அன்றி
மறைக்கவோ, இல்லை மறுக்கவோ ஆகா தென்ற
அன்போடறைந்து விட யாஷைப் படுகின்றேன்.
ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கி அருகிலே
நிற்றல் விடுத்தோர் நிமிசம் யகல்கின்றேன்!
(போதல்)

சோமு : கற்றல், இருந்து கணித்தல் இவைகளால்
முற்றுப் பெறாது. முனைந்தக் கணிப்புகளை
ஷற்றுப் புரிந்து ஷரிபார்த்தல் யேற்ற தம்மா
(காசி புகுதல். திடுக்கிட்ட கமலி கதவருகே ஓடல்.
சோமு வலப்புறம் நகர்ந்து நிற்றல்)

காசி : நாடகம் ஏதோ நடக்குது போலிருக்கு?
மேடைக்கு நானும் வரட்டே? உதிலைதான்
அஞ்சு நிமிசம் அசுகை புரியாமல்
வந்து நின்று பார்த்தேன், வடிவாய்; படுமோசம்!
இந்த விதமே நடக்கிறது? எங்கடை
அண்ணாவி கண்டால் அடித்துக் கலைத்திருப்பார்!
வண்ணான் எனினும் எனக்கு வரும் உதுகள்.
காதல் என்றால் சும்மா கதைக்கிறதே உப்பிடி...?

கமலி : மூதேவிக் காசி!
(சோமு கமலி அருகே வருகிறான்)

காசி : முடியாதே உங்களுக்கு?
பார் தம்பி இந்தப் படி யெல்லோ ஆடுவது?
இத்திரீப் பாட் தான் எனக்கு வரும் பாருங்கோ,
(நடித்தல்)
நாதா! அடியாள் நகத்தைத் தொடுதலும் ஆ-
காதா? இதற் கந்தக் கண்ணகிதான் உங்களுக்குத்
தோதா? புகிறிந்து வாதா? பல முத்தம்
தாதா! என் வேதா! சங்கீதா! பொற் காதா!... ஆ,
மாதா! ஏ - சாதா? எப்போ தா? இப்போ தா! தா!
(திரும்பி மறுபடி பாடி மேடையைச் சுற்றி
ஆடிவந்து நிற்றல்)

கமலி : அச்சா!

சோமு : பகுத்தச்சா!

சாசி : அப்படிச் சொல்லுங்கள்.

முச்சந்திக் கொட்டகையில் முன்னாளில் ஆடியது
மிச்சம் மறந்தேன்! மெதுவாகப் பேசிறியள் -
பொச்சம் தீராது, பொடியள் உதனாலே!

“பட்டணத்துக் கொட்டகையிற் காட்டும் வசக்கோப்பில்
விட்டுக் கலைத்தல் வெகு சோர்!” என் றிப்பதை
முட்டாள் பொடியள் மொழியும், முழுமோசம்!
துட்டுக் குதவாது! தூ! தூ! தூ
(துப்பல் போல் பாவனை)

கமலி : சீச்சீச்சீ!

துப்பாதே வீட்டுக்குள்...

காசி : சூ! சூ! பொறு பிள்ளை?

துப்பாக்கிக் கிந்தப் பயமில்லை இப்போது!
துப்பலுக் கிந்தப் பயமே? துடிக்கிறியள்?

கமலி : துப்பாக்கிக் காராம் பயமில்லை? சொல்லுகிறாய்!

காசி : ஐயோ! அதுகள் உனக்குத் தெரியாதே ?
மெய்யாக? காந்தி கடலை வறுக்க வந்தார்,
உப் பாக்க என்றாம்! உடனே அவ் வெள்ளையன்
துப்பாக்கி நீட்டித், துடும் என்று சுட்டானாம்!
சப்பாத்துக் காலால் உதைத்தானாம்.

சோமு : அப்புறம்?

காசி : காந்தி உதுக் கெல்லாம் சாவாரே? கண்டியனே?
ஆந்தை உருவெடுத்தோர் ஆல மரக் கொப்பில்
ஏறி இருந்து, சிரித்தார்!

சோமு,

கமலி : அடே, அப்பா!

சோமு : வேறு விதமப்பா. நான் கேள்விப்பட்டது!
ஆனாலும் உன்ரை கதைதான் அசல் என்பேன்!

கமலி : பேனை எடுத்துப் பிடித்துப் பெரிசாக

“மேனகா - அல்லது - வேசி உயில்” என்றெல்லாம்
ஆரணியிலே இருந்தோர் ஐயங்கார் செய்கிற
நூறு கதை உன்ரை ஒன்றின் முன் நிற்குமே?

சோமு : “வெள்ளையன் சுட்டான்” என ஒன்று சொன்னியே,
இல்லை! இதில்தான் பிசுகொன் றிருக்கிறது.

காசி : சொல்லு தம்பி, பார்ப்பம்? எனக்குத் தெரியுமே?
ஆக்கள் கதைக்கிறதைக் கேட்டுவிட்டுச் சொல்லுறன்.
பத்திரிகை நீங்கள் படிப்பியள், சொல்லு தம்பி.
சுத்தமாய் சொல்லு! சுதியாய் இருக்குமே?

சோமு : இந்தியாக் காரன்தான் சுட்டான்!

காசி : அதெப்படி?

உந்தப் புழுக்கை ஒருக்காலும் நான் நம்பன்!
காந்தி தமிழன் எல்லே? காந்தியைப் போய்க்

காந்தியின்ரை

சொந்த ஊர்க் காரர் சுடுவினமே?

சோமு : சொல்லக் கேள்!

வெள்ளையன்தான் ராசா. அவன்தானே அந்த ஊர்ப் பள்ளிகளை எல்லாம் நடத்தினவன்? பள்ளியிலே பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் எதனைப் படிப்பித்தான்?

காசி : சொல்லு தம்பி, கேட்பம், சுகமாய் இருக்குது!
(கணேசு புகுதல்)

சோமு : “நாங்கள் மடையர்! நமக்கென்றே ஒன்றும் இல்லை.

ஆங்கிலேயன்தான் அரசன். அவன் வாயாற் சொல்லுவதைக் கேட்டாற் சுவர்க்கம்! அவனுடைய காலைப் பிடித்தால் கடுஞ் சுவர்க்கம்!”... இப்படித்தான்!

கணேசு : பஞ்சையர் சொல்லுகிற பாட் டொன்று இருக்குதல்லே!

காசி : கொஞ்சம் அதைச் சொல்லு தம்பி! நல்லாய் இருக்குமே?

கணேசு : இந்தப் பாட்டுத்தான் எனக்குப் பிடித்தது,
(ஓதல்)

“ஆணி-

அடிப்பதைப் பொறுக்கவோ அமைந்ததுன் தலையே?

ஆள்பவர்க் குதவவோ அமைந்ததுன் கூரே?

அடுத்தவர் கைபட்டமைந்ததுன் உருவம்

ஆதலால்,

விரும்பிய வண்ணம் நின் இரும்பு மேனி

இரு புறம் கூர் எடுத்து இன்னா

புரிபவர்க் கீண்ட எப்பொழுதும் ஆகாதே”

காசி : பாட்டே இது? ச, வடிவாய் விளங்குது?

கேட்கவும் மிச்சம் ருசியாய் இருக்குது?

கணேசு : வேத மென்று சொன்னால் இதுதான் புது வேதம்.

காசி : ஒதியதும் நல்ல ஒழுக்கம்! சபாசு தம்பி.

எங்கள் முனி பா கவதர், இதைக் கொடுத்தால்,

காய் கோத் தொரு தங்கக் கம்பி தரித்துள்ள

தொண்டையிலே போட்டுக் குலுக்கிக் கலக்கிவிட்டுத்

துண்டு துண்டாய்த் தள்ளி நிரவல் தொடங்குவார்.

அண்டை அயலிலே நிற்க முடியுமே.

எண்டாலும் தம்பி கணேசு வலு விண்ணன்.

சுண்டங்காய் ஆட்டம் இருந்துகொண்டு, பார் ஆளை!

சோமு : இந்தியாக் காரப் பொலிசுதான் சுட்டது

காசி : அந்தப் பொலிசை அவன் ஆணியைப் போலடித்து

வைத்துக் கொள்கின்றான். அதுதானே தாற்பரியம்?

சோமு : மெத்தச் சரிதான்! பொலிசுகளை மட்டுமல்ல,

ஊரை முழுதும் உதைப் போல்தான் வைத்திருந்தான்.

ஆரும் அவனுக் கவன் அடிக்கும் ஆணிதான்!

காசி : காந்தி தவிர ?

சோமு : அவர் போற் சிலர் தவிர!

காசி : ஓகோ, இப்போதான் உதெல்லாம் விளங்குது.
தொட்டு மிசினைத் துடைக்கும் தொழில் தருவான்;
எட்டி உள்ளே பார்த்தால் - இதுகள் பிடிக்காது!
கட்டை அவிழ்ப்போமே? கதைத்த தெல்லாம்
போது மெல்லே?

(மாராப்பை அவிழ்த்தல், அதற்குள் நிறமும்
சரிகையும் பளபளக்கும் பட்டு வேட்டி சால்வைகள்)

காசி : எப்படி வேலை?

சோமு : எடுப்பாய் இருக்குது!

காசி : அப்படிக் கொத்த அநியாயக் காரன் முன்
கைப்பட நானே கழுவி மினுக்கியதைப்
போட்டால் எனக்குப் பிடிக்காது! போகட்டும்!
நாட்டாண்மை பண்ணுதற்கு நான்வருதல் கூடுமே?
உங்களின்ரை பட்டுகள், நீங்களே சாத்திறியள்
எங்கள் குலத்துக் கிழுக் கில்லை, என்ன தம்பி?
(முருகப்பு களைத்துப் புகுதல்)

முருகப்பு: ஆளைப் பிடித்தேன்! அடித்தேன்! அவனிடம் அத்
தாளைப் பறித்தேன்! குறித்தேன் டயறியிலே,
நம்பர்களை எல்லாம்! நடப்பேனா? ஓடிவந்தேன்!
(கமலி, கணேசு, சோமு, காசி நகைத்தல்)
நம்பத்தான் மாட்டீர்! இதோ அந்த நம்பர்கள்:-
எல், எட்டு லச்சத் தெழுபத்தை யாயிரம்
எல், ஐந்து லச்சத்தோ டெண்பத் தையாயிரம்!
எல், ஐந்து லச்சத் தெழுபத் தெண்ணா யிரத்து
மூன்று!

கமலி, கணேசு, சோமு, காசி : சபாசு!

கணேசு : முயற்சி உடையவர் எஞ்

ஞான்றும் இகழ்ச்சி அடையார்! இவர் வாழ்க!

முருகப்பு: அத்தை எங்கே போனா...? அவ கொடுத்த தாள் நம்பர்
முற்றும் உமக்குத் தெரியுமே?

கமலி : (வாய் பிதுக்கி)

இல்லையே...?

முருகப்பு: அத்தை எங்கே? அத்தை எங்கே...?

கமலி : (நெளித்து)

அத்தை உள்ளே நித்திரையாம்!

(முருகப்பு உள்ளே போதல்)

காசி : பித்தனா? இல்லைப் பிசாசா, பொலிசா, ஏன் கத்துகிறான்?

கமலி : காசி! அவர் நம் பொலிசாளர்!

(முருகப்பு புகுதல்)

முருகப்பு: அத்தையின் தாள் நம்பர் அவன் தாளின் நம்பருடன்
ஓத்து வந்த தென்றால் உடனே புறுவாச்சு!

கமலி : காசிப்போ யார் கையில்?

முருகப்பு: அந்தக் கழுதையிடம்

வீசி விட்டேனே! நாம் வேண்டியது நம்ப ரன்றோ?
சீசீ, இதுவா சிறிதும் விளங்கவில்லை?
(தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு இன்றைய
அரசியல் வாதியின் மெட்டில்)

தேங்கி கிடந்த சிறு தீவை வெள்ளையன்
ஓங்கி வளர உயர்த்தினான். இன்றிங்கே
தார்த் தெருக்கள் ஓடும்! தடத்தில் ரயில் ஓடும்
வார்த்தைகளில் எல்லாம் வழிந் தோடும் இங்கிலிசு!
பார்த்திருக்க மாட்டீர் இவற்றை அவனின்றி!
முத்திரைச் சந்தி முகப்பிற் பட மோடும்;
பார்த்திருக்க மாட்டீர் இதனை அவனின்றி.
இங்கிலீ சாட்சி இதமாய் நடக்கையிலே
எங்களது நாட்டிலோ, எங்களது வீட்டிலோ
ஏதும் பிசகு நடத்தல் இயலாதாம்!
ஆதலால் இந்த வழக் கெமக்கு வெற்றியே
ஆக அமையும்! அதன் பின் வருவேன் என்
தோகை மயிலே, துடிக்காதே காத்திருப்பாய்!

கமலி : சீ, கழுதை! கண் மண் சிறிதும் தெரியவில்லை!
ஓடும்! ஒழுங்கை வழியாக நீர் ஓடும்!
(முருகப்பு ஓடிப்போதல்)

காசி : நானும்...நடப்பம்? எங்கள் நாயனக் காரர் ஏ-
தேனும் கதைத்தால் இருந்து கொஞ்சம் கேட்கலாம்
என்று நினைத்தேன் இவர் இல்லை வீட்டிலே!
பட்டணத்தில் அந்தப் பழைய நகரசபைக்
கொட்டகை போய் நானும் குழல் கேட்க எண்ணுகிறேன்.
கிட்ட நுழைய விடுவானோ, என்னவோ?
வாறன் எணை தங்கச்சி!

கணைக : வாழ்க! வணக்கங்கள்!
(காசி போதல்)

கமலி : சிங்கப்பூர் பெஞ்சன் எடுக்கும் சிவராச
சிங்கத்தார் பெற்ற சிறிய மகன் கந்தோரில்
லீ வெடுத்துக் கொண்டு கொழும்பில் இருந்து வந்து
நிற்கிறதால், தாய்க்காரி நேரே போய்க் கோயிலிலே
'பெட்டி' கொடுத்தாவாம்!

கணைக : பிறகு? பிறகென்ன?

கமலி : நூறு வடை! மோதகங்கள் நூறு - தயாரித்துக்
தாரும் என்று கேட்டுத் தயவாகக் கோயில் அம்மா
ஆளோடு சாமான் அனுப்பினா. ஆதலினால்
புத்தகத்தை நீ எடுத்திப் போது படித்திருந்தால்
பத்துப் பதினைந் துனக்குத் தருவேன் நான்!

கணைக : பத்துப் பதினைந்து? நூற்றைம்பது தானே?

கமலி : போ, போ. படி நீ இப்போது!
(கமலி போதல். சோமு மேடையின் அடியில் உள்ள

அலுமாரியின் பின் மறைதல். கணேசு படித்தல்)
 கணேசு : “இங்கிலாந்து தேசத்தில் எங்கள் மன்னர்
 இருக்கின்றார். இவரது பேர் ஐந்தாம் யோச்சாம்.
 இங்கிலிசுக் காயிரத் தொண்ணூற்றுப் பத்தில்
 இவர் பிறந்தார்! தைமாதம் ஏழாந் தேதி!
 (1810 தை 7ம் திகதி என்று பல தடவை கூறி
 மனனம் பண்ணல்)

அங்கிருந்தபடி நம்மை ஆளுகின்றார்,
 அப்போடும் அருளோடும் அருமை யாகத்
 திங்களுக்கு மும்மாரி பொழியும் வண்ணம்”
 (திங்களென்றால் ஆண்டோ? சரியாய்த் தெரியவில்லை!
 எங்களுக்கோர் ஆண்டில்தான் மூன்று மழை பெய்கிறது!)
 “இவருடைய திருநாமம் வாழ்க! வாழ்க!”-
 என்ன இதெல்லாம் பழசாய் இருக்கே? அம்
 மன்னவர் செத்து மறு ஆளும் வந்து, போய்
 விட்டாரே! என்ன விசர்ப் புத்தகம் இது? சே!
 எட்டாம் ஏறவேட்டை எனக்குத் தெரியும்! அவர் -
 (பாடல்)

முடிதுறந்தாரே! மன்னர்
 முடிதுறந்தாரே! சிம்சன்
 உடன் பறந்தாரே!

ஆயிரத்து எண்ணூற்றுத் தொண்ணூற் றைந்திலே
 அவதரித்த எங்கள் வெள்ளை அரசு வள்ளலே,
 ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து முப்பத் தாறிலே
 அரசை விட்டு மண முடித்தார் - அதுவும் நல்லதே!
 முடிதுறந்தாரே! சிம்சன்
 உடன் பறந்தாரே!...

(சோமு அலுமாரி மறைவிலிருந்து முகம் மழித்தபடி,
 முகத்தில் நிறைய சவர்க்கார நுரையுடன், புகுதல்)

சோமு : பாட்டுப் பிரமாதமாக இருக்குதடா!

கேட்டுக் கிறுகிறுத்துப் போனேன் அடா! அடா!

கணேசு : கட்டை மணியம் குடித்து விட்டுக் கத்துகிற
 மெட்டுங்களுக்கும் பிடித்திருக்கே? மெய்யே? ஓர்
 பெட்டைக்காய் அந்தப் பெரிய அரசை யெல்லாம்
 விட்டுவிட்டந்தான் வெளிக்கிட்டு விட்டுதே?
 கெட்ட பழக்கம்!

சோமு : சரிதான், போ.

கணேசு : (கமலி புகுதல் கண்டு)

கேளுங்கோ

பெட்டைகளாலே எவர்க்கும் பெருந் தொல்லை!

கமலி : ஆறுகிறீர் போல... படிப்பை முடித்துவிட்டு
 வேறு தொழிலை விரும்பும்! எதைப் படித்தீர்
 கூறும், இப்போ மட்டும்.

- கணேசு : குடையாதே அம்மா போல்!
நூறுவடை, இன்னொரு நூறு மோதகம்,
எல்லாம் 'றெடி' தானே...?
- கமலி : (கொணர்ந்த பெட்டியிலிருந்து மோதகம் எடுத்துக் கொடுத்து)
இந்தா!
- கணேசு : மிக
- கணேசு,
சோமு : நன்றி
(உண்கின்றனர்)
- கமலி : நல்லபிள்ளை நீ! தின்று தின்று நடந்தபடி,
கோயில் அம்மா வீட்டில் இதைக் கொண்டேக்
கொடுத்துவிட்டு,
வீதியிலே நின்று விளையாடி விட்டு,
மகிழும்பூ கொட்டுண் டிருக்கும், பொறுக்கி
மடியில் நிறைய வடிவாய் முடிந்து கொண்டு,
ஆறுதலாய் வா தம்பி!
(வடை மோதகத்துடன் பெட்டியைக் கொடுத்தல்)
- கணேசு : (பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டு)
அப்படியே ஆகுக!
(போதல்)
- சோமு : "நாதீ! எனது நகத்தைத் தொடுதலும் ஆ -
காதீ? இதற்கு முருகப்புவா உனக்குத்
தோதீ...? புரிகிறது வதீ...? பல முத்தம்...
(சோமு தொடர இருவரும் அலுமாரியின் பின்
மறைதல். செல்லம் புகுதல்)
- செல்லம் : என்றை பிழை! அல்ல அதுவும் நடக்குமே?
பொல்லாத பொய்யன்! பொறுக்கி! புலைப் பயல்!
புல்லன்! புளுகன்! புரட்டன்! புப்... புண்ணாக்கன்!
(மேடையில் திரிதல்)
என்றை மருமோன் இதுக் கோர் முடிவெடுப்பான்.
(திரிதல்)
பானையிலே உள்ள பழஞ்சோற்றைப் போட்டிருந்தால்
ஏனிந்த தொல்லை ? இழவு?... பழிப்பெல்லாம்?
காவி உடுத்த கடைப்புளிகள் வந்தால், அப்
பாவிகளின் பற்கள் உடைக்கப் பட வேண்டும்
பிள்ளை கமலி!
பெடிச்சி எங்கே போய் விட்டாள்...?
(செல்லம் போய்த்திரும்பவும், சோமுவும் கமலியும் அலுமாரியின்
பின் இருந்து வெளிவரவும் சரியாய் இருக்கிறது.
கமலியின் கன்னத்திலும் கவர்க்கார நுரை)
உள்ளுக்கும் இல்லை.
(கண்டு கொண்டு)
உதுவும் நடக்குதுவே?

சை! சை... எனக் குதுகள் இவ்வளவுக் கானதெல்லாம்
ஐயோ, தெரியாமற் பேச்சுதே. ஆச்சி!

போடி அடுப்படிக்கு!

(கமலி உட்புறமும் சோமு வெளிப்புறமும் போதல்)

போச்சுதே மானமெல்லாம்...

எங்கிருந்தோ வந்தான். இடும்பன்! இடைச்சாது

(ஆவேசத்தோடு அதை இதை எடுத்தெறிதல்

உட்புறம் போதல். மேடையின் சிலகணம் வெறுமை,

இருங்கிறது. கமலி புகுந்து அரிக்கன் லாம்பொன்றைத்

திண்ணையில் வைத்துத் தூண்டிவிட்டுப் போதல்,

சோமுவும் மாணிக்கமும் சேவகத்துக்கு

வெளிக்கிடுவது தெரிதல்)

மாணி : சோமு, வா தம்பி. கறுக்காய் வெளிக்கிடன்.

நேரமாச் செல்லே? நெடுக இருக்கிறை?

(சோமு அலுமாரியின் பின் மறைந்து

வேட்டி மாற்றி வருதல்)

என்ன, தவிற்காரர் இன்னும் வரவில்லை?

ஒத்துக்காரர் தான் அடுக்களைக்குள் நிற்கிறார்.

(வெற்றிலை போடுதல்)

ஊமையன்ரை காருக்குச் சொன்னி யெல்லே...?

சோமு : சொல்லி விட்டேன்.

(போட்டு வைத்துக் கொள்ளல்)

மாணி : காரை இன்னும் காணன்? வருவானே கட்டாயம்...?

(கார்வந்து நிற்கும் சத்தம்)

சோமு : வந்து விட்டான் போல!

(சங்கிலியைப் போட்டுக்கொண்டு

உடுப்புகளைச் சரி செய்தல்)

மாணி : வரட்டும், வெளிக்கிடுவம்.

(எதையோ நினைத்தவர்போல்)

அந்தக் காலத்தில்... அவர் பெரிய வித்துவான்...

(காசி கொணர்ந்த துணியிடை யெதையோ தேடல்)

கந்தையா என்று சொன்னால் கல்லும் குழையுமாம்...

இந்தியா போன இடத்தில் அவருடைய

வாசிப்பைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்ததனால்-

(தேடிய சாதராவைக் கண்டெடுத்தல்)

தாத்தாவுக் கந்தத் தருமபுரத்தாதீனம்

போர்த்தியது தம்பி இப் பொன்னாடை!

(அலுவலை நிறுத்திப் பரவசப் பட்டு)

அன்றொருநாள்

மார்கழி மாதம் - மதிநிறைந்த நன்னாள் - இவ்

வூரிலே யாரும் உறக்கத் திருக்கையிலே -

நள்ளிரவு தாண்டிச் சில நாழிகை கடந்த

வேளை - உதே இடத்தில் வீற்றிருந்து வாசித்தாய்...

சூழ மனிசர் கிடையாது - சொக்கிப் போய்ப்
 பஞ்சையர் மட்டும் ஒரு பாயில் இருக்கிறார்...
 விஞ்சி எழுந்த இசையின் விசையில் இரு
 கண்கள் கலங்கக் கலங்கத் துடைக்கிறார்...
 ஏழை இருந்தேன், இதோ, இவ்விடத்தில்தான்!
 ஆழிக் குமுறல், அலைகின்ற மென்காற்றுப்
 பேசும் மொழிகள், பெரிய உல கழியும்
 ஊழிக் கதறல், உருண்டு சில கல் மீது
 வீழும் அருவி மிழற்றும் மழலைகளாய்,
 பாடல், கவிதை, பரதம் - இவை ஒன்றி
 ஓடப் பிழிந்த சுவையாய்ச், செவி காணும்
 ஓசை. அரவம், துளனி, ஒலி, தமரம்,
 ஓதை, அமலை ஒழுங்கோ டெழுப்ப ஒரு
 புல்லை நறுக்கிப் புகுத்தி முடித்த சூழல்
 வில்லை நீ ஆள விளைந்த வியப்பிடையே -
 பஞ்சையர் மேனி பதறுகிறார்; சொல்லுகிறார்,
 "அஞ்சுகிறேன் அப்பா! உது மனித சாதனையை
 மிஞ்சியது! தெய்வம், இல்லையேல் பிசாசுதான்...
 அன்றே நினைத்தேன்! அதை இன்றே செய்கின்றேன்..."

சோமு : தாங்களே போற்றத் தலை ஏதோ செய்கிறதே.

(கண் துடைத்தல்)

மாணி : கொஞ்சம் குனிந் திதனைப் போட்டுக்கொள் தம்பி!

(மாணிக்கம் சோமு தோளில் சால்வையை இடல்)

சோமு : அண்ணா இதென்ன? எனக்கா அது ஏற்கும்?

மாணி : இன்றைக்கு நாங்கள் இருந் தொன்றாய் வாசிக்கும்

ஆசையினால் இப்போ தவதிப் படுகிறேன்.

பேசாதே!

(மாணிக்கத்தின் உதவியுடன் சோமு

பொன்னாடையைச் சீராகப் போர்த்திக் கொள்ளல்)

சோமு : அண்ணா, கலையிற் பெரியவர்கள்

தாங்கள், இதனைத் தரும்போது மேலும்

பெரியவர்கள் ஆணீர்கள்! நானோ சிறியேன்!

மாணி : ஒரு கதையும் வேண்டாம்,

உரைக்கக் கேள் தம்பி,

சங்கீதம் ஒன்று, சகல உலகுக்கும்!

வெள்ளையர்கள் என்றால் மிருகங்கள் அல்லவே?

(பரவசப் பட்டு)

நாமும் நமக்கோர் நலியாக் கலை உடையோம்!

நாமும் நிலத்தினது நாகரிக வாழ்வுக்கு

நம்மால் இயன்ற பணிகள் நடத்திடுவோம்!

சும்மா இரோம்! என்று சொல்லி உயிர் சிலிர்க்க

ஊதப்பா, சோமு! உடல் துடிக்க வந்து அவர் உன்

பாதத்தில் வீழ்க! பணிக! பணி புரிக!

(தன்வசம் மீண்டு)

என்னால் உனக்குத் தரத்தக்க காணிக்கை

இவ்வளவே!

சோமு : அண்ணா, இதிலும் பெரி தில்லை!

மாணி : இன்றுவரை நான் இதைப் போட்டுக் கொண்டதோ
என்றைக்கும் இல்லை!

சோமு : எனக்குத் தெரியும், அண்ணா!

மாணி : நீ தான் மகனே தகுதி நிறைந்தவன்.

சோமு : அண்ணா, என் பொல்லா அறிவீனம் நான் அறிவேன்!

மாணி : கண்ணீர் எதற்கு?

(சோமு விழுந்து வணங்க முயலல்,

செல்லம் புகுதல்)

சோமு : மாணி, செல்லம் : கடவுளே!

செல்லம் : உங்கை என்ன

கூத்து நடத்திறியள் ? கண்டறியாக் கூத்துகள்!

பார்த்தாற் சனங்கள் சிரிக்கும்! பயித்தியமே?

தாத்தாவின் பட்டும் தரப்பட்டு விட்டதுவே?

என்னத்தைக் கூறி, எவரிடம் போய் ஆறுவேன்,

ஆச்சி!

மாணி : இதென்ன அமளிப் படுகிறாய்?

கூச்சல் இடாமல் குறை இருந்தால் சொல், ஆத்தை!

(விதானை புகுதல், செல்லம் அமைதியுறல்)

விதானை : என்ன? வெளிக்கிட்டு விட்டியளே...?

மாணி : வாருங்கோ!

ஐந்து வினாடி பொறுங்கோ! அதுக்குள்ளே

வந்து விடுவோம்!

விதானை : பொறுங்கோவன்!

(வாங்கில் சாவகாசமாகக் குந்தல்)

சின்னப் பிசகெல்லே ஒன்று வந்து...

மாணி , செல்லம் : என்னது?

விதானை : சின்னப் பிசகெல்லே ஒன்று வந்து சேர்ந்தது?

என்னிற் பிழை சொல்ல மாட்டியள்!

மாணி : சொல்லுங்கோ!

செல்லம் : என்ன விதானை...? இழுக்கிறியள்,... சொல்லுங்கோ...!

விதானை : நாங்கள் நினைக்கிற தெல்லாம் நடக்குமே...?

ஒற்றைக் காலில் நின் றுரக்கத்தான் பேசினன்.

மற்றவர்கள் யாபேரும் "மாட்டம்" என்று விட்டான்கள்.

ஒற்றைக் காலிந்தான் அவன்களும் நின்றான்கள்!

செல்லம் : சற்று விளக்கமாய்ச் சொல்லும்...

விதானை : சரி சரி

"வெள்ளையனுக்கு விழா வெடுக்கும் வேளையிலே

அள்ளி வைக்கப் பார்த்தாய்" - அடிக்கவும் வந்தான்கள்!

(கமலி புகுதல்)

பிள்ளை சொல்லு பார்ப்பம், பிழை என்ன என் மேலே?
மெள்ள வந்தேன் இங்கே. விசயத்தைச் சொல்லி விட
வேண்டு மெல்லே உங்களுக்கு? வேண்டாமாம் உங்களை...
(யாவரும்.....?)

“எட்டுலகை முற்றாரும் இங்கிலண்டுக் காரர் முன்
நட்டுவ மேளம் நடக்க விடுவோமோ?

சட்டையும் போடாமற் சரியின்கள் வந்துவிடும்”

முட்டாட் பயல்கள் மொழிந்தார்கள் இப்படியே!

நட்டம் உமக்குத்தான். நான் என்ன செய்கிறது?

சங்கீத ஞானமே இல்லாத் தரித்திரங்கள் -

என்னை அதுக்குப் பிழை சொல்லக் கூடாது...

வைத்த படியே விழாவை நடத்துதற்குச்

சத்தமோ ஆட்கள் சரியாகப் பார்த்துவிட்டார்!

கைத்தாளம், தோசை கடும் கல்லளவாம்! ஊதுகுழல்

எத்தனை நீளம், வளைவு! டமாரங்கள்

மெத்தப் பெரிசு! முழக்கர்களின் கூட்டமும்

பத்தே? பதினைந்தே...? ஐம்பது பேர்! தங்களது

பொத்தான் மினுங்கப் பொலி சடித்த சப்பாத்தோ

டத்தனை பேரும் வர ரூபாய் ஐந்நூறு...!

மாணி : சத்தத்துக் காட்கள் சரியாகப் பார்த்து விட்டார்...

செல்லம் : “பாண்டு” வெள்ளையன்ரை பறை தானே...?

விதானை: சுச்சுச் சூ,

வேண்டாம் பழிப்பு! விடுங்கோ என்னைப் போக...!

அச்சாரம் தந்தேன் ?

செல்லம்: அதின்னும் இருக்குதே...?

விதானை: அச்சாரம் எல்லே? அதைத் திருப்பிக் கேட்பேனே...?

மிச்சம் உபகாரம். வேறென்ன? செம்பிலே

பச்சைத் தண்ணீர் இருந்தால் தாரும்... விடாய்க்குது...

(செல்லம் போதல்)

கோப்பி யொன்றும் வேண்டாம்!

(செல்லம் புகுந்து செம்பில் நீர் கொடுத்தல்)

செல்லம் : குடியும்.

விதானை: (வாயை வைத்துக் குடித்துவிட்டு)

வரட்டுமே?

(விதானை போதல். கார்க் கோணை

இழுத்து அடித்துக் கேட்டல்)

சோமு : நீங்கள் தவிர்த்தல் நியதி. அவர்களே

தாங்கள் தவிர்த்தார்.

மாணி : இரண்டும் சரிதானே ?

நாங்கள் அவமாய் நடத்தப் படவில்லை...

(மறுபடியும் கார்க் கோண் கேட்டல்)

ஊமையனும் கார்க் கோணை ஊதத் தொடங்கிவிட்டான்.

சோமு, கார்க் வேண்டாம். போ, சொல்லிப் போக்காட்டிவிடு

சாமி, முருகா!

(சோமு வெளிப்புறமும் கமலி உட்புறமும் போதல்)

செல்லம் : சரிந்து படுத்து விட்டால்,

ஓமோம், எதுவும் அதோடை ஒழிந்துவிடும்,

ஆமையைப் போல அடங்கிக் கிடக்காமல்,

ஓம் அல்ல தில்லை, ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கோ,

மாணி : என்னத்தை ஆச்சி இதுக்குள் நெருக்கிறை?

செல்லம் : முன்னத்தைத் தானே முதலில் முடிக்கிறது?

அங்கே வடலி அடைப்பார் நெருக்குகினம்.

இன்றைக் கொரு முற் றிதற்கு:

தங்கச்சிக் கந்தப் பொடியரைத் தான் செய்கிறது;

இங்கே நான் சோமன் இருக்க விடமாட்டேன்.

மாணி : சோமுவைப் போ என்று சொல் முடியுமே?

ஏதோ எனக்குத் தெரிந்த உருப்படிகள்

இன்னும் இரண்டொன் றிருக்கு; கொடுத்துவிட்டால்

அப்புறம் என்றை அலுவல் முடிஞ்சது!

செல்லம்: அப்ப அறுங்கோ! அறிவின்றிப் பேசிறியள் ?

செப்பமாய் என்றைக் கெதனைத்தான் செய்கிறியள்?

(வீட்டுக் கதவில் கமலி தோன்றுதல், தரித்தல்

திகைத்தல். மறைதல். மாணிக்கமோ செல்லமோ

கமலியைக் காணவில்லை)

மாணி : உள்ளபடி உன் விருப்பம் அது வென்றால்,

பிள்ளைக் கதுதான் பிரிய மென்றால், நீ அந்தச்

சள்ளைப் பயலுக்கே செய்யன். சரிப்படுத்தப்

பாரன். அது உனது பாரம்! சரி சரி, போ.

செல்லம்: (திருத்தி அடைந்து)

நேரமாச் செல்லே, நெடுக இருக்கிறியள்?

வாருங்கோ சாப்பிட

மாணி : வேண்டாம்.

செல்லம்: படுங்கோவன்.

(செல்லம், மாணிக்கம் உட்புறம் போதல்.

சோமு புகுதல் கண்டு செல்லம் திரும்பல்,

சோமு குனிந்த தலை நிமிர்த்தவில்லை)

சோமு முதலில் உனக்குத்தான் சொல்லுவன்.

நீதான் முழுவதையும் நின்று நடத்துவி.

அண்ணர் வேறே யார் அவளுக் கிருக்கினம்...?

சோமு : ?

செல்லம் : ஒத்துக் காரர்ரை பொலிசுப் பொடியருக்கு

அத்தை மகளின் மகள் தானே இக் கமலி ?

ஒத்துக்கொண்டி ட்டார் இருவரும். உனக்கும் அது

சந்தோசம் தானே...? சரியே...? சரி தானே...?

சோமு : ?

(ஒதுங்கி ஓர் வாங்கில் குந்தல்)

செல்லம்: சாப்பிட வாவன்...

சோமு: தயவு செய்து வேண்டாம்!

செல்லம்: படு தம்பி, பின்னை!

(லாம்பைத் தணித்துவிட்டுச் செல்லம் போதல்)

சோமு: படுத்துக் கிடந்து

துடிப்பதோ எங்கள் துறை!

(சிறிது நேரம் இருத்தல். பிறகு எழுந்து போய்ச் சுவரில் மாட்டியுள்ள குழலை எடுத்தல். மணி 12 அடித்தல்.

குழலைப் பார்த்து -)

அண்ணலும் கூட அவமதிக்கத் தக்கதிது!

(குழலைத் தோளில் மாட்டல்)

உண்மை கொடிதே! உலகில் அதனுடனே

போரிட்டு வாழப் புகுந்தோம். கலங்குவதோ?

(பெற்ற சால்வையை எடுத்து விரித்து வடிவாக

போட்டுக் கொள்ளல்)

வீரிட்டு அலறி விழுந்து புரளுவதோ?

பார் எட்டுத் திக்காய்ப் பரந்து கிடக்கிறது.

(தீர்மானத்தோடு நடந்து போதல்.

மேடையில் இருள் ஆரம்பிக்கிறது. பஞ்சையரின் குரல்

பின்னணியில் ஒதிக் கேட்டல், அதோடு ஏற்ற ஒலிகள்)

குரல்: நின்றிந்தக் கோயில் நிமிர்ந்து, நெடுந்தாரம்

பார்த்துப் பயன்கள் விளைகின்ற கோபுரமும்,

(கண்டா மணி ஓசை)

வேர்த்துக் கலைஞர் விளைத்த மணி மண்டபமும்,

வீதிகளும், நூறு விளக்கும், பரதத்தின்-

(பரத நாட்டிய பல்லியம்)

சேதிகளைக் கூறும் சிலம்புச் சிறுபாதம்

ஆடும் அரங்கும், அறிந்து கவைஞர்கள்-

நாடிப் புகுந்து நயந்திட, நீ சோமனுடன்

ஊதும் குழலில் உயிர் பெற்றுடல் புளகித்து

ஆதி அறையில் அமரும் கடவுளுமாய்-

(ஓசைகள் அடங்கல்)

என்றோ ஒரு நாள் எழும்.

(திடீரென தனி நாயனத்தோசை மேலே எழுந்து

அபாரமாகக் கேட்டல், கமலி மணமகள் போன்ற

அலங்கார உடையுடன் புகுந்து சோமுவைத் தேடி

அங்கு மிங்கும், அலுமாரியின் பின்னும் பார்த்து விட்டு)

கமலி: உண்மை கொடிதே! உலகில் அதனுடனே

போரிட்டு வாழப் புகுந்தோம், கலங்குவதோ?

வீரிட்டலறி விழுந்து புரளுவதோ?

பார் எட்டுத் திக்காய்ப் பரந்து கிடக்கிறது!...

(கமலி கூட்டிலிருந்து கிளியை எடுத்து அணைத்தபடி,

தீர்மானத்தோடு வெளியேறல்; மேடையை இருள்

(முற்றாகச் சூழ்கிறது.)

பிற்கூறு

(மேடையைச் சூழ்ந்த இருளிடையே சில கணங்கள்
நாயனம் ஒங்கிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டுச்
சற்றுத் தணிய, இருட்டிடை பஞ்சையர் மட்டும் தெரிதல்)
பஞ்சை : கீதம் உயிரைக் கிளறிப் பிழிந்தெழுந்து
வேதம்போல் ஒங்கி வெளியெங்கும் பொங்கியதே!
துய அமிழ்தின் துமியோ? துடித் தழைக்கும்
சேயின் குரலோ? செழுந்தமிழோ? சாமத்தில்
கோயில் இடத்து நின்று கூப்பிட்டுக் கேட்கிறதே!
(இருகணம் மறுபடியும் நாயனம்
ஒங்கிவிட்டுத் தணிதல்)
ஆரோ பெரியன் குழலோடு! அழுதிருகண்
நீரால் நனையும் என் நெஞ்சு!
(இருகணம் மறுபடியும் நாயனம்
ஒங்கிவிட்டுத் தணிதல்)
சோமா, இது வென்ன சொர்ப்பனமோ! நத்தோடு
கூகை இருந்து குரல் காட்டும் கும்மிருட்டில் -
(நெருப்புப் பெட்டியைத் தட்டி
ஒரு தூண்டாமணி விளக்கை ஏற்றுகிறார். திருப்பணி
புரியப்பட வேண்டிய பழைய கோவிலின் சிறு
மண்டபப் பகுதி ஒன்றும், அதில் நந்தி வாகனத் தருகில்
சோமு இருந்து குழல் ஊதுவதும் தெரிகிறது)
பஞ்சை : நீயோ, உனது நிழலோ, குழ லெடுத்தீர்?...
(சோமுவின் எதிலே சற்றுத் தள்ளி அவனைக்
குழப்பாமல் ஒரு கப்போடு குந்துகிறார்.
சோமு காணாமல் தொடர்ந்து ஊதிக்கொண்டிருக்கிறான்)
பஞ்சை : ஓயாத இன்பம் உளது...!
(கண்ணைத் துடைத்தல். குழல் ஓசை ஒங்குகிறது. சில
கணத்தில் பாதசரத்தொலி, அதை அணிந்தவன்
அந்தரித்தோடி வருவதுபோல் கேட்கிறது. சோமு
ஊதி முடித்துக் குழலை வைத்துவிட்டு நிமிர்கிறான்.
மேடையின் எல்லையில் கமலி தோன்றிச் சோமுவின் அருகிற்
செல்லக், கொட்டுமேள ஓசை தொடங்கி பெரிதாகக்
கேட்கிறது. தொடர்ந்து மந்திரம் ஒதிக் கேட்டல். ஐயர் ஒரு
மலரைக் கீழே கிடக்கக் கண்டெடுத்துச் சோமு
விடம் கொடுக்க, அவன் அதனைக் கமலியின் பின்னலிற்
கூடல். பிறகு சோமுவும் கமலியும் கோயிற் கருவறையை
நோக்கி வணங்குதல், வணங்கிய வாறு சபையை
நோக்கித் திரும்பி முன்மேடைக்கு வர அவர்களுக்குப்

பின்னால் திரை விழுகிறது. நாடகத்தின் பிற
பாத்திரங்களும் ஒவ்வொருவராக வந்து நின்று சபையை
வணங்க, சபையில் விளக்குகள் மெல்ல மெல்ல
மீள்கின்றன. நாடக ஆரம்பத்தில் கேட்ட தவிலடி
பின்னணியிற் பாடல்)
நாடகம் கண்டு நயக்கத் தெரிந்தோர் நடுவினில் வந்து
ஆடி மகிழ்ந்தோம்;
வணக்கங்கள் கோடி, அனைவருக்கும்!
திரை

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is extremely faint and illegible due to fading and low contrast. It appears to be a continuous block of text, possibly a letter or a page from a book.

மஹாகவியின்
புதியதொரு வீடு

எழுதியது : 31.8.1969 - 3.9.1969
முதல் மேடையேற்றம் : 21.3.1971
வை. எம். பி. ஏ. மண்டபம், பொறாளை.
நெறியாள்கை : அ. தாசீசியஸ்
முதல் பதிப்பு : செப்டம்பர் 1989

நாடக மாந்தர்

மாயன் : வலைஞன்

மயிலி : அவன் மனைவி

மன்னவன் : அவன் மகன்

மாசிலன் : அவன் தம்பி

மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தை : அவன் அயலாள்

மறைக்காடர் : அவன் ஊர்க்கோயில் மடத்தவர்

பாடகர்கள்

மீனவர்கள்

ஈ. முத்தின் வடகரையிலே ஒரு மீனவர் கிராமத்தின் கடலோரத் தெருவும் கடற்கரையுமும், 1966ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் ஒரு நாள் காலை 6மணி.

கரைவிலகும்போது, பலமான அலை கடலிலே அடித்து மோதும் ஒலி சிறிது கேட்கிறது. பின்புற வெள்ளித்திரை மாத்திரம் நீல ஒளி பாய்ச்சப்பட்டுள்ளது.

"ஏலேலம் ஏலவலை" என்று மீனவர் குழு ஒன்றின் குரல் தாழ்ந்த குரலில் தொடங்கி படிப்படியாக உயர்ந்து ஓங்கி ஒலிக்க -

பிற்பாடகர் ஒருவர் 'ஏலே ஏலோ' என உரக்கக் கூறுகிறார். மீனவர் குழு தொடர்ந்தும் பலமாக 'ஏலேலம் ஏலவலை' கூறுகின்றது.

பிற்பாடகர் மீண்டும் 'ஏலே ஏலோ' என உரக்கக் கூவுகிறார். கடலில் மீனவர் குரல்கள் தணிகின்றன.

பாடல்:

ஏலே ஏலோ ஹொய் தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஹொய் தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

சிறுநண்டு மணல்மீது படம் ஒன்று கீறும்
சிலவேளை இதைவந்து கடல்கொண்டு போகும்
கறிசோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல் மீதில் இவள் கொண்ட பயம் ஒன்று காணும்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

வெறுவான வெளிமீது மழைவந்து கீறும்
வெறிகொண்ட புயல் நின்று கரகங்கள் ஆடும்
நெறிமாறு படநூறு சுழிவந்து சூழும்
நிலையான தரைநீரில் இலைபோல் ஈடாடும்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

சிறுநண்டு மணல்மீது படம் ஒன்று கீறும்
சிலவேளை அதைவந்து கடல் கொண்டு போகும்
கறிசோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல் மீதில் இவள் கொண்ட பயம் ஒன்று காணும்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

(உடனடியாக மீனவர் கரைவலை வள்ளம் வலித்துக் கடலில் போகும் பாவனைக் காட்சி தெரிகின்றது.)

பாடகர் : வெள்ளி சிணுங்கி அழ (குழு) ஏலே ஏலோ
விண்ணிறைந்த கும்மிருட்டில் " "
துள்ளி எழுந்து வந்து " "
தோணியினைத் தள்ளி விட்டோம் " "
மெள்ளச் சுழன் றெழுந்து " "
மேல்விழும் இக்காற்றை எங்கள் " "
வள்ளம் சிரிக்கிறது " "
வார் கடலின் நீர் கிழித்தோம் " "

வீசி எறிந்தவலை
வீழ்ந்தமிழ்ந்து போகிறது
மூசி வியர்வைவிழ
முக்கி முக்கி நாம் வலித்தோம்

(வள்ளம் மேலே போய் மறைகிறது)

(மாயன் புகுதல்)

மாயன்: இந்த இடமே புதிதாய் இருக்கிறது
முந்தலிலே இப்போது மூன்று புதுக் கல்வீடு
(பேய் ஊளையிடும் ஒலி, இதனைக் கேட்டுத் திகைத்து தெளிந்து)
பேய் ஆல் இருந்த இடமே தெரியவில்லை!
போய்விட்டாய் நீயும், மிகப் பெரிய புள்ளிகளும்
சாய்கின்ற காலம்
(கொன்றை வேந்தன் அடிகள் ஐந்தை முதலில் ஒருவர் ஒவ்வொன்றாகச்
சொல்ல, பல சிறுவர்கள் அவற்றைத் தொடர்ந்து சொல்லும் சத்தம்
கேட்டுத் திரும்பி)
சரிதான் தமிழ்ப்பள்ளி வேயப்படாமலே
இன்றும் இருக்கிறது!
சங்கரப்பிள்ளை கடையையே காணவில்லை!
("உழுந்து வந்திட்டுதே?" "மனேச்சர், இந்தப் பில்லைப் போடும்"
"ஒரு கூப்பனுக்கு இரண்டு யார்?" போன்ற பேச்சுக்கள், உரையாடல்
கள் கேட்டல்)
சங்கக்கடையே ? சரியாய்ப் பெருத்திருக்கு!
ஈயும் இலையானும் இன்னும் குறையவில்லை!
(சில நாங்கள் குரைக்கும் சத்தம்)
நாயைப் பார். இப்போது நானூற்றுத் தொண்ணூறு
கூடி இருக்கும்!
(குயில் கூவும் ஒலி)
குலை குலையாய்க் காய்த்திருக்கும்
தென்னை நிறைந்த திருவர் வளவிலே
என்னஇது ஒன்றையுமே காணோம், கடவுளே
(மாதா கோயில் சா மணி கேட்டல். சிறு பொழுது தன்னை மறந்து

நின்று சிந்தனை செய்த பிறகு)

மாதாவின் கோயில் மணிதான் அதே காற்றில்
ஏதேனும் மாற்றம் இல்லாமல் எழுகிறது!

(வயலினிற் சோக இசை)

சாதல் நிகழ்வைத் தவிர்க்க முடியுமே?

தாயோ, மகனோ, தகப்பனோ, பேரனோ,
காயோ, பழமோ இக் காற்றுக்கு வீழ்கிறது.

(புயலின் ஒலி, ஒளிக் கோலங்கள்)

என்ன இது, என்ன இது என்னுடைய வீடெங்கே?

என் வீடிருந்த இடத்தையே காணவில்லை

(தன்னுடைய வீட்டைக் காணாது தவித்துப் பின் கடலை நோக்கி)

(அமைதி)

அம்மா நான் மாயன், அரியக்குட்டி பெற்ற மகன்

இம்மியும் மாறாதிருக்கிறாய் நீயே - சொல்

(புயற் கோலங்கள்)

எங்கே என் வீடு, என் சிறு வீடு, கொட்டில் தான்

எங்கே அது? என் மனைவி மயிலி? மகன்?

(அமைதி)

வீட்டையும் காணவில்லை, வீட்டுக்கு முன்புறத்தில்

நீட்டுக்கு நின்ற நிரைப் பூவரசுகளும்

எப்புறத்தும் காணாமே! என்ன முழுவதையும்

சப்பி விழுங்கியது தாயே, தகுமோடி?

ஈசுவரி, நாம்மனிசர்; இரு கணத்தின்

மத்தியிலே உள்ள துளிப் பொழுதில் உன்னக்கான்

மத்தாய்க் கடைய மறுகரையிற் போய் விழுவோம்

(புயற் கோலங்கள்)

காற்றின் பிழைக்குக் கடலம்மா, நீ பொறுப்பா?

சீற்றம் உனக்கும் வருந்தான் சிலவேளை - ம்,

என்ன செய்வோம்!

(மன்னவன் வயது 9. கடலில் தூண்டில் போட்டிருக்கக் கண்டு அருகிலே

போய் சிறிது உற்றுப் பார்த்து எதையோ நினைத்த மனபாவத்தோடு

முகம் சலனமுற்றுத் தேறி)

தம்பி எதடா அரியக்குட்டி மாயரது வீடு?

மறுபடியும் கேட்கிறேன்

என்னடா தம்பி, எதடா அரியக்குட்டி

மாயரது வீடு? மயிலாம்பிகை வீடு?

சின்னப்பயலோ திரும்பியும் பாரானாம்!

(மன்னவனுடைய தூண்டிலில் பெரியதொரு மீன் கடித்தது போல் வில்

லங்கப்படுகிறான். மாயன் தூண்டிலை வாங்கி அலக்காக மீனை

இழுத்துப் போட்டு)

பத்து வயதிருக்கும் பாரன், இதை உனக்குத்

தொட்டுச் சூவாய் இழுக்கத் தெரியாதே?

கொப்பை மெது வாய் வளைத்துப் பறிக்கிற

பூப்போல் இதையும் கழற்றத் தெரியாதே?

(தானே தூண்டிலை வாங்கிப் பல மீன்களை ஒவ்வொன்றாக இழுத்துப் போட, மன்னவன் வியப்போடும், அங்கலாய்ப்போடும் நோக்கல்)

காப்பறிகூட நிறையவில்லை, என்ன இது?

சாப்பிடுவாயாக்கும், சரியாக? சச்சச்ச!

மன்னவன் : போ அப்பு, சும்மா பகிடி விடுகிறாய்!

மாயன் : கோபித்து விட்டாய் சுறுக்கு? வா கொய்யாவைக் கண்டொருக்கால் இந்தக் கதை கேட்க வேண்டும், நான் கண்டறியாத கதைகள்! வயதுக்கு மூத்தவரோடு முறையாகப் பேசப்பு

மன்னவன் : பாத்தியளே, சும்மா இருக்கப் பறப்பென்று நீங்கள்தான் என்னை நெருக்கிறியன் சண்டைக்கு.

மாயன் : பொல்லாதவன் நீ, பொறு, பொறு நான் ஒன்று கேட்டேன், அதனைக் கெதியாய் மறந்து விட்டாய்?

மன்னவன் : என்னடா தம்பி, எதடா அரியக்குட்டி

மாயரது வீடு? னு?

மாயன் : மறுபடியும் கேட்கிறேன்

சொல்லடா தம்பி சுணங்காது, எனக்கென்றால் எல்லாம் புதிய இடமாய் இருக்கிறது

மன்னவன் : மாயர் இப்போதில்லையே, வீட்டில்

மாயன் : அவர் மகனும்

தாயும் இருந்தாற் சரி. போதும் அவ்வளவும்

மன்னவன் : கோயிலுக்குப் போனா விடியுமுன்னர், கும்பிட

மாயன் : மாயருடைய மயிலைத் தெரியுமே?

மன்னவன் : ஓ யேஸ் அதோ அதுதான் வீடும்

மாயன் : உனக்கந்த

மாயருடைய மகனைத் தெரியுமே?

மன்னவன் : மன்னவனை? ஓ யேஸ்,

மாயன் : அவனுக்கும் உன் வயதே

இப்போதிருக்கும்

மன்னவன் : இதென்ன கதைக்கிறியள்?

மன்னவன் நான் தானே அண்ணை, மலைக்கிறியள்?

மாயன் : மன்னவனோ நீ, தம்பி? மன்னவனோ நீதம்பி?

(மன்னவனைக் கட்டி அணைத்து)

அப்போதே நான் நினைத்தேன் நீ என் மகன் என்று ஆ!

இப்போதென் பிள்ளை அருகே இருக்கின்றேன்!

எல்லா அலைவும் இதோடு முடிந்ததடா

மன்னவன் : அம்மாவைக் கேட்டால் அதெல்லாம் தெரிந்துவிடும்

வீட்டுக்குப் போவோம்; குழந்தைகளைச் சாக்குள்ளே

போட்டுக் கொண்டோடுகிற பிள்ளை பிடி காரன்

நீங்களல்ல என்கிற தென்னையா நிச்சயம்?

மாயன் : நாங்கள் போய் அம்மாவைக் கேட்போமே?

மன்னவன் : நல்லதையா.

(திடீரென நகைத்து)

ஐயா இறந்து பலகாலம் ஆயிற்றாம்?

மாயன் : பொய் தம்பி, எல்லாம். நீ போறனியே பள்ளிக்கு?

மன்னவன் : நாலாம் வகுப்பிற் படிக்கிறேன், நாளைக்குப் பள்ளியில்லை. இன்றைக்குப் போகவில்லை நான், காய்ச்சல். கள்ளம் படுத்துகிறேன் என்றே நினைக்கிறியள்?

மாயன் : இல்லையில்லை,

மன்ன : (தந்தையின் தோளில் இருந்து இறங்கி)

நான் என்ன இன்னும் குழந்தையே?

எல்லாக் கணக்கும் எனக்குத் தெரியாதே?

கூட்டல் கழித்தல் குறைத்தல் பெருக்கல்கள்

நீட்டல் அளவை முகத்தல் அளவைகள்

மாயன் : அம்மா அடிக்கிறவவே, உனக்கு?

மன்ன : பேசிறவ

(தன் கைவிரல்களை மடித்து எண்ணிப் பாவனை காட்டி)

பின்னம், தசமம், பெரிய பிரித்தல்கள்

எட்டுப்பேர் ஒன்பது நாட்கள் எடுத்துழைத்துக்

கட்டிய வீட்டை இரண்டு பேர் கட்டுவதற்கு

எத்தனை நாட்கள் எடுக்கும், தெரியுமே?

மாயன் : பேசிறவ என்றாயே, என்னென்று பேசிறவ?

மன்ன : "மீசை இன்னும் இல்லை மிடுக்கைப் பார்

அப்பரைப் போல்!"

கட்டிய வீட்டை மறுபடியும் கட்டுதற்கு

யாரால் இயலும்? இடிக்கலாம் வேண்டுமென்றால்!

மாயன் : கட்டிய வீட்டை இடித்தல் சரில்லை

எட்டி நடப்போம், இதோ, உனக்குப் பல்லிமுட்டை

மன்ன : இவ்வளவும் போதா தெனக்கு.

மாயன் : கடைக்கு வா,

எவ்வளவு வேண்டும் எனினும் தருகிறேன்

சின்னையா நல்ல சுகமே?

மன்னவன் : ஓ நல்ல சுகம்

என்னையா கேட்கிறியள்? இப்போ தவர்தானே

சங்கத்திற் கெல்லாம் தலைவர், தெரியாதே?

மாயன் : மாசிலனைப் போல் வரவேண்டும் நீயும், என்ன?

மன்னவன் : ஆசை எனக்கும் அது தானே

மாயன் : என்னைப் போல்

சிங்கப்பூர், கல்கத்தா, சென்னை பினாங்கென்று

(பட்டணங்களின் பெயர்களைக் கூறிவர மன்னவன் ஆவலோடும்

அங்கலாய்ப்போடும் கேட்டல்)

நீ அலைதல் வேண்டாம், நெடுங்காலம் ஏணையிலே

நீ கிடந்த போது நடந்தேன் கடல்மீதில்,

இன்று தான் மீள எனக்குக் கிடைத்தப்பு!

(சோக இசை மேலெழும்பி சில கணங்களின் பிறகு ஓய்தல்)

இன்றுதான் உன்னை இரு கண்ணாற் பார்க்கிறேன்,
அன்றைய நாளின் பிறகு?

மன்னவன்: என்றைய நாள், ஐயா?

மாயன்: அன்றைக் கரிநாள். அதோ அங்கே நம்வீடு
நின்ற காலத்தில் ஒருநாள்.....

(மாயனும் மன்னவனும் மெள்ள மெள்ள மறையத்தொடங்கி மறையவும்,
இவ்வரிகளிற் கூறப்படும் ஐப்பசி மாதம் 1957-ம் ஆண்டுக் காட்சிகள்
மேடையில் நிழலாட்டமாகத் தெரிகின்றன - ஒலிக் குறிப்போடு)
நிலவின்றி வெள்ளிகள் மட்டும் வெளிப்பட்டு
நெத்தவிபோல் துள்ளியன.

(மாரித்தவளை, சில்வண்டு கத்தல் போன்ற ஒலிகள்)

சாமப் பொழுது. தொடர்ந்து டலைக்

கிள்ளும் ஓர் காற்றுக் கிடக்கும் கடல்மீது

மெள்ள நடந்து திரிந்து வருகிறது.

(கோயில் மணியோசை சில கணங்கள்)

பிள்ளையார் கோயில் மணியோசை ஊரவரின்

உள்ளம் சிலிர்த்த உயர எழுகிறது.

தென்னோலையிலே குருவி சிறகசைக்கச்

சின்ன ஒலிகள் தெறிக்கும் அமைதியிடை

கொம்மாவை மெல்ல எழுப்பத் திரும்புகிறேன்

(சரக் சரக் கென்று அம்மி அரைக்கும் ஒலி)

அம்மியிலே சம்பல் அரைக்கிறது கேட்கிறது.

நீர் ஊற்றி வைத்து நெகிழ்ந்த பழஞ் சோற்றில்

மோர் ஊற்றி நேற்று வைத்த மோதக வள்ளிக்

கிழங்குக் கறியோடு பச்சடியும் போட்டுப்

பிசைந்து தருகிறாள். பின்னரும் சிறிய

பொதி ஒன்றைத் தந்து நின்று

பாடகர்: கறி சோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்

கடல்மீதில் இவள்கொண்ட பயம்ஒன்று காணும்

மயிலி: போய் வருக

மாயன்: என்றாள்

(தவில் நாயன ஓசை)

மயிலி: வெள்ளெனவே இன்று திரும்பிவிட வேண்டும்

பிள்ளையார் கோவிற் பெரிய திருவிழா

பார்ப்பதற்குப் போவோம்

மாயன்: எனச் சொல்லக் கைவிளக்கை

நூர்க்கிறது காற்று, நொடிக்குள் அதை மீண்டும்

ஏற்றி எடுத்தாள், எடுத்த சவளோடு

வந்தேன் ஒழுங்கையிலே, வாசல் வரை மயிலி

வந்தாள், நடந்தேன், இருளில் மறைந்து விட்டாள்

கண்ணாத்தை அக்கா வழியிலே கண்டுவிட்டாள்.

கண்ணா: என்னடா மோனை இது?

காற்றோர் புதிய விதமாய்க் கனக்கிறது

தூற்றலும் கொஞ்சம் தொடங்கி இருக்கிறது
போகத்தான் வேண்டுமெனில்,
போய்ச் சுகமாய் வந்துவிடு

மாயன் : ஆகட்டும் என்று நடந்தேன். அதோ கிடந்த
கட்டுமரத்தைக் கடலில் இழுத்து விட்டேன்.
கெட்டித்தனமாய்க் கிழக்கே உயரப் போய்
வென்று வருதல் விரும்பி
(இடிமின்னல், மழை புயற் கோலங்கள்)
(மேடையில் ஆட்கள் அலையாகவும், புயலாகவும் ஆடுகின்றனர்,
பாடகர் ஒருவர் மீனவனாக நின்று துடுப்பு வலிக்கிறார்.)

பாடகர் : வெடுக்கென்று

பாடகர் : மின்னல் மின்னல் மின்னல்

குழு : மின்னல் மின்னல் மின்னல்

பாடகர் : மீண்டும் வெடுக் கென்று

குழு : மின்னல் மின்னல் மின்னல்

பாடகர் : கன்னம் தெறிக்கும்படி

குழு : இடி இடி இடி

பாடகர் : கன்னம் தெறிக்கும்படி

குழு : இடி இடி இடி

பாடகர் : கன்னம் தெறிக்கும்படி

குழு : இடி இடி இடி

பாடகர் : காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

குழு : காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

பாடகர் : காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

குழு : காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

பாடகர் : காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

குழு : காற்கு மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

மாயன் : ஐயோ வடிவேல் விழாதே எழு எழு
அஞ்சான் கயிற்றை விடாதே இழுஇழு

பாடகர் : ஐயோ (அலறல்)

மாயன் : (தீனமாக) ஐயோ வடிவேல்

பாடகர் : பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை

குழு : பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை

பாடகர் : பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை

குழு : பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை

பாடகர் : பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை

குழு : பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை

பாடகர் : எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை

குழு : எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை

பாடகர் : எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை

குழு : எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை

பாடகர் : எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை

குழு : எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை

குழு : எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை

மாயன் : தோற்றுச் சரிந்தேன். தோற்றுச் சரிந்தேன்

பாடகர் : தொடர்ந்து தொடர்ந்து கொடும்

குழு : காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
(புயலின் ஒலி, ஒளி நடமாட்டக் கோலம் மறைய மன்னவனும்
மாயனும் பழைய இடங்களில் தெரிகிறார்கள்.)

பாடகர் : கடல்மடியில் அவன் புரண்டான் கையில்பட்ட
கட்டையுடன் அவன் மிதந்தான் கரையில் சேர்ந்த
உடல் நெடுநாள் உலைந்துயிர்ப்பு மீண்டு காட்டின்
ஊடுபல யுகம் நடந்தோர் ஊரைக்கண்டும்
தொடர் தொடராய்த் தடைதடுக்க துடிக்கும் தோற்ற
துணிவுகளைத் துளித்துளியாய் மீட்கும் சொந்தத்
திடல் நிலத்தில் ஒரு காலை அவன் கால் வைத்தான்
சிற்றெறும்பாய் உலகினையே சுற்றி மீண்டான்.

மன்னவன் : ஐயா, இதுதானே எங்களுக்கு வீடு

மாயன் : மெய்தானே தம்பி?

மன்னவன் : நாய் கடித்துப் போடும் மெதுவாக வாருங்கோ

மாயன் : நடதம்பி முன்னாலே

(மேடையில் ஒரு குடிசையின் முகப்புத் தெரிகிறது
கூரை, விறாந்தை, திண்ணை)

மன்னவன் : பாய் எடுத்துப் போடம்மா, ஐயா வருகிறார்

அம்மா

மாயன் : மயிலி

மயிலி : (தெரிகிறாள்) அது யார்?

மாயன் : அது நான்!

மயிலி : ஆ நீங்களா ? (சிலையாதல்)

மன்னவன் : அம்மா (சிலையாதல்)

மாயன் : மயிலி!

(ஒரு புறத்தில் நோக்கி

ஏதோ காணக்கூடாத ஒன்றைக் கண்டுவிட்டது போல் ஏங்கி)

நெடுந்தூரம்

நீண்ட நாள் ஓடி நினைவெல்லாம் நீயாக

மீண்டேன், இதுவோ விளைய இருந்ததம்மா (சிலையாதல்)

(மாசிலன் புகுந்து மூவரையும் கண்டு தானும் சிலையாதல். வியப்பு
திகைப்புமாக தொடர்ந்து அவ்வாறே மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தை
யும், சில கணங்களின் பிறகு, மறைக்காடரும் புகுந்து நிலைமையைக்
கண்டு சிலைகளாதல். மெல்ல இருள் சூழ்கிறது, பிறகு சில கணநேரம்
சூறாவளி, மழையின் ஒலி - ஒளிக் குறிப்புக்கள்)

காட்சி 2

(கடற்கரை, புயலின் ஒளி - ஒலிக் குறிப்புக்கள் ஓய்கின்றன.

புயலுக்கு ஒருவாரம் பிந்திய அமைதி, மாலை 6 மணி,
மயிலி சோகமே உருவாக மரக்குற்றியில் குந்திக்கொண்
டிருக்கிறாள். ஐப்பசி மாதம் 1957-ம் ஆண்டு. காட்சி 1க்கு
8 ஆண்டுகள் முன்னர்)

(மேடையின் பின்புறத்தே ஆட்கள் அலையாகவும் புயலாகவும்
ஆடுகின்றனர்.)

பாடகர் : மின்னல் மின்னல் மின்னல்

குழு : மின்னல் மின்னல் மின்னல்

பாடகர் : மீண்டும் வெடுக்கென்று

குழு : மின்னல் மின்னல் மின்னல்

பாடகர் : கன்னம் தெறிக்கும்படி

குழு : இடி இடி இடி

பாடகர் : கன்னம் தெறிக்கும்படி

குழு : இடி இடி இடி

பாடகர் : காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

குழு : காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

பாடகர் : காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

குழு : காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

(புயலாக ஆடியவர்கள் வெளியேறுகிறார்கள்)

மாசிலன் : (புகுந்து) காலை தொடக்கம் கடலையே பார்த்திருந்தால்

வேலை ஒன்றும் இல்லையே மச்சாள் இனி எமக்கு

ஏழெட்டு நாளாய் இதுவே கதையென்றால்?

கண்ணா : (புகுந்து)

வாழவிடன் நீ, பொடியனை? வா வீட்டுக்கு.

மாசிலன் : மேடொன்று பார்த்துக் குடில் ஒன்று போட்டுள்ளேன்:

பள்ளிக் கூடத்திற் படுக்க இனித் தேவையில்லை.

கோயிலிலே கஞ்சி குடிப்பதற்கும் தேவையில்லை.

புண்ணியர் சொன்னார். புதிதாகக் கட்டுவது

திண்ணமாம் நூறு குடிசை நமக்கென்று.

கண்ணா : பாண் இருக்கு வாங்கியது, பச்சடியும் நான் அரைத்தேன்

ஏனாச்சி இன்னும் இருக்க? வா வீட்டுக்கு.

மயிலி : வீடுகளும் வாசல்களும் மெய்யோ

வேறும் வழி காணவில்லை ஐயோ

கூடி வாழ்ந்த கூடு குலைந்ததே

குலைப்பதும் ஒரு தெய்வமோ

கண்ணா : கதைக்கும் கதை இதுவே?

போ எழுந்து, வீட்டுக்கு, பொன்னாலைப் பக்கத்தில்

சந்தியாபிள்ளை சடலம் ஒதுங்கியதாம்,

ஐந்தாறு பேராம் அலுப்பாந்திப் பக்கமாய்

வந்து மிதந்தவர்கள்! வாகைக் கரையோரம்

இந்தியாக்காரர் இருபது பேர் தண்ணீர்

செத்துச் சிதம்பி வந்து சேர்ந்தாராம் காலமை.

மாசிலன் : அண்ணன்தான் இல்லை! அடுத்தவர்கள் யாவருமே

வந்துவிட்டார்கள்

கண்ணா : வடிவாய்ச் சவமாக !

என்ன செய்வம் நாங்கள் !

மாசிலன் : எழும்பன், இருந்தென்ன?

கண்ணா : வாடிபிள்ளை வீட்டுக்கு வாயில் விரலை வைத்துச்
சூப்புதடி உன் குழந்தை சூள்கொட்டிச் சூள்கொட்டி
வேப்பங் கிளையிலே கட்டிவிட்ட ஏணையிலே.
ஈரமாய்ப் போச்சு துடுப்பும், இதை மாற்றும்
வாரும், இதென்ன வராததுகள் வந்தது போல் ?

மறைக் : (புகுந்து) இந்தா இதில் இரண்டு பாசல் எடுத்துப் போ.

கண்ணா : (மயிலிக்கு) குந்தாதே மீண்டும், எழும்பு

மறைக் : (கொடுக்கிறார்)

சாப்பாட்டுப் பாசல், அதுதான் தரவந்தேன்,
வானிற் கொணர்ந்து வழங்குகிறார் வேற்றாரார் !
அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்கும்தாழ்? மற்றவர்கள்
துன்பத்தைக் கண்டு துடிப்போர் மனிதர்கள்.

மாசிலன் : எங்களுக்கேன் பாசல்?

கண்ணா : உதவாதே சாப்பாடும்?

தாருங்கோ இங்கே, தரப்பட்ட தன்போடு,
வேண்டாம் என நாம் விடுதல் சரியில்லை,
(இரண்டு பாசலையும் பெற்றுக் கொண்டு)
இந்த இரண்டு இவருக் கிருக்கட்டும்
இன்னும் ஒன்று வேண்டும் எனக்கு?

மறைக் : சரி, இந்தா (மூன்றாம் பாசலைக் கொடுத்து)

எட்டுநாளாக எமது கடற்பரப்பில்
ஒற்றைச் சதுர அடியும் ஒழியாமல்
தேடல் புரிந்து திரிந்த விமானங்கள்
காலையுடனே கடமை முடிந்ததனால்
சொந்த ஊருக்குத் திரும்பத் தொடங்கினவாம்.

கண்ணா : இன்னும் சவங்கள் இருக்குமென எண்ணுவதில்
புண்ணியம் இல்லை. புறப்பட்டி மயிலி.

மறைக் : (மாசிலனிடம்) தூரத்திலிருந்தெம் துயரை அறிந்ததுமே
ஓரத்தினில் வந்து உதவி புரிந்தார்கள்;
வாரப்பாட்டோடு மனிதர்கள், வாழ்வல்ல
ஓர் உலகைக் கண்டோம், புயலொன்றின் ஊடாக.

கண்ணா : (பாசலை முகர்ந்து பார்த்து)

நல்ல மணமாய் மணக்கிறது, நன்றாகத்
தாளிதம் போட்டான், தருமத்தில், தாறவனும் !

மறைக் : சும்மா அலம்பாதே ! சோற்றுக் கதையை விடு,
நம்மால் இயன்ற அலுவலை நாம் செய்வோம்
மாசிலனோடும் மயிலியோடும் கொஞ்ச நாள்
நீயும் இருபோய், அவர் வீட்டில், நிச்சயமாய்.
என்ன மயிலி, எழும்பு பிள்ளை, போகலாம்.

மாசிலன் : இன்னும் "அழாமல்" எழும்பு.

மயிலி : கடவுளே!

(யாவரும் போதல், மயிலியை மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தை அழைத்துக் கொண்டு போகிறாள்)

காட்சி 3

(வெறும் மேடையில் மீனவரும் பாடகரும் அவல நிலையை உணர்த்தி யவாறு வெவ்வேறு நிலையில் சிலையாக இருக்கிறார்கள். முன்புற மேடை ஒளிப்பொட்டினுள் மாயன் மங்கிய ஒளியில் நடக்கும் பாவனை தெரிகிறது. பாடகர் ஒவ்வொருவராகப் பாடி முன்வந்து மாயனைச் சூழ்கின்றனர்.)

போகாத வழி மீதில் ஆர் போயினார்கள்
பொல்லாத பழி ஏதும் ஆர் எண்ணினார்கள்
ஆகாதசெயல் ஒன்றை ஆரே புரிந்தோம்
அலைமீதில் உவர் உழவே அலைந்தோம்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

இருளோடு வெளியேறி வலை வீசினாலும்

இயலாது தரவென்று கடல் கூறலாகும்

ஒருவேளை முகில் கீறி ஒளி வந்து வீசும்

ஒருவேளை துயர்நீள உயிர் வெந்து சாகும்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

சிறுநண்டு மணல்மீது படம் ஒன்று கீறும்

சிலவேளை அதைவந்து கடல்கொண்டு போகும்

கறிசோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்

கடல்மீது இவள்கொண்ட பயம் ஒன்று காணும்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

(1964 ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் வைகறை 5-00 மணி. மாசிலன்

மயிலியின் குடிசை விறாந்தை, திண்ணை. 2 ஆம் காட்சிக்கு ஏழு ஆண்டு

களின் பிறகு "நீர் ஊற்றி வைத்து நெகிழ்ந்த பழஞ்சோற்றில்....

வெள்ளெனவே இன்று திரும்பிடவேண்டும்" என்ற முதலாம் காட்சி

யில் உள்ள வரிகளுக்கு அமைந்த நிழலாட்டம்போல் சிறிது மாற்றங்

களுடன், மாயனின் இடத்தில் மாசிலன் அமர்ந்து, சிலகணம் தெரிகிறது

நிழலாட்டமாக ஒளி ஏற ஏற மாசிலன் நன்றாகத் தெரிகிறான், மயிலி

சோற்றைப் பிசைந்து கொடுக்கவில்லை, பீங்கானில் போட்டுக்கொடுக்க

கிறாள். அவர்கள் கணவன் மனைவியாக இருக்கக்கூடும் என்ற ஐயம்

முற்றாக நீங்குகிறது. மயிலி அவனை மிகவும் அன்போடு, ஆனால் பிற

ஆடவன்போல், பாவிக்கிறாள்.)

மாசிலன் : போகத்தான் மச்சாள் புறப்பட்டு விட்டேன் நான்.

ஆகப் பயந்து கிடக்கிறதே ஆம்பிளைகள்?

மயிலி : "போவேன்" எனநீ புறப்பட்டால், நான்சொல்லி
ஆவதென்ன தம்பி? அதற்கென்ன சென்றுவா.
காற்றோ ஒரு மாதிரியாய்க் கனக்கிறது,
நேற்றைக்கு வெய்யில் நெருப்பைப்போற் கொட்டியதும்
ஏதோ ஒரு மாதிரியாய் இருந்தது;
சாதாரணமாய் ஒருநாள் இதுவல்ல.

மாசிலன் : ஆதலினாற்றானே அவசரமாய்ப் போகிறது?
இந்தப் பொழுதில் எறிந்த வலைக்கெல்லாம்
சந்திக்கும் பாரை சரியாய், தெரியாதே?
வந்த பிறகு வடிவாகப் பார்ப்பாய் நீ.

மயிலி : பாரை திரளி எனப் பார்த்தால் முடியுமே?
ஊரை முழுவதும் ஒருக்காற் போய்ப் பார்த்துவா;
ஆரும் அசையவில்லை. இன்று பெருந்தாண்டில்
போனாற் பிழை என்று சொன்னார் புதியரப்பா.

மாசிலன் : ஏனாம்.

மயிலி : எனக்குத் தெரியாது; அவருக்குத்
தொண்ணூற்றே மெல்லே வயது? தொடர்ந்தினனும்
தண்ணீரிலே போய் இறங்கித் தமது பறி
முற்றும் நிறைத்தே வருவார், முதியவரை
அற்புதம். என்றே அனைத்தாரும் போற்றது,
நீயோ அவருடைய சொல்லை நினையாயாம்.

மாசிலன் : மச்சாள் அடுப்படிக்குள் மட்டும்தான் உன்வேலை.

மயிலி : கொண்ணரைப் போல மறுமொழிகள் கூறுகிறாய்;
பெண்களுக்குப் புத்தி பிடரியிலே என்பீர்கள்.

மாசிலன் : பெண்களுக் கெல்லாம் குடுமி பிடரியிலே.

மயிலி : உச்சியிலும் இப்போதுளது, தெரியாதே?

மாசிலன் : அச்சா, அது மெய்தான், ஆனாலும் மச்சாள், நாம்
கச்சானுக் கஞ்சிக் கரையோடு நின்றுவிட்டால்,
மச்சம்தான் வாழும் மனிசர் அழிவார்கள்!
மிச்சம் பிறகு.

(டிறான்சிஸ்டர் லேசாய்க் கேட்டல்)

மயிலி : விரைவாய்த் திரும்பிவிடு

மன்னவ : (வீட்டுக்குள் இருந்து கையில் ஒரு டிறான்சிஸ்டரோடு வெளிப்பட்டரு
வந்து) சின்னையா, சின்னையா, இங்கே திரும்பிவா.

மயிலி : பின்னால் இருந்தேன் அழைக்கின்றாய், போனவரை?

மாசிலன் : என்னடா தம்பி எதற்காகக் கூப்பிட்டாய்?

என்னோடு நம்பி இவவும் விடுவாவே,

உன்னைக் கடலில் உயரப் புகுவதற்கு?

(மயிலி விடமாட்டேன் என்பதுபோல் தலையாட்டல்)

மயிலி : கையிலே என்ன கதறுகிறது? வானொலியே?

மன்னவ : நான் ஒருநாள் சொன்னேன், தருவான் விசயன் என்று?
தந்தான்

மாசிலன் : அவனின் தகப்பனார் ஏசாரே?

மன்னவ : ஏகவார்தானாம் "அதற்கென்ன?" என்று சொன்னான்.

"ஆசை மிக உனக்கு, ஆதலினால் இன்றிரவு வைத்திருந்து விட்டு விடியமுன்னர் கொண்டுவா, சத்தம் இடாமல்" என்று தந்தான்; சரிதானே? போட்டொருக்காற் பார்த்தேன்; புயல் என்று சொல்லுகுது கேட்டுப் பாருங்கோ!

வானொலி: (பிழைபட்ட தமிழ் உச்சரிப்புக்களோடு)

மறுபடியும் கூறுகிறேன்:

வங்காளப் பக்கம் வளர்கின்ற காற்றழுக்கம் எங்கள் வடக்குக் கிழக்குக் கரை இடத்தைப் பாதிக்கும் என்று பயப்படுதல் கொள்கின்றோம்; சீதளக் காற்று, சிறுதூற்றல், காலையிலே, பாதிக்கப் பகலிற் புயலாய்ப் பரிணமிக்கும் ஆருங்கடல் போதல் ஆகாதென அரசின் கோரிக்கை, ஒன்று கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. மாப்பிள்ளை என்ற படத்தில் மதிவதனி "சோப்பு நுரைக்கும்" என்னும் பாடல் உடன் தொடரும்....

மயிலி : போனாற் பிழையென்று சொன்னார், புதியர்ப்பா, ஏனென்று கேட்டுவிட்டாய் எல்லே!

மன்னவ : திறம்பாட்டு!

(இந்தி மெட்டில் அமைந்த பாடலைத் தானும் வானொலியோடு சேர்ந்து பாடிக் கொண்டு)

வானொலி: "சோப்பு நுரைக்கும் சுருணா, உன் மேனியிலே"

மன்னவ : "சோப்பு நுரையாய்ச் சுருணா, உனை அடைவேன்" (போதல்)

மயிலி : சாப்பிடவும் இல்லைச் சரியாய், அவதியிலே.

கொண்டு வரவே, குழையல் இருக்கிறது?

மாசிலன்: பெண்டுகளுக்குப் பெரிய பொருள் சாப்பாடு!

கொண்டுவா மச்சாள் பிறகும் ஒரு கோப்பை!

தின்றுதான் பார்ப்போம்.

(மயிலி கோப்பையில் சோற்றுக்குழையல் கொடுக்க,

வாங்கி உண்டு கொண்டு)

சிறந்த, திறம் துவையல்!

(மையுண்ட நெடுங் கண்ணாத்தை புகுந்து எட்டிப்பார்த்து

விட்டுத் திரும்புகிறாள், வெடுக்கென்று)

மயிலி : மையுண்ட நெடுங் கண்ணாத்தை,

வாவன் நீ உள்ளுக்கு?

கண்ணா : இல்லை;

செய்யுங்கோ நீங்கள் உங்கள்

செயல்களை நான் இப்போது

கையில் ஓர் அலுவலாகக்

கரைப்பக்கம் ஓடிப் போறன்.

மயிலி : மெய்தானே?

கண்ணா : பிறகு வாறன்,

விடியட்டும் கொஞ்சம் என்ன?

(மாசிலனை அப்போதுதான் காண்பது போல பாவனை காட்டித், திகைத்து)

ஐயையோ, நீயே தம்பி?

அவன் என்றுதான் நினைத்தேன்!

எத்தனை வரியம் ஆச்சுது.

எனக்கென்றால் அவன் நினைப்புச்

சத்தியமாக இன்னும்

சரியாய் மறக்கவில்லை.

அண்ணனை உரித்து வைத்த

தம்பி நீ, இரண்டு பேரும்

அப்பனை உரித்து வைத்த

அப்படியான தோற்றம்,

நீயென்ன சொல்லுகின்றாய்

மயிலி? ஏன் நிற்பான்? உங்கள்

நாய் என்னைக் கடிக்கப் பார்த்தது,

ஒழுங்கையில், சொல்ல வந்தேன்.

(மாசிலனைப் பார்த்து)

வேட்டைக்குப் போகவில்லை

வெளியிலே இன்று நீயும்

வீட்டோடும் இருந்துவிட்டாய்!

வேலைகள் இருக்கும்தானே!

“யீப்பிலே பீக்கர்” பூட்டிப்

பொலிசுகள் சொன்னதெல்லாம்

கேட்டியே விடியமுன்னம்?

கிடக்கட்டும் இதுகள், நல்லாய்ச்

சாப்பிடு, வாறன் தம்பி (போதல்)

மாசிலன் : சனியன்கள், தரித்திரங்கள் !

மயிலி : கோப்பையைக் கொண்டாவன் கழுவ?

(கோப்பையை மயிலி வாங்கப் போக மாசிலன் கொடாமல்)

மாசிலன் : இருக்கட்டும்

தண்ணீர் ஒரு சொட்டுத் தா மச்சான், செம்பிலே,

கோப்பை கழுவ எனக்குத் தெரியாதே?

மயிலி : அப்ப சரி, நீ கழுவன், அதற்கென்ன!

காட்சி 4

பாடகர் : கோடை கொடும்பனி மழைகுளிரை அஞ்சிக்

கோடிப் புறத்தினில் உறங்கிவிட லாமோ

ஆடை களைந்து தலைமீதினில் அணிந்தோம்

ஆழக் கடல் தயிர் எனக்கடைய வந்தோம்.

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
 ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
 வாடை குளிர்ந்ததெனில் வாடிவிட லாமோ
 வாரும் கடல் முழுதும் ஓடிவலைவீச
 பாடொன் றிரண்டகல முன்பகலும் ஆகும்
 பாரும் கிழக்கில் ஒரு வெள்ளி ஒளிவீசும்

ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ
 ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ

(1964-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் மாலை 3-00 மணி 3.ஆம் காட்சி
 நிகழ்ந்த அதே இடம்; 2 மாதங்களின் பிறகு வலை ஒன்றைப் பின்னி
 முடித்து விட்டு, பறிகளை உள் பக்கமாய் வைத்து)

மாசிலன் : மச்சாள், ஒருக்கால் 'மறப்புலம்' போய் வாறன்.

(மயிலி குடிசையுள் இருந்து வெளி வரல்)
 புண்ணியரைக் கண்டு எம் புதுச் சங்கக் காரியங்கள்
 கொஞ்சம் கதைக்கக் கிடக்கு; கொடுப்பதற்குப்
 பஞ்சி அரசார் படவில்லை; நாங்கள் தான்
 எங்களுக்குள்ளே இழுபறிகள் நூறுபட்டுச்
 சங்கம் முழுதும் சரிந்து விழச் செய்கிறம்

மயிலி : ஊர்க்கு முழுதும் ஒரு சங்கம், நீ தானே
 வேர்க்க ஒருவன் அதற்கு?

மாசிலன் : விழற்கதைகள்

கூறுகிறாய், நாமெல்லாம் கூடி ஒருப்பட்டு
 நூறுமுறை நடந்த நோன்பாலே அல்லவோ
 அன்றைக் கவர்க்கும் எமக்கும் புதிதாக
 வீடு கட்டித் தந்து, மிசினுக்குக் காசு தந்து,
 பாடுபடும் நாமே பயன்பெறவும் செய்தார்கள்;
 விற்பனை செய்ய விரைகின்ற 'வான்' இரண்டும்
 கற்பனையில் காணும் கரும்பே? கவுண்மேந்துக்
 காசெல்லே! இன்னும் கடன் கிடைக்கும், நாம் முயன்றால்
 ஐசக்கோர் ஆலை அமைய நாம் புண்ணியர்பால்
 நைலாகப் பேசுவது நல்லதெல்லே, என்ன மச்சாள்?
 போய்விட்டு வாறன்.

கண்ணா : (புகுந்து)

புறப்பட்டு விட்டாயே?
 இன்றைக் கொருநாள் இருந்து கதை பறையன்,
 என்றைக்கும் ஆரோ எவற்றை அலுவலிலோ
 ஓடித்திரிந்தால் உனக்குக் களைக்காது
 (கொடுப்புச் சிரிப்போடு)
 ஆடுமே சும்மா அவனொருத்தன்றை
 குடுமி? உனக்கும் ஒரு வெட்டிருக்கும் தானே?

மாசிலன் : (ஏளன நகை புரிதல்)

கண்ணா : வீடு, விடு சும்மா, சிரிப்பை. ஒரு காரணம்
 இல்லாமற் காரியங்கள் ஏதும் நடக்குமே?

மாசிலன் : காரணம் ஏனில்லை? உனக்கு விளங்காது! (போதல்)

கண்ணா : பாரடி மயிலி, இந்தப்

பொடியனின் பகிடிப் பேச்சை
காரியம் நடந்தால், ஏதோ
காரணம் இராதே பின்னை?
ஊரிலே அவ்வப்போது
பேசினால். உண்மை கொஞ்சம்
சேராமல், இருக்கும் என்றே
சொல்கிறாய்? சிச்சீ, எங்கே
புகை இருக்கிறதோ, அங்கே
போய்ப்பார் நீ, நெருப்பிருக்கும்

மயிலி : புகை என்று பனியைக் கொண்டால்,
எங்கே போய் நெருப்பைக் காண்பாய்?

கண்ணா : வகையாகப் பேசுகின்றாய்,
வல்லவி; கழுத்தில் ஏதும்
நகை இன்றித் திரிந்தால் மட்டும்
போதுமே நமக்கு? தெய்வி,
நகையோடும், நளிந்தோடும்
பேசினாள் நேற்றுக் கேட்டேன்;
மிகையென்றே கூறுவேன் நான்
அவள்கூற்றை; எனினும் மெய்யே,
உண்மையை என்னிடம் நீ
ஓளியாமற் சொல்லு பிள்ளை;
புண்ணியம் கிடைக்கும், நல்ல
புத்தியும் சொல்லவேன் நான்!

மயிலி : மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தை
மறுபடி தொடங்கிவிட்டாய்
பொய் கொண்டு திரிவாரோடு
போய்விடு நீயும், ஓடு!
நெய்யுண்ட நெருப்பில் மேலும்
நெய்யையே விடுகிறாயே.

கண்ணா : மாசிலன் உன்னை மனைவியைப்போல் பார்க்கிறான்.

பாடகர் : (1) மாசிலன் உன்னை மனைவியைப்போற் பார்க்கிறான்.

(2) மாசிலன் உன்னை மனைவியைப்போற் பார்க்கிறான்.

(3) மாசிலன் உன்னை மனைவியைப்போற் பார்க்கிறான்.

கண்ணா : பேசுகிறார் பிள்ளை இதுபோல! நான் சொன்னன்
மாசிலன் உன்னை மதனியைப்போற் பார்க்கிறான்
பேச்சி என்றெல்லே எனைப் பார்த்துப் பேசுகினம்
காய்ச்சிக் கொடுக்கிறாய் அவ்வளவே என்று சொன்னன்
ஆச்சரியமாக அவை என்னைப் பார்க்கினம்

பாடகர் : (1) பின்னையேன் அந்தப் பொடியன் முடிக்காமல்

இன்னும் இருக்குது

(2) பின்னையேன் அந்தப் பொடியன் முடிக்காமல்

இன்னும் இருக்குது
 (3) பின்னையேன் அந்தப் பொடியன் முடிக்காமல்
 இன்னும் இருக்குது

கண்ணா : என எல்லே கேட்கினம்.

மாயன் கடலில் மடிந்து வரியங்கள்
 ஏழாச்சுதெல்லே. இனியும் ஒரே வீட்டில்
 அண்ணன் மனைவியுடன் ஏன் இருக்கிறான்.

பாடகர் :

(எல்லோரும்) மாயன் கடலில் மடிந்து வரியங்கள்
 ஏழாச்சுதெல்லே இனியும் ஒரே வீட்டில்
 அண்ணன் மனைவியுடன் ஏன் இருக்கிறான்.

கண்ணா : என்றெல்லே கேட்கினம். நான் என்னத்தைச் சொல்கிறது.

மயிலி : நீயேன் கனக்க கதைக்கிறாய், கண்ணாத்தை?
 என்னை அவர் முடித்த காலத்தினில் இருந்தே
 அக்காளும் தம்பியும்போல் நாங்கள் இருக்கிறம்
 நன்றாய் உனக்குத் தெரியும், தெரிந்துகொண்டும்
 ஒண்டும் தெரியாதவள் போல உளறுகிறாய்

கண்ணா : உன்னை எனக்குத் தெரியாதே? மற்றவர்கள்
 என்னவும் சொல்வார், எனக்கதுகள் சுட்டுவிடும்
 அன்றைய காற்றில் இருந்து ஆறுமாதமாய்
 நின்றழதாய், நான் கண்டேன். மற்றவை கண்டவையே
 என்றை மனுசன் இறந்ததற்கு நான் ஏழு
 மாதம் அழுதேன், எனக்கு மனம் இளகல்,
 ஒன்றுவிடாமல் திவசங்கள் மாளையங்கள்
 செய்கிறாய் நீதான், இதுகளை நான் விட்டுவிட்டேன்
 ஐதாயிருக்கும் உனக்கும் அவன் நினைவு
 பொய்யுக்கிருந்தேன் நெடுகப் புலம்புவான்?
 சாகையிலோ நீயோர் சிறுபெட்டை, இப்போதும்
 ஆக வயது இருபத்தெட்டு! நடுச்சாமம்
 நீ பிறந்த போதென் வயிற்றிலே 'செந்திருவுக்கு'
 ஒன்பது மாதம், ஒருமாதம் மூத்தவள் நீ
 போய்விட்டாள் அந்தப்பொடிச்சி, உனக்கிப்படி
 ஆயிற்று; அளந்தளவு அவ்வளவே எங்களுக்கு!
 மூலையிலே சும்மா முடங்கிக் கிடவாமல்,
 (கண்ணைக்காட்டி)

ஆளைப் பிடியன்! அதிலே பிழையில்லை,
 கூவாதிருக்குமே கோழி, அணில்குஞ்சு
 தாவாதிருக்குமே மரக்கொப்பில்.

மயிலி : கண்ணாத்தை, நீ ஏன் கடல்போலக் கத்துகிறாய்?
 விண்ணாணப்பேச்சை விடு கொஞ்சம், வீட்டைபோ!

கண்ணா : வாழும் வயதில் வறண்டு கிடக்கிறதே!
 வேளைக்குவேளை விருந்து படைக்கிறாய்
 கேளன் ஒருக்கால்! சடங்கோ கிடங்கோ

நடந்துவிட்டால், ஊர்பிறகு நாயென்றும் பாராது,
நானே ஒருக்கால் அவனை இது கேட்கிறேன்.

மயிலி : கண்ணாத்தை, இந்தக் கதைகள் கதைப்பதென்றால்,
உன்னாணை, நீ இனிமேல் உள்ளே வரவேண்டாம்.

கண்ணா : உன்னாணைச் சொல் நீ, உனக்காய் ஏதும் செய்வேன்!
ஏதேனும் இன்றுவரையும் நடந்திருந்தால்,
(அடங்கிய குரலில்)

ஏதோ 'அவன்' செயலால் ஏதும் பிடித்திருந்தால்
தீதில்லைச், சொல்லு; திரும்புந்து நான் தருவேன்.
(இரகசியமாக)

மயிலி : காதோடு சொல்லு, கதையை வெளிவிடன்.
கோதாரி வந்து குறுக்காலே போறவளே,

தோதான நல்ல தொழில் பார்க்க வந்தாயே,
மூதேவி, சூர்ப்பனகை, மூளி அலங்காரி!

கண்ணா : அல்லது நீ ஆளை அவன்பாட்டில் விட்டுவிடு,
மெல்ல என்வீடு நடந்துவிடு, வேறென்ன?
உன்ரை அழகுக் குலகம் மயங்காதே ?
எப்படியோ நாங்கள் இருவருமாய் வாழ்ந்திடலாம்;
கைக்குமே ஆச்சி, கரும்பும்?

மயிலி : குடிகேடி

ஆடை உடுக்கும் அளவுக்கும் மானமில்லாத்
தாடகை போடி, சரவணையைச் சாகவிட்டு,
வாடகைக்கு அன்பு தருவாய் மணியருக்கு!
ஓடு வெளியே, ஒழுக்கம் இழந்தவளே!
(கையிலிருந்த அகப்பையை நீட்டல்)

கண்ணா : அப்படிச் சொல்லக்கூட,

அடியே, நீ வருவாய் என்பது
எப்போதே தெரியும்தானே!

இரு, இரு இருந்து பார்ப்போம்!

(வெடுக்கென்று போதல், மயிலி மனமிடிந்து இருந்து விம்மல்)

காட்சி 5

பாடகர் : உறவினரை அயலவரை அனைவரையும் கூட்டி
உடல்வளைய கடல்மடியில் ஒருவலையை இட்டோம்
எறிவலையில் தனிமனிதன் ஒருசிலமீன் கண்டான்
பலமனிதர் தொகைதொகையாய் பொதுவலையில் கண்டோம்
ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ
ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ
ஆண்டவனார் படைத்தகடல் அத்தனையும் மீன்கள்
அத்தனையும் அள்ளிவந்து வைத்தவர்கள் நாங்கள்
வேண்டுபவர் வேண்டியவா ரெய்துகிற மீன்கள்
வெங்கடலைப் போய்க்குடைந்து தந்திடுவோம் நாங்கள்

ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ

ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ

(1965 ம் ஆண்டு மாசிமாதம் காலை 11-00 மணி,
நாலாம் காட்சி நிகழ்ந்து இரண்டு மாதங்களின் பின்
ஊர்ப்பிள்ளையார் கோயில் மண்டபத்தில் மயிலி கண்ணீர்
சிந்தி வணங்கிக் கொண்டிருத்தல்)

மறைக் : (புகுந்து) மயிலியே? என்ன இந்த
மத்தியானத்தில் இங்கே ?

வெயிலிலே நடந்து வந்து
வெறுமனே அழுது நின்றாய் ?
அயலவள் யாரும் ஏதும்
அநியாயம் பேசினாளோ ?

மயிலி : உயிருள்ள தின்னும் இந்த
உடலிலே, ஆதலால் நான்
அழுவதைத் தவிர வேறே
ஆற்றுதற் கெதுவுண்டையா ?

மறைக் : விழுதற்குக் குளமும் உண்டு!
விசர்க்கதை பேசுகின்றாய்
கோயிலை வந்து வந்து
கும்பிட்டுப் போவதொன்றும்
தீயதே அல்ல, ஆனால்
தினம் தினம் அழுதல் வேண்டாம்.
மாசிலன் மாசில்லாதான்;
வராதே ஓர் இடைஞ்சல்கூட ?

மயிலி : மாசிலன் உதவிதானே
மற்றவர் விரும்பவில்லை.
ஆசையும் நமக்குள் உண்டாம்,
அப்படிக்கதைக்கிறார்கள்.

மறைக் : மையுண்ட நெடுங்கண்ணிக்கு
வாயிலே அவலைப்போட்டால் ?
பொய்யென்றுள்ளவற்றை யெல்லாம்
புகலுவாள்; அவளைத் தள்ளு!
எண்ணெய் விட்டெந்த நாளும்
இக்கோயில் விளக்கை ஏற்ற
உன்னை விட்டொருவர் இல்லை;
ஊரவர் அறிவார் உன்னை
தன்னை ஒத்தவள் நீ என்றே
கருதுவாள் நெடுங்கண்ணாத்தை
என்ன சொன்னாலும் என்ன?
எழுந்து போ, போதும், போதும்.

மயிலி : உங்களைப்போல இந்த
உலகிலே பலர் இருந்தாற்
சங்கடம் ஒன்றும் இல்லை.

சாமியும் தேவையில்லை.
எங்களின் வில்லங்கங்கள்
அறிபவர் எவருமில்லை !
தங்களைத் தவிர, தங்கள்
தயவுக்காய் வந்தேன்.

மறைக் : சொல்லேன் ?

மயிலி : ஊரவர்க்குப் பேச உரிமை உளது; எனது
பாரத்தைத் தாங்கும் பொறுப்பு இவருக்கேன் ?
இன்னல் இழுக்கு வருதல் இவருக்கேன்.
என்னாலே ?

மறைக் : உண்மை, இனிய வசனங்கள்;
ஆதலினாலே சரி என்றமையுமே ?
ஏதும் குறைகள் இல்லாமல் உமைக் காப்பாற்றி
வந்திருக்கின்றான், வடிவாய்

மயிலி : அது போதும்.
ஆயினும் நீங்கள் அதிகம் அறிந்தவர்கள்
தங்கள் மடத்திற் சமையற்பணி செய்தே
எங்கள் வயிற்றை கழுவ எனைவிடுங்கள்.

மறைக் : என்ன மயிலி; ஏதோவெல்லாம் பேசுகிறாய் ?
உன்னை நான் அங்கே அடுத்தல் உதவாது
செத்துவிட்டான் இல்லாள்; புதல்வர் பிறணரில்;
உத்தியோகத்தில் இருந்தபடியாலே,
ஓய்வுப்படி ஒன்றொழுங்காய் வருகிறது
ஆய்விட்டதெல்லாம்; அடங்கி இருக்கின்ற
எங்களுக்கிந்த மடத்தில் இடமிருக்கும்,
உங்களுக்கல்ல, உடனே நீ வீடுபோய்
மாசிலனைக் காணவரச்சொல்லு, பின்னேரம்;
இந்த வயதில் மடத்தில் இருப்பானேன்?

மயிலி : கண்ணாத்தை போலக் கறிவிற்றும் வாழ்ந்திடலாம்

மறைக் : கண்ணாத்தை சும்மா பகலிற் கறிவிற்பார்!
உன்னாணை, இந்த விதமாய் உரையாதே!
(மாசிலன் மயிலியைத் தேடிப் புகுதல்)

மாசிலன் : மச்சாள் இந்நேரம் எதற்கிங்கே வந்தாய் நீ ?
மன்னவன் அங்கே பசியால் மடிகின்றான்
நானும் பசியால் நடக்க முடியாமல்
ஓடித்தான் வந்தேன்! ஒருக்கால் நீ வந்து பார்.

மறைக் : போ போ மயிலி, புலம்பப் பொழுதில்லை.

மயிலி : பூசை முடியும்வரையும் பொறுத்து நிற்போம்

மாசிலன் : அண்ணை நம்கோவில் அடைக்கக் கதவில்லாக்
காரணத்தால், மச்சாள் கறியைக் கழுவாமல்
நாற வைத்துவிட்டு நடந்துவிட்டா இப்பக்கம்!

மயிலி : என்ன பகிடி இதுக்குள் விடுகிறாய் ?

மாசிலன் : உண்டியலில் உள்ள பணத்தில் ஒரு தொகையில்

ஐயரிடம் சொல்லி, அசைக்க முடியாத
'கேற்'றுகள் பூட்டிக் கிராதி அடியுங்கள்.

மறைக் : இப்போதது தானே எங்கும் நடக்கிறது !

மாசிலன் : மச்சானும், தேவைக்கு மட்டாகக் கும்பிடுவா;
புண்ணியம் உண்டு.

மறைக் : பொறு தம்பி ஒன்று கேள்
ஊர்வாயை மூட உலைமூடி இல்லையப்பு,
நீர்மேல் நடத்தல் இயலாது.

மாசிலன் : ?

மயிலி : இருவருமே
பேசி வரும் சம்பந்தம் எல்லாம் புரட்டிவிட்டு
லேசாய் திரிந்துவருவார்.

மாசிலன் : திருமணத்தைக்
கொள்கையளவில் ஒப்புக்கொள்வேன் !

மறைக் : மறப்புலத்துப்,
புண்ணியரை மேய்த்தல், புதியதோர் கட்டிடத்தில்
தண்ணீரைக் கட்டிப் படுத்தல், படகிணக்கல்
மாற்றுறுப்புக்கள், வலைகளினை வாங்கிவிற்றல்,
கூட்டங்கள் போடக் குளறி ஒலிப்பெருக்கிக்
கொண்டு திரிதல் எனும் கொள்கையோடு நிற்கிராய்.

மயிலி : வீட்டிலே நிற்க விடாமல் ஒரே அலுவல் !

மறைக் : வீட்டு நினைவும் சிறிதளவு வேண்டாமே ?
மாட்டன் என்னாமல் மறுமொழி ஒன்று சொல்லு:
ஊர்வாயை மூட உலைமூடி ஒன்றுண்டு!

மயிலி : கண்ணாத்தை வாய்க்கும் கதவு கிடைக்குமே ?

மாசிலன் : ஆரும் கதைத்தால் கதைக்கட்டும்; வாஞ்சகம்
இல்லாதவரை அசைக்க இயலுமே!

மறைக் : ஏன் இயலாதப்பா ? மயிலி எனை வந்து
தானினி எங்கள் மடத்திலே தங்குதற்குக்
கேட்கிராள்.

மாசிலன் : என்ன ? !

(மயிலி தலை குனிதல்)

மறைக் : அதுகள் கிடக்கட்டும்

கண்ணா : (புகுந்து) ஏன் நீ மடத்தில் இருப்பான், எடி மயிலி?

நான் இருக்கும் மட்டும் இதனை நடக்கவிடேன்.

என்னுடைய வீட்டில் தனிய இருக்கிறேன்.

மன்னவனும் நீயும் வருவீர்கள் என்னோடு

'மாசிலன்' என்று மனிசர் கதைத்தாலும்,

என்றோ ஒருநாள் இது நடக்கும் என்றறிவேன்!

தின்றுதின்று விட்டுத் திமிரில் அவளை என்ன

செய்ய நினைத்தாய், சிதறிவிழுவானே

கொன்றுவிடலாம்; கொடுமையடா பெண்டாள

எண்ணல்!

மறைக் : இதென்ன, எதுவோ பிதற்றுகிராய்?

மயிலி : கண்மண் தெரியாது உளறாதே, கண்ணாத்தை,

மாசிலன் : மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தை,

வாயை நீ அடக்கவேண்டும்.

கண்ணா : தெய்வங்கள் இருந்தால், உன்ரை

நாக்குத்தான் அழுகிப்போகும்!

மறைக் : ஐயையோ, இதென்ன கூத்து !

மயிலி, ஏன் அழுகிராய் நீ

செய்வதற்கதிகம் உண்டு

சிறுபொழுதமைதி வேண்டும்.

(கோயிலில் அர்ச்சனைக்குரிய ஒலிகள் கேட்கின்றன.

சில கணங்கள் யாவரும் கருவறையை நோக்கித்

திரும்பி வணங்குதல், மயிலி மெல்ல உட்கோயிலுட்

போய் மறைதல்.)

மறைக் : மறந்துபோய் விடுவோம் சொன்ன

வார்த்தைகள் பலதை நாங்கள்;

துறந்தவன் சிலதை என்ற

நிலையினிற் சொல்லுகின்றேன்.

மையுண்ட நெடுங்கண்ணாக்கு

மாசிலன் மாசிலன்மேல்

ஐயங்கள் எழுந்ததென்றால்

அது இந்த உலகியற்கை.

கண்ணா : மறைக்காடர் அண்ணை என்றால்

மகாந்தானே? (மாசிலனை நோக்கி) நீயென்றாலோ

இரக்கமில்லாமல் என்னை

ஏசுவாய்; உலகமெல்லாம்

கதைக்கிற கதையைத்தானே

கதைத்தேன் நான். தம்பி,

மாசிலன் : நீ போய்க்

கதைக்கிற கதையை யன்றோ

ஊர் கதைக்கிறது ?

கண்ணா : காலை

உதைத்து நீ பிறந்த வேளை

'ஊ' எனக் குளற நான்தான்

அதைப்போய் உன் அப்பனுக்குச்

சொன்னவள்; உனக்கேன் இன்றைக்கு

அவப்பெயர், சொல்லு பார்ப்போம் ?

மறைக் : அதைத்தானே நானும் கேட்பேன் ?

ஒருவனும் ஒருத்தியும் போய்

ஒரு வீட்டில் வாழும் போதில்

இருவரும் உறவுள்ளோர்கள்

எனவே இவ்வுலகம் எண்ணும்.

கண்ணா : இரவிலே வெளிவிராந்தைத்

- திண்ணையிற் படுத்தால் என்ன ?
- மறைக் : சரியாய்த்தான் நடந்துகொண்டீர்
சரியாய் ஏன் நடக்கவேண்டும் ?
- கண்ணா : சரியான கேள்வி; முந்திச்
சக்கடத்தாராம் எல்லே ?
- மாசிலன் : சரியென்றால் என்னவென்றே
சரியாக விளங்கவில்லை !
- கண்ணா : சரிசரி கேட்டுக்கொண்டு
தக்கதோர் முடிவைக் கூறன் !
- மறைக் : இறந்தவர் இருக்கின்றாரை
இம்சித்தல் நியாயமில்லை;
இறந்தவர் பல்லாண்டின் முன்
இறந்தவர் ஆதலால், இல்
லறம் செய்தல் அநீதியில்லை
இருப்பவர்; இதற்குச் சட்டம்
இடந்தரும்; சைவம் கூட
'அசைவம்' என்றிதைக் கூறாது.
- மாசிலன் : அண்ணர்க்கோர் துரோகம் எண்ணல்
அறம் என்றே சொல்கிறீர்கள் ?
- மறைக் : அண்ணரோ இறந்துவிட்டார்,
இறந்தவர் இல்லையாவார்;
இல்லையானவர் எவ்வாறாம்
அண்ணராயிருத்தல் கூடும் ?
- கண்ணா : மறைக்காடர் அண்ணை நல்ல
வழக்கைப்போல் உரைத்துவிட்டார்,
பிழையினைச் சரியே என்று
சட்டங்கள் பேசும் தானே?
(மயிலி புகுந்து யாவருக்கும் திருநீறு சந்தனம்
மலர் கொடுத்தல்; பூவைத் தவிர ஏனைய
வற்றைத் தானும் அணித்து கொள்ளல் - அவள்
கண்களில் நீர்)
- மறைக் : பிழையினைக் கடவுள் செய்தால்,
சரி ஆக்கல் மனிதன் வேலை !
அழ இதில் ஒன்றும் இல்லை,
தங்கச்சி
- கண்ணா : அழுத கண்ணால்
கழுவினாய் முகத்தை !
(மயிலி உட்கோயிலுள் மறைதல்
மறைக்காடரை நோக்கி)
அண்ணை,
கற்புக்கோர் இழுக்கில்லாமல்
முழுவதும் சரியாய்ச் செய்து
முடிக்கலாம் என்கிறாயோ ?

மறைக் : (மாசிலனை நோக்கி)
 ஆற்றலும் அறிவும் கொண்ட
 ஆண்பிள்ளை, மற்றவர்போல்
 சீற்றமும் சிலிர்ப்பும் இன்றிச்
 சிந்திக்க வல்லவன் நீ;
 காற்றினால் உலைக்கப்பட்டுக்
 கழுத்தினைக் குனிந்து சாம்ப,
 நேற்றைய மழைக்கு வந்த
 நெடும்புல்லோ நாங்கள் அப்பு ?

மாசிலன் : வேருக்குள் உறுதிகொண்ட
 வேம்புகள் மனிதர்.

கண்ணா : மெய்யே,
 ஊருக்கு நூறு வீடு
 கட்ட நீ உதவி செய்வாய்;
 ஆருக்கும் அன்பு செய்வாய்;
 அவள் என்ன அழகா இல்லை ?
 நாருக்குப் பூச் சேர்ந்தாலும்
 நமக்கொரு மாலைதானே ?

மறைக் : இதுவரை விலகி நின்றீர்;
 இனிப்போதும் என்பதே என்
 புதுமொழி, போவாயாக,
 இன்னொரு பொழுது காண்போம்.

மாசிலன் : விதிகளைப் புதிது செய்தல்
 வேண்டுமென்றீர்க ளாக்கும் ?

கண்ணா : அதற்கென்ன மறைக்காடண்ணை,
 முடிவினை அவன் இப்போதே
 உரைக்கட்டும்; பொச்சம் தீரும் !

மறைக் : ஒரு கொஞ்சம் பொறுப்போம், நாங்கள்.

கண்ணா : இருக்கிறாள் குமரி போல
 இவளை நான் கொண்டு வாறன் !
 (மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தையும் மறைக்காடரும் போக,
 உள்ளேயிருந்து மயிலி வெளிவருதல்)

மயிலி : சாப்பிட வேண்டுமென்றாய்,
 சரி சரி வீட்டை வாவன் ?

மாசிலன் : கூப்பிடு, பெடியன் இந்தக்
 குச்சொழுங்கையிலே வந்தான் !
 ஆளையே காணவில்லை!

மயிலி : அதோ காரைப் பற்றையோடு
 நிற்கிறாள் !
 (மடிநிறைந்த பழங்களுடன் மன்னவன் புகுதல்)

மாசிலன் : வீட்டை ஓடு!

மயிலி : சுடுமணல், ஓடுதம்பி !

மன்னவ : சின்னையா, காரைப் பழம் இந்தா! (கொடுத்தல்)

(மயிலியை நோக்கி)

நீயும் இது

தின்னலாம், அம்மா (கொடுத்தல்)

(மயிலியும் பழம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கடித்தல்)

மாசிலன் : திறம் பழங்கள், மன்னவா!

(மூவரும் போதல்)

பாடகர் : காலை எழுந்துவந்து

கண்ணிறைந்த சூரியரே.

குழு : அடடடடடடடடடட

பெண் : மாலை இறங்குகிறீர்,

நாலு பணம் காணோமே.

குழு : ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ

பெண் : சுற்றி சுழன்று வந்து

சூழுகிற காற்றுகளே

குழு : பற்றிப் பிடிக்க ஒரு

பாரை படக்கூடாதோ

பெண் : ஆடி அலை சிலுப்பும்

அன்புடைய தண்ணீரே

குழு : அடடடடடடடடடட

பெண் : ஓடிக் களைத்துவிட்டோம்

ஒன்பதுபேர் வாழாமோ

குழு : ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ

ஆண் : அண்ணாந்து பார்த்தமுதற்

கங்கிருக்கும் விண்வெளியே

ஆண் : உண்ணாதிருங்கள் என

உத்தரவு போடுவையோ

பெண் : நீலக்கடல் உனது

நித்திலங்கள் தேவையில்லை

குழு : அடடடடடடடடடட

பெண் : ஏலும் எனில் சிறிய

காரல் எமக்கியாயோ

குழு : ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ

ஆண் : உய்வோம் என்றார் முழுதும்

ஒன்றுபட்டு நின்றதுண்டு

குழு : உய்வோம் என்றார் முழுதும்

ஒன்றுபட்டு நின்றதுண்டு

ஆண் : நைலோனில் வலைகளுண்டு

நாளை இனி நம்வசமே

குழு : நைலோனில் வலைகளுண்டு

நாளை இனி நம்வசமே

(1965 ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம், இரவு 7.00 மணி. 5 ம் காட்சிக்கு 2 மாதங்கள் பிறகு மயிலியின் குடிசை விநாந்தைத் திண்ணை, யாவரும் புனிதமான உடைகளோடு தோன்றுகிறார்கள். மாசிலன் திண்ணையிலும் மயிலி மூன்றிலிலும்)

மன்னவ : (புகுந்து) வானொலி இன்றும் வாங்கி வந்திருக்கிறேன்!

மயிலி : ஏனடா விசயனுக்கிந்த வேலை ?

அப்பா அவனை ஏசுவார் அல்லவோ ?

மன்னவ : "ஒருக்காற் கொடன் நீ, இன்று மட்டும்"

அப்பாதானாம் அப்படிச் சொன்னவர்.

மாசிலன் : எங்கே, அதனை இப்படிக் கொண்டுவா.

(மாசிலன் வானொலியை வாங்கித் திருகுகிறான்)

மன்னவ : தேவாரம் தான் திருச்சியில் நடக்குது !

(மாசிலன் வானொலியைத் திருகியவாறு)

மாசிலன் : சென்னையில் என்னதான் செய்து கொண்டிருக்கிறார் !

மயிலி : என்ன, ஒன்றுமே விளங்க வில்லையே ?

மன்னவ : கொன்னையான தமிழாய்க் கிடக்குது !

வானொ : ("ராம, நீ சமான மெவரு" என்ற தெலுங்குக் கீர்த்தனையில் நலைந்து அடி பாடிக்கேட்டல்)

மயிலி : இசையோ ஓரளவு இனிக்கிறது; ஆயினும்

உருகி உருகிப் பாடுகிறாரே,

ஏன் உருகுகிறார் ? எதற்குருகுகிறார் ?

மாசிலன் : இன்னும் அங்கே இதுதான் நடக்குது !

மன்னவ : சின்னையா, நீ, திருகினைத் திருப்பு

மாசிலன் : கொழும்பிலே என்ன கொலை நடக்கிறதோ ?

(திருப்புதல்)

வானொலி : (இராகமாலிகை, 1) கானடா, 2) சகானா 3) சாரங்கா

4) இந்தோளம் - பாடல் கேட்கிறது.)

வானொலி : 1) கண்மணியே, நின்னுடைய கருத்துள்ள

விழிவீச்சுக் கிடைக்கப் பெற்றேன்

2) பெண்ணழகு முழுதும் ஒரே கணப் பொழுதிற

தாக்கியது; பிய்ந்து போனேன்.

மன்னவ : பழுதில்லை, பழுதில்லை, பாடுவதாரோ ?

வானொலி : 3) உண்ணுதற்கு மனமில்லை, உறங்குதற்கு

வழியில்லை, உலைகின்றேன் நான்

வா-மாசி : (4) (பாடல்) எண்ணமென்ன ?

வா - மயி : (பாடல்) எவ்வேளை ?

வா-மாசி-மயி : (பாடல்) இங்கனம், ஓர் சுழலும் தேவீ

கண்ணா : (புகுந்து) எல்லாரும் என்ன, இருக்கிறீர் பேசாமல் ?

எல்லா அடுக்கும் முடிந்ததே ?

மயிலி : ஒமோம்

மறைக் : (புகுந்து) வந்துவிட்டேன் நானும்

மாசிலன்: ஓ, வாருங்கள், வாருங்கள்.

(நால்வரும் பிள்ளையார் பூசை ஒன்று நடத்தி
மாசிலனுக்கும் மயிலிக்கும் திருமணம் நிகழ்த்த
அடுக்குகள் எடுக்கிறார்கள்.)

கண்ணா : சாணம் இருக்கு.

மாசிலன்: தடுக்கெங்கே ?

மறைக் : பூ எங்கே ?

வேணுமே வாழைப் பழங்களும் வெற்றிலையும் ?
ஊதுபத்தி ?

மாசிலன் : உண்டு.

(யாவற்றையும் மயிலி கொடுத்தல்)

மறைக் : சரி, ஓர் இலை விரித்துச்
சேற்றைப் படையன்.

கண்ணா : சொதியும் எடுக்கவே ?

மன்னவ : பாயாசத்தோடு வடையும் மணக்கிறதே.

ஓ யேஸ், வடைதான், வடைதான்.

மயிலி : நீ நண்டைப்போல்,

ஊர்ந்து திரியாதொரு புறத்தில் கொஞ்சம் இரு,
(மன்னவன் ஒருபுறத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளல்)

மறைக் : வாருங்கள் கிட்ட, வடிவாய் இருங்கோவன்;
பாருங்கள் இங்கே, பகருங்கள் சொல்கிறதை!—
'அரிய குட்டியின் அன்புப் புதல்வன்,
மாசிலன் எனது மணவினைக் கூற்று'.

மாசிலன் : அரிய குட்டியின் அன்புப் புதல்வன்
மாசிலன் எனது மணவினைக் கூற்று.

மறைக் : 'வடிவே லாயுத ருடைய புதல்வி,
மயிலாம் பிகையின் மணவினைக் கூற்று'

மயிலி : வடிவே லாயுத ருடைய புதல்வி
மயிலாம் பிகையின் மணவினைக் கூற்று.

மறைக் : இருவரும் அன்பால் ஒருவராகிறீர்.

மா-மயிலி: இருவரும் அன்பால் ஒருவ ராகிறோம்,
ஒருவருக் கொருவர் உறுதுணை யாகிறோம்.

மாசிலன் : உண்டியும் உடையும் உறையுளும் தருவேன்
கண்டியும் கொழும்பும் காசியும் காட்டுவேன்.

மயிலி : காட்டிலும் மலையிலும் கடலிலும் தொடருவேன்.

மாசிலன் : வீட்டிலும் வெளியிலும் நின்நினை வகலேன்,
உள்ளமும் உயிரும் உனக்கே ஆகுக.

மயிலி : உள்ளமும் புயலும் விளையாதொழிக.

மா-மயிலி: பள்ளமும் கிடங்கும் பசும்புல் மெத்தையாய்க்
கொள்வோம், உழைப்போம், கொடுத்தே உண்போம்.

ஊரெல்லாம் உவந்திட அறங்கள்
நேரிய புரிந்து நெடிது வாழ்வோமே.

(கோயில் மணி ஓசை கேட்டல், மணமக்களுக்கு மறைக்காடர்

திருநீறு சந்தனம் வழங்கி, அவர்கள் கைகளைச் சேர்த்து விடல், மாசிலன் மன்னவனுக்கு வடை கொடுத்தல், மயிலி மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தைக்கு வெற்றிலை கொடுத்தல். மாசிலனும் மயிலியும் மறைக்காடருக்கு வணக்கம் தெரிவித்தல், இருளுதல்)
(மீனவர் வட்டமாக துடுப்புகளோடு மேடைமீது நிற்கின்றனர். நடுவே மாசிலன் நிற்கிறான். பாடல் முதல் அடியை மாசிலனே தொடக்குகிறான்)

- பாடகர்: தூரத்தே ஏலே வெண்மணலில்
குழு: ஏலே
பாடகர்: தோன்றுகிற ஏலே சோபை என்ன
குழு: ஏலே
பாடகர்: ஈரத்தில் ஏலே பூத்துநிற்கும்
குழு: ஏலே
பாடகர்: செவ்வரத்தை ஏலே என்றிடவோ
குழு: ஏலே
பாடகர்: செவ்வரத்தை ஏலே பூநிறத்தில்
குழு: ஏலே
பாடகர்: சேலை இல்லை ஏலே கண்மணிக்கே
குழு: ஏலே
பாடகர்: அவ்வளவு ஏலே தூரத்திலும்
குழு: ஏலே
பாடகர்: அவள் உதடு ஏலே மின்னிடுமோ
குழு: ஏலே
பாடகர்: அவள் உதட்டின் ஏலே செம்மையிலே
குழு: ஏலே
பாடகர்: அவ்வளவும் ஏலே தாம்பூலம்
குழு: ஏலே
பாடகர்: அவள் இடுப்பின் ஏலே மென்மையிலே
குழு: ஏலே
பாடகர்: அன்பான ஏலே கைக்குழந்தை
குழு: ஏலே
பாடகர்: நாளைக்கே ஏலே ஆண்மகனாய்
குழு: ஏலே
பாடகர்: என்னோடு ஏலே தோள்புறத்தில்
குழு: ஏலே
பாடகர்: இருந்து வலை ஏலே வீசிடுவான்
குழு: ஏலே
பாடகர்: இருந்து வலை ஏலே வீசிடுவான்
குழு: ஏலே
பாடகர்: இரண்டுவரி ஏலே பாடிடுவான்
குழு: ஏலே

(முதல் காட்சியிற்போல் - மயிலி குடிசையின் முகப்பு - திண்ணை, ஒருபுறத்தே ஏணை - முன்பக்க இடப்புறத்தே முதற்காட்சியிற்போல் மாயனும் மன்னவனும் ஒளிப்பொட்டினுள் காணப்படுகின்றனர்)

பாடகர் : கடல் மடியில் அவன் புரண்டான்
கையிற்பட்ட கட்டையுடன் அவன் மிதந்தான்
கரையிற் சேர்ந்த
உடல் நெடுநாளுலைந்துயிர்ப்பு
மீண்டு, காட்டின்
ஊடு பலயுகம் நடந்தோர்
ஊரைக் கண்டும்
தொடர் தொடராய் தடைதடுக்க
துடிக்கும் தோற்ற
துணிவுகளை துளிதுளியாய்
மீட்கும் சொந்தத்
திடல் நிலத்தில் ஒரு காலை
அவன் கால் வைத்தான்
சிற்பெறும்பாய் உலகினையே
சுற்றிமீண்டான்

மன்னவ : நாய் கடித்துப்போடும்

மாயன் : நட தம்பி முன்னாலே

மன்னவ : பாய் எடுத்துப் போடம்மா, ஐயா வருகிறார்
அம்மா

மாயன் : மயிலி

மயிலி : அது யார்? (ஏணையைவிட்டு முன்னே வருதல்)

மாயன் : அது நான்

மயிலி : ஆ ! நீங்களா?

மாயன் : நான்தான் மயிலி.

மயிலி நெடுந்தாரம் நீண்டநாள் ஓடி

நினைவெல்லாம் நீயாக மீண்டேன்

(சில கணங்கள் புயலின் ஒளி - ஒலிக்கோலங்கள், பிறகு மயிலியின்

மீது மட்டும் விழுந்த ஒளிப்பொட்டு விரிய முதலாம் காட்சியின்

முடிவில் சிலையாய்ச்சமைந்த பிறர் யாவரும் அதே நிலையில்

அதே இடங்களில் நோக்கிவிட்டு அசைவுபெறல். மாயன் சில கணங்

கள் ஏணையை நோக்கிவிட்டு கேள்விக்குறியோடு மயிலியைப் பார்க்
கிறான்)

இதுவோ விளைய இருந்ததம்மா

மயிலி : என்னுடைய பிள்ளை

மாயன் : (வெறுப்போடு) எவன் பிள்ளை

மாசிலன் : (தளதளத்த குரலில்) என் குழந்தை

அண்ணை

மாயன் : எத்தனையோ ஊர் இருந்ததென் வழியில் நான் வாழ
அத்தனையூர் நான் துறந்தே இத்தரைக்கு மீளவந்தேன்.
இத்தரையே எனைப்பெற்ற அத்தரையென்றெண்ணிவந்தேன்
என் மகவை ஈன்றவளைக் காணுதற்கே என்று வந்தேன்

ஆழ்கடலைக் குலைத்தாட்டுகிற பொல்லாச்
குறையினைக் கொடி தென்றிருந்தேன். இன்றோ
ஈரமிலா நிலமே கொடிதானதே
ஈரமிலா நிலமே கொடிதானதே.

கண்ணா : ஆண்டாண்டுகளாய் அவளைத் தனியவிட்டு
நீண்ட பயணத்தை நீயும் புரிந்திருந்தால்,
சுற்றா திருக்கும் உலகென்றே சொல்லுகிறாய்?
கற்றோர் நினைந்திவளைக் கட்டி வைத்தோம்.

மறைக் : மாயரே,

அற்புதமாகத் திரும்பி வந்துள்ளீர், நீர்;
கற்பனைக்கும் எட்டாக் கடவுள் விளையாட்டு,

கண்ணா : செத்தாய் எனவே இருந்தோம்; திரும்பிவிட்டாய்

மறைக் : உத்தமியின் மேலே ஒரு குற்றம் எண்ணாதீர்

மாயன் : குற்றத்தை யாருக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கலாம்

என்பதல்ல ஐயா, நான் இவ்வேளை எண்ணுவது.

மாசிலன் : (மெல்ல) யப்பான் நிலத்திற் கடலாட்சி கற்றுவரக்
கப்பல் எடுக்கும் கருத்தொன்று கொண்டிருந்தேன்,

மறைக் : அப்படியானால் அவளை அழைத்துப்போ.

மாசிலன் : ?

கண்ணா : (மாயனை நோக்கி) என்னுடைய வீட்டில்
தனியே இருக்கிறேன்;

மன்னவனை என்னோடு இருக்கவிடலாமே

சோறுனக்குக் காய்ச்சித் தருவேன் நான். சொல்தம்பி

மயிலி : (எரிச்சலோடு) கண்ணாத்தை என்ன கதைகள் கதைக்கிறாய் ?

மறைக் : எண்ணம் எனக்கொன்றுளது. அதனைக் கேட்பீரோ

எங்கள் மடத்திற் புராணபடனங்கள்

என்றும் ஒழுங்காய் நடந்து வருகிறது.

நீரங்கே வந்து நெடுக இருந்திடலாம்.

எங்களைப் போலல்ல, வயதில் இளையவர் நீர்

ஆனாலும் உள்ளாசை பற்றி அறையலுற்றேன்

பாடுவதில் வல்லீர்; படனம் புரிகிறதும்

ஓடும் உமக்குமிக நல்லாய். ஆதலினால்

ஊருக்கும் நல்ல உவப்பாய் இருக்கும், என்

கோரிக்கை; அங்கே நீர் வந்து குடியிரும்

மாயன் : ஆண்டவனாரைப் போற்றுவேன் எனினும்

அவர் விளையாடல்கள் விழைவோர்

பூண்டென இந்த ஊரையே பிடுங்கிப்

போட ஓர் புயலையும் புரிவார்.

மாண்டதுபோல மயங்கி வீழ்ந்திடில் நாம்
மனிதரா? மறுபடி துணிவோம்
வேண்டியவாறு வேண்டியவிளைக்கும்
வேட்கையில் வீறுடன் முயல்வோம்.

மாசிலன் : வேண்டும் செயல்கள். ஆம் வேறும் நமக்குளது!

மாயன் : நீண்ட பயணம் நடந்து திரும்பி வந்தேன்
மீண்டும் தொடரும் விருப்பம் கிடையாது.
எங்கள் கடலில் எனக்கோர் தொழில் இருக்கும்
எங்கள் கரையில் எனக்கோர் துறையிருக்கும்
மன்னவா, என்ன, வருவாயோ என்னோடு?

மன்னவ : போறன் அம்மா, என்ன? புயலுக்கு நான் பயமே?
(மயிலி தயங்குதல்)

மாசிலன் : என்னோடு வர இதுவரை நீ விட்டதில்லை;
அண்ணருடனே அனுப்பவும் கூடாதே?

மன்னவ : (மாயனுக்கு) ஒவ்வொரு நாளும் ஒழுங்காக நான் வருவேன்.

மாயன் : பின்னை வராமல் ?

மயிலி : (மன்னவனுக்கு) பிறகிங்கே வந்தவிடு,
(குடிசைக்குட் போய் ஒரு தூண்டிலோடு திரும்பி,
அதனை மாயனிடம் கொடுத்துக் கண்ணைத்
துடைத்துக் கொண்டு)
உங்களது தூண்டில்,

மாயன் : (கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு)

உலகம் முழுவதுமே

என்னுடையதல்ல, பிறரும் உரியவர்கள்

வா தம்பி போவோம்.

(மன்னவன் தவிர யாவரும் கலங்குதல்; மையுண்ட நெடுங்கண்
ணாததை கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளல்)

மாசிலன் : வலைக்குக் கடன் எடுக்கச்

சங்கம் இருக்கு.

மாயன் : (கேட்டுத் திறுத்தியோடு) சரி நான் வருகிறேன்.

(குடிசைப் பின்னணி மறைதல்

மாயனையும் மன்னவனையும் தவிர மற்றையோரும்

மறைதல், மாயன் நடக்க மன்னவன்

அவனைத் தொடர்தல்.

கடற்கரைப் பின்னணி தெரிதல்)

மன்னவ : எப்படி ஐயா இழுக்கிற தவ்வளவு

மீன்களினை ஓர் மினிற்றுக்குள்? என்னவிதம்

ஆகாய வெள்ளிகளை அள்ளிக் கணக்கிட்டுப்

போகும் வழியும் புலமும் அறிகிறது.

(இருவரும் நடப்பது சிலகணங்கள்

நிழலாட்டமாகத் தெரிந்து பிறகு மறைதல்)

(பாடகர் முன்புறமிருந்து வேகமாக பாடியபடி

முதற் காட்சி தொடங்குமுன் வள்ளம் போய் மறைந்த

திசைக்கு செல்கிறார்கள்)

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

சிறுநண்டு மணல்மீது படம் ஒன்று கீறும்

சிலவேளை இதைவந்து கடல்கொண்டு போகும்

எறிகின்ற கடல் என்று மனிதர்கள் அஞ்சார்

எது வந்ததெனின் என்ன அதைவென்று செல்வார்.

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

(வள்ளம் மேற்புறத்திலிருந்து

மேடை முன்புறம் வந்து மறைகின்ற பாவனையில்

மீனவரும் பாடகரும் இயங்குகின்றனர்)

பாடகர்: கட்டுமரம் ஏலே ஏலோ தோணியுண்டு

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: கடல்நிறைய ஏலே ஏலோ வேலையுண்டு

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: பட்டமரம் ஏலே ஏலோ போல நின்ற

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: பயன் இழக்கும் ஏலே ஏலோ எண்ணம் இல்லை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: கைகள் உண்டு ஏலே ஏலோ தோள்களுண்டு

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: கருங்கல் போலே ஏலே ஏலோ திரண்டுருண்டு

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: பெய்தடிக்கும் ஏலே ஏலோ பேய்மழையில்

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: மீதிபடா ஏலே ஏலோ நெஞ்சமுண்டு

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: சோர்ந்தி ருக்கும் ஏலே ஏலோ நோக்கம் இல்லை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: சுகம் எடுக்க ஏலே ஏலோ பார்க்கவில்லை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: நேர்ந்துவிட்ட ஏலே ஏலோ தீங்குகளை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: நினைத்திருக்க ஏலே ஏலோ நேரமில்லை

குழு: ஏலே ஏலோ

(பாடல் முடிந்தபின் - வள்ளம் மறைய, வலை மூடிய

இழக்கும் பாவனையில்)

பாடகர்: ஆவலை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: ஐயையா வலை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: ஆவலை ஆவலை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: ஐயையா வலை

குழு: ஏலே ஏலோ

எல்லோ: ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ

(வலை முடியைத் தரைக்கு இழுத்து வந்த மீனவரும்
பாடகரும், இப்போது மீன் தெரியும் பாவனையில்
வட்டமாக நின்று பாடுகிறார்கள்)

- பாடகர் : வெள்ளாப்பிலே எழுந்து
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : வேறு தொழில் பார்க்கவில்லை
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : உள்ளம் சிறிதெனினும்
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : ஓ கடலே நீ இரங்கு
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : தூர இருந்து கதை
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : சொல்லுகிற தூண்விளைக்கே
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : ஆரை நினைத்ததனால்
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : அப்படிக்கலங்குகிராய்
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : சேலை கிழிந்ததென்று
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : செப்பிநின்ற உத்தமியின்
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : ஓலை அடகு வைத்து
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : உண்பதற்கு நான் இருந்தேன்
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : ஆசையுடன் வலையை
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : ஆதரித் திழுத்து நின்றோம்
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : பாசி கிடைக்கிறது
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : பாரையும் கிடைக்கிறது
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : சூரை முரல் திரளி
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : கொய் திருக்கை சுவாரை
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : கீரை கெழுத்தி ஓட்டி
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர் : வாளை கயல் சூடை சுறா
குழு : ஏலங்கடி ஏலோ

பாடகர் : ஓராக கிடைக்கிறது
 குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர் : ஓய்வறியாக் காரணத்தால்
 குழு : ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர் :
 குழு :
 பாடகர் :
 குழு :

ஆரும் மகிழ்வடைய
 ஏலங்கடி ஏலோ
 ஆதவம் உதிக்கிறது
 ஏலங்கடி ஏலோ.

-திரை-

நாடக மாந்தர்

கணவன் : நல்லையர்,
மனைவி : செல்லம்
நாதி : சாவித்திரி,
புமன் : மருத்துவர்.

பட்டணத்து நோயகம் ஒன்றின் தனி அறை. ஒரு நாள் காலை 10.00 மணி.

திரை விலகும் போது அறை வெறுமையாக உள்ளது. சில கணத்தில் பால் ஈர்ப்பு பெரிதும் உள்ள தாதி (19) புகல், அறை ஒழுங்குகளைச் சரி பார்த்தல். தொடர்ந்து அழகும் கவர்ச்சியும் உடைய ஒரு கணவன்(48) தன் மனைவி (41) யுடன் புகல். செழிப்பான குடும்பம். நோயாளி யார் என்பது புலப்படவில்லை. மனைவி நிறை மாதப் பிள்ளைத்தாய்ச்சி. பத்து மணி அடிக்கிறது.

நல்லையர் : இந்த இடத்தின் எளிமை இதமாக
நொந்த இடத்தைத் தடவிக் கொடுக்கிறது.
காற்று, இதோ, யன்னற் கதவால் வருவதுதான்
ஏற்றது - (யன்னற் கதவைத் திறத்தல்)
கூரை விசிறி சுழலுகையில்
மீற்றர் சுழலும் - (செல்வம் விசிறியை நிறுத்தல்)
மருந்துவிலை ஏறும்: (இருமல்)

செல்லம் : கொஞ்சம் கதையாதிருங்கள். குழந்தைகள்போல்
பஞ்சி அலுப்புப் படாமல், படபடவென்று
பேசி இருந்தால், வருத்தம் பெரிதாகி,
ஊசிகள்தான் மேலும் இருவார்கள்.

(தாதி ஊசி கொணரல்)

நல்லையர் : உண்மைதான்! (மெள்ள, ஊசியையும் தாதியையும்
நோக்கியவாறு)

ஆசைஉடைய அருமருந்தே! (தாதி திகைத்தல்)
என்னுடைய

நோயை நொடிப்பொழுதில் மாற்றி ஒரு நூற்றாண்டு
வாழவைப்பாயானால், வணக்கங்கள் கூறுவேன்:

செல்லம் : போதும் பெரிய பகிடி, புலம்பல்கள்!
தாதி, இவரின் தமிழைப் பொருட்படுத்தி
ஏதும் கவலைப் படாமல் இருபிள்ளை.

(தாதி முறுவலித்துப் போதல்)

நல்லையர் : செல்லம், நீ அந்தச் சிறுமியைப் பார்த்தாயே,
பல்லும் சிறிது மிதப்பு, பரு ஒன்று
கன்னத்தில் வந்து கறுப்பாய் இருக்கிறது
"தின!" என்று சொல்லும் திகட்டாச் சிவலை நிறம்
அல்ல, உனைப்போல், எனினும் 'அது' நடக்கக்,
கொல்லும்படி ஓர் அழகு கொழிக்கிறதே -
இந்த வயதில் எவளும் அழகுதான்.

செல்லம் : இந்த வயதில் இதுதான் கதை! உங்கள்
பிள்ளை இருந்தால், பெரியபிள்ளை ஆயிருக்கும்
எள்ளத்தனையும் பொறுப்பில்லை.

- நல் : ஏனென்றால்,
முந்தி ஒருநாள் முகம் சிவக்க என்னருகில்
வந்தாய், விழிகள் பயத்தால் மலர்ந்தபடி,
தந்தாய், உனது தளிர்க்கை நடுநடுங்கக்
கோப்பி ஒன்று, உன்கையாற் கொடுத்த முதற் கோப்பி!
பூப்போட்ட மஞ்சப் புதுச்சேலை கண்ணுக்குள்
இப்போதும் பச்சைப் பசேல் என்றிருக்கிறதே!
அப்போதுனக்கும் வயதிவ்வளவுதான்.
இந்தச் சிறுமி இளமையின் முன், நீண்டது நின்
முந்தைப் பருவ நினைவு, முறைக்காதே.
- செல் : எந்தப் பெரியபுளுகு! இப்புளுகமெல்லாம்
நோயகம் வந்த நொடியிற் பிறக்குமோ?
- நல் : நோயகம் வந்த நொடியிற் புளுகமென்றால்,
போய் ஒரு வாரம் முடியப், புது ஆளாய்
வீடு திரும்பும் பொழுதுன்னை எவ்விதமாய்ப்
பாடுபடுத்தும்!
- செல் : பயமே?
- நல் : பலகாலம்
ஒன்றாய் இருந்தோம், எனினும் உனை ஒருக்கால்
இன்று பிரிய இருக்கையில்தான், உண்மையிலே
நன்றாய்த் தெரிகிறதென் நாயகியின் பேரருமை!
- செல் : என்னருமை கொஞ்சம் தெரிந்தால், 'இத'னுடைய
கன்னத்திற் போட்ட பருவைக் கவனித்தல்
ஆகாது.
- நல் : அதனைக் கவனிக்கேன் ஆயின், நீ
ஏசி, ஒழுங்காய் வராமல் இருந்துவிட்டால்
என்ற பயம்தான் எனக்கு! பகல் முழுதும்
ஒன்றொன்றாய் ஓடா மணிப் பொழுதை எண்ணுவேன்
ஐந்தடிக்கும் வேளை அருகிலே நிற்பாயேல்,
சந்தேகம்போக, மகிழ்ச்சி தலை தூக்கும்
புத்தகங்கள் வேண்டும் பொழுதைக் கழிப்பதற்கு.
பத்தியங்கள் சொல்லப் படுமுன், பலகாரம்
ஏதும் சுவைக்க எடுத்து வருவாயா,
காதல் அளவைக் கணிக்கத் துணையாக?
- செல் : ஏழுநாள் அன்றோ இருக்க இருக்கின்றோம்?
வாழ்வு முழுதும் வசிப்பதற்கு வந்ததுபோல்,
கேக்கு முறுக்குகள் கேசரிகள் தேன்குழல்கள்
ஆக்கி அனுப்ப அவதிதான் இப்போது!...
அப்புவைப் போல, அதிகம் வயதானால்,
இப்போதே எல்லா இனிப்புகளும் தின்றுவிட
நிற்கலாம், உங்களுக்கேன் இந்த நினைப்புகளை?
- நல் : ஏனோவருவான், எனக்கிந்த எண்ணங்கள்!
ஆனை சுமக்கும் அளவு சுவையை எல்லாம்

இப்பொழுதே கண்டுவிடவேண்டும் என உளத்தில்
நப்பாசை ஒன்று 'நருக்' கென்று தோன்றியது.
அள்ளி உன்மேனி அழகை அணைத்துவைத்துக்
கொள்ள மனது குதிக்கிறது. குங்குமமும்
நெற்றியுமாய் நீ எதிரே நிற்க, நெருப்பினைப்போல்
பற்றி ஓர் ஆவல் படர்கிறது நெஞ்சினுள்ளே
கற்பனைகள் செய்வோர் கவிஞரே என்பார்கள்.
அற்பமனிதர் அனைவர்க்கும் ஆகும் அது! - (இருமல்)

செல் :

(கணவனின் கைகளைப்பற்றி)

பார்த்தீர்களா! இப்படியே பறைந்திருந்தால் - ?

நல்ல :

வார்த்தையே நெஞ்சை வறட்டும் படியாக
நோயென்று வந்து நொருக்கி எனை இன்று
பாயிற் படுத்தும் பகிடிக்கு நாங்கள்
சிரிக்கத் தான் வேண்டும்! "சிவனே!" எனச்சிறிது
கும்பிடக்கூட இதயம் குவிகிறதே
நம்பிக்கை இல்லை நமக்கே நம்மேலே!

செல் :

(நகையோடு)

தடிமன் என்றாலும் தலை மூடி அம்மான்
படுத்து விடுவாரே பாயில்! மனம் குழம்பிப்
போவார்! தம் வாழ்வு முடிந்தது போற்புத்திரரைக்
கூப்பிட்டு வைத்துக் "குறித்துக்கொள்ளுங்கள்" எனக்
காப்பிட்ட பெட்டி உள்ளே உள்ள உறுதிகளின்
காணி பிரிக்கும் கணக்குகளும், கைக்கடனாய்க்
காந்திமதியின் கணவனுக்குத் தான் கொடுத்த
ஆயிரத்திற்கிப்போ தவசியம் ஓர் சீட்டெனவும்
கூறுவார். கேட்டுக் குனிந்திருந்து பிள்ளைகள்
காலைப் பிடித்துக், கடவுள் செயலாலே
மூன்றாம் நாட்போல எழுந்து போய், மும்முரமாய்க்
கோட்டிலே ஏறிக் கொலைவழக்கும் பேசிவென்று,
வீட்டுக்குவந்து விகடங்கள் கூறுவார்!
அப்பருக்கு நல்ல மகனாய் அமைந்திருந்தீர்கள்!

நல் :

(துயரோடு)

கோட்டைக் கழற்றிக் கொழுவிவிட்டுக், கால்களை
நீட்டிக் கதிரையிலே நீண்டு கிடந்தவர், தன்
நெஞ்சை அழுக்கி நெருப்பில் விழுந்ததுபோல்
அஞ்சுகணம் தான் அலறித் துடிதுடித்தார்:
எஞ்சியது வெற்றுடலே! என்றாலும் வாழ்க்கையிலே
துப்புரவாகச், சுகமாக வாழ்ந்தவர்....

செல் :

(இதமாக)

கப்பலுடனே கவிழ்ந்துபோய் விட்டது போல்,
சும்மா அலட்டி இருந்தால், சுகம் வருமே ?
இம்மாதிரி ஓர் இருமலுக்கென்னபயம்?
பொன்னையா அண்ணா பொழுது முழுவுதுமே

என்ன துடிப்புத் துடித்தார்! ஒரு மாதம்
காணவில்லை ஆளை; "கவுண்மேந்து நோயகத்தின்
பாண் பழம் பால் வெண்ணை பருப்புக் கிழங்குகள்,
கோழி இறைச்சிக்குழம்பு மீன் முட்டைகள்
வாழி!" என்று மீண்டார், வயது குறைந்ததுபோல்!
பூச்சி அரித்த இடத்திற்குப் பொத்திட்ட
மூச்சுப்பையோடு முழுமனிதன் ஆக்கிவிட்டார்
ஆச்சி என்று கூறி அகம் குளிர்ந்து, மீண்டுமிந்த
ஊரலுவலோடு ஓயாதோடத் தொடங்கிவிட்டார்.
ஈரல் எரிந்தால், இதற்கும் மருந்துண்டு.
பேசாமல், நோயின் பெயர் தெரியும் மட்டும், ஏதும்
வாசித்திருங்கள்; "குமுதம்" வரக்காட்டி
வைக்கின்றேன்.

நல் : அன்புமனையாட்டி, நீ இருந்தால்
கைக்கும் பொருளைக் கரும்பாக்கித் தந்திடுவாய்
பால் தயிர் வெண்ணை பருப்புக் கிழங்குகள்
கோழி இறைச்சிக்குழம்பு மீன் முட்டைகளை
ஏழை இனி உண்ணல் ஏலுமோ, என்னமோ!

செல் : அஞ்சுவதிலே அதிகம் பயனில்லை!

நல் : துஞ்சுவதிலும் துணிவுண்டு ! துன்பமே
எஞ்சும் எனினும் , இதுதான் எமக்கென்பது
ஆகிவிட்டால், மேலும் அலட்டல் அபத்தமே.
தாகம் - ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் தா. அம்மா...ஆ...

(செல்லம் வெந்நீர்க்குவளையில் இருந்து நீர் எடுத்து
வார்த்துக்கொடுத்தல். வாங்கக் கைநீட்டியவன்
திடீரென்று ஏற்பட்ட வலியினால், திணறிக்கட்டிலிலே
சுருளல். செல்லம் முதுகைத் தடவுதல். சிறிது செல்லம்-)

நல் : நாகம் கடித்த கடிபோல். நடுமாப்பு என்
வேகத்துடன் ஓர் விசையை அழுத்தி, இரண்டு
ஆண்டாகவே நின்றனுபவிக்கத் தக்கதனை
ஈண்டோர் கணத்துள் இறுக்கித் திணிவுறுத்தி,
"பட்டுப்பார்!" என்று படர் என்று தந்தம்மா!
எட்டுப்பேர் சேர்ந்தும் இதைத் தாங்கல் ஆகாது,
செல்லம்.

செல் : (திகைத்துக் கலங்கித் துடித்து)
பொறுங்கோ சிறுபோது (தாதி புகல்) பிள்ளை,
திடீரென்றிப்போது திணறும்படியாய்க்,
கொடூரமாய்க், கொல்லும் கொலைபோல், புதிதாக
வந்ததம்மா மாப்பு வலி ஒன்று!

தாதி : (பரிகாரங்கள் புரிந்து) நிலலுங்கள்,
சிந்தைக் கலங்கச் சிறிதேனும் ஏதில்லை
நீங்கள் இப்போதோர் நிமிடம் விலகின், அவர்
தாங்குவதற்குத் துணையாகும். அல்லது

சென்றுவிட்டு மாலை திரும்பல் சிறந்தது.
 நல் : (நிமிர்ந்து) நின்றிருப்பதாலே நெடிய பயனில்லை.
 வீட்டிற்கு நீ போ வெளி அறையிற் பட்டணத்தார்
 பாட்டுத் தொகுதி படித்த குறையிலே
 விட்டுவந்தேன். பின்னேரம் கொண்டுவா, வேறென்ன ?
 இப்போது மீண்டும் சுகமாய் இருக்கிறது.

(இருமல். செல்லம் கணவனின் நெற்றியில் கை வைத்துப்
 பார்த்து, தலையைக் கோதிவிடல். அவன் கைகளைப்
 பற்றல். எழுந்திருக்க முயலல்)
 செல் : அப்பு, எழும்பாமல் ஆறிப் படுத்திருங்கள்
 ஐந்து மணிக்கு வருவோம், அதுவரையில்
 இத்தப்படியே இருங்கள், அசையாமல்.
 (கணவன் தூங்கிவிடுதல். மனைவி போகையில் தாதியிடம்)
 பார்த்துக்கொள் பிள்ளை. ஒரு பாவம். அதற்கு உடம்பு
 வேர்த்தாலும் நான் தான் துடைத்து விடவேண்டும்!
 (போதல்; சில கணத்தின் பின் தாதியும் போதல், மேடை
 இருண்டு சில கணத்தில் வெளிறல்)

கூறு 1 காட்சி 2

(மணி மூன்று அடிக்கிறது. நல்லையர் தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்து உலா
 வல். சட்டைப்பையிலிருந்து பாதி சிகறற்றொன்றை எடுத்தல்.
 அதனைப்பார்த்து -)
 நல் : (நகையோடு) கேள்வி இதுதான்! குடிக்கிறதா ? இல்லையா ?
 (நடிப்போடு)
 வேள்வியே ஆகும் 'அவள்' வீரக் கழலடிமுன்
 வையத்துயிர்களது வாழ்வுகளும். வீழ்வுகளும் !
 (ஈடுபாட்டோடு)
 உய்வு நமக்கென்றுளதோ ? உழல்வோடு
 முற்றுகிறதோ ? முழுமை பிறிதுளதோ ?
 சற்றிதனைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், தலைசுழலும்.....
 நேற்றுப் பிறந்தவன்தான். இன்றுள்ளேன். நிச்சயமாய்ச்
 சோற்றை விரும்பிச், சுகங்கள் அனுபவித்து,
 நாளை இருத்தல் நிசமா ? நலம் தானா ?
 "வேளைவந்து விட்டால், விழுத்தானே வேண்டும்!" எனக்
 கூறி இதனைக் குடித்தால், என் கோறை நெஞ்செவ்
 வார்த்தனை ஏற்கும் ? அலைக்கழிக்கும் உள்ளமோ
 கையைப் பிடித்துக் கருத்தைமடக்கி ஒரு
 பொய்யைப் புகை இப்பொழுதென்னும்; (நகையோடு) தீப்பெட்டி
 தட்டப்பிறக்கும் கடரே! தமிழேனைக்
 கட்டிப்பிடித்துக், கணக்கை முடித்துவிட்டுக்
 காட்டுப் புழுதி கடலிலே வீசிவிட்டு,
 வீட்டுக்கு வந்துன் வினையைத் தொடர்வாயோ ?

நிற்க - நினைது நெருப்பால் புகைவிளைக.

அற்ப உடலும் அழிக. அதற்கென்ன!

(திக்குச்சியைத் தட்டிச் சிகறற்றை மூட்டி இரண்டுநடவை
புகையை இழுத்து ஆனந்தமாக ஊதிவிடுதல். தாதி புகல்)

தாதி : சுற்ற மனிதர்! கடவுளே என்ன இது ?

(நல்லையர் தயங்கிச் சிகறற்றை எறிதல்)

நல் : குற்றம் எனதே! குனியவைத்துவிட்டீரே.

மற்றவருக்கு, மருத்துவர்களுக்குக் கூறிவிட

வேண்டாம் நீர்! மேற்கில் விடியும்வரை இனிமேல்

தீண்டேன் அதனைத் ; திருந்துகிறேன், அம்மணி!

(தாதி அறைக்குள் பிற அலுவலில் ஈடுபடல்)

(சிலவேளை மௌனம்)

பெண்ணே! இரண்டு பெரியவிழி உடைய

பெண்ணே! எனக்கோர் பெரும் உதவி செய்வீரா?

கேள்விக்காது, உம் பெயரைக் கூறமுடியுமா ?

தாதி : சாவித்திரி!

நல் : அட்டா, சாவித்திரி! அந்தக்

காலனைக் கூடக் கதையால் விரட்டுபவள்

காலைத்தொட்டு மௌனம் கடைப்பிடித்தல் ஏனம்மா ?

சோதித்துப் பார்த்த 'சுடர்ப்படங்கள்' சொல்லிவனா

பாதித்துளதை ? பயங்கரம்தான் என்கிறது

நிச்சயமா ? சொல்லும் நிசத்தை!

தாதி : ஓம், நிச்சயமே,

நல் : நிச்சயம் தானே மரணம் ? நெடிதான

இச்சையுடைய ஒருவன் இலைமீது

பிச்சையென ஓர் பிடி சோறிடுகிறது!

என்னை அக்காலன் இடையில் முறித்துவிட

முன்னின்றால், உங்கள் முயற்சி சரிவருமா ?

தா : அச்சப்படுதல் அழகில்லை ஆடவர்க்கு!

நல் : துச்சம் என்று வாழ்வைத் துறக்கும் வலுவும் இல்லை!

எச்சமயமேனும் 'அது' வரத்தான் வேண்டுமெனில்,

இச்சமயம் வந்ததெதற்கு ? என் 'இவள்' இடையில்

பூக்க இருக்கும் புதுமொட்டைக் கண்ணிரண்டால்

பார்க்க விடுத்தப்பயல் வருதல் கூடுமே!

தா : பேசுகிறதெல்லாம் பிழையாய் இருக்கிறதே!

நோய்க்கு மருந்திலையோ, என்ன ? நொருங்குவதேன் ?

நல் : வாய்க்கழகாய்ப் பேசும் வசனங்கள் , தங்கச்சி!

தா : ஆளை முழுதும் அலசிப், பிழை நீக்கி,

வாழ வழிகள் வகுப்பார், விரைவாக;

வேளைக்கே மாறி விடைபெற்று வீட்டுக்குப்

போய்விடுதல் கூடும்!

நல் : பொடிச்சி ! உன் இன்சொல் முன்

நோய் ஒழிதல் கூடும் நொடிக்குள்; மருந்துகளால்

அல்ல!

தா : இருக்கட்டும் அப்படியே ! ஆனாலும்,
வல்லார் கரத்தின் வலியால், வலியற்றுச்
செல்லலாகாதா சிறு நோய் ? சிலபேரா
வந்தவர்கள் நோயகன்ற வாழ்வோடு சென்றவர்கள் ?
நல் : வந்திருப்பார் மீண்டும் அவர்கள் ! வரட்டுமே !
எத்தனைநாள் வாழ இயலுமோ, அத்தனைநாள்
வாழ்வோம்; வரட்டும் மருந்துவகை புதிதாய்!
ஏழ்மை அகல்க இதயத்தினின்றுமே!
ஊழ்கொடிதா, பார்ப்போம்!

(இருமல்; கடுமையான தொடர் இருமல்
தாதிவாயில் மருந்தூட்டல்)

தா : உறங்குங்கள் ஓர் பொழுது!
(உறங்கல், விளக்கை அணைத்துவிட்டுத் தாதி அவரை
நோக்கல். மெல்லப்போதல். மணிஎட்டு அடித்தல். இருளல்)

கூறு 2

காட்சி 1

(ஒரு வாரம் கழிந்த பிறகு ஒரு நாள், முதற்காட்சியின்
அதே அறை. நள்ளிரவு 12 மணி அடிக்கத் தொடங்கல்.
வெளியில் தாதிவரும் சப்பாத்து ஒலி கேட்டல். நல்லையர்
கட்டிலிற்புரளல். திடீரென உரத்தகுரலில் கீழ்வரும் பாடல்
கேட்டல். மணிக்கூட்டொலி, சப்பாத்தொலி இடையில்
நிற்றல். முழு வேடந்தாங்கிய யமன்-புகல்.)

யமன் : (பாடல்)

அயிஜத மனுஜத ஜத
ஜயி பற பற றங்கி மட்டாகமத
ஜமுலேகுள ஜமல ஜமல!
ஜமுலே குள ஜமல ஜமல!
ஜமுலே குள ஜமல ஜமல!

(குலத்தை மேடையில் ஓங்கி ஊன்ற, வெடி ஒலி
கேட்டல். செருமல்)

நல் : என்னப்பா வேண்டும்? இதென்ன நடுநிசியில்
முன்னைப் பழக்கம் இலாதார் முழு உடையில் -

(யமனின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கல்)

தூக்கம் கலைக்கத் துணிந்தபடி நுழைதல்.

யமன் : ஏக்கம் அடைக எளியோய்! 'இவர்' கரத்தில்
யார்க்கும் நடுக்கம் விளைக்கும் யமகூலம்
பார்க்கத் தெரியவில்லைக் கொல்லோ, பழியுடையோய் ?

நல் : கொல்லோ ? கொலையோ ? அதற்கேன் குளறுவதோ ?
நில்லாதீர், கொஞ்சம் நிதானம் பிறக்கட்டும்,
அந்தக் கதிரை இடத்தே அமர்ந்நிடுக !

யமன் : எந்த, எதன் மீதமர் கென் றியம்புகிறாய் ?
நல் : உந்த உதுதான் !
யமன் : 'உது, உந்த' ஈதென்ன ?
நல் : செந்தமிழ்க்கேனிந்தச் சீரழிவு ? ஹே, மனிதா!
நல் : தென்னகந்தான் அன்றோ! அதனால் செந்தமிழை இன்னும்
அறியாதிருந்தீர்!
யமன் : இலங்கையனோ!
நாற்காலி என்றே நவில்லக்! இலையாயின்,
ஈற்றில் அடிக்குறிப்பொன் றிட்டுக் கதைமொழிக!
உட்காருகின்றோம்.
நல் : இருங்கள்.
யமன் : இருக்கவில்லை! உட்காருகின்றோம்!
நல் : அதற்கென்ன, உட்காரும்.
(யமன் முடியைக் கழற்றிவைத்துச் சாவகாசமாகக்
கதிரையில் அமரவும், நடிப்புப் பெருமை அகலல்)
(நல்லையரின் தலைமாட்டில் மாட்டியிருந்த நோய்
அறிக்கையைக் கழற்றி நல்லையரிடம் நீட்டி -)
யமன் : கண்பார்வை முன்போல் சரியில்லைக் காலனுக்கும்!...
காலனுக்கும் காலன், கடவுளுக்கும் ஓர்கடவுள்
சாலச்சிறந்த ஒழுங்கா ? சரியில்லை!
ஈதுகிடக்க, உரக்க இதைப்படி, சார்!
த்துக் கிடந்தால், திணையும் மறைக்காமல்!
நல் : எப்படி, ஐயா இதை நான் படிக்கிறது ?
யமன் : தப்புத் தவறிருந்தால் என்ன, சரிக்கட்டி
வாசி, மகனே! கதையை வளர்க்காதே!
பேசி இருக்கப், பிறகு நமக்கிடையில்
நட்பு வளர்வுற்று நான் என் பணிபிழைத்தால்,
ஒப்புமாம் கொல்லோ உலகு ? சரிக்காதோ...
எங்கள் பிரமர் எழுதியதோ நின்தலையில்
இங்கிலிசு போல இருக்குப், புரியவில்லை!
நல் : இங்கிலிசு தானே விளங்கும் தமிழருக்கு !?
யமன் : உம், நாடியைக்காட்டு. நடக்கின்றேன் பார்த்துவிட்டு.
(நல்லையரின் கைபிடித்து நாடிபார்த்தல்)
நாடியில்லே ஓட்டம் நடக்கத்தான் செய்கிறது!
நாக்கை ஒருபோது நன்றாக நீட்டிடுக!
மூக்கை அகல விரித்தொருக்கால் மூச்சுவிடு!
கண்ணைவிழி! இந்தக் காய்ச்சல் தடியினைச்சற்று
உள்ளாக் குராயும்படி வாயின் உள்ளே வை!
(குடளப்பு போன்ற ஒன்றை நல்லையர் வாய்க்குள்
வைத்துப் பிறகு இழுத்துப் பார்த்து -)
என்ன ஜூரமோ இதப்பா ? தெரியவில்லை.
ஜன்னியைப்போல் காணோம். ஜலதோஷம் அல்ல அல்ல!
ஜட்டையைக் கொஞ்சம் கழற்று! சரி சரி!

(நல்லையர் சட்டையைக்கழற்றி, யமன் மார்பினூடு கூர்ந்து
நோக்கல். நிமிரல். நாடிகாட்டி இட்டுப் பார்த்தல்.
தெளிதல்)

கிட்டியது தம்பி பொழுது! கெதியாகக்
சட்டையைப் போடு, சரியாய்ப் படு, தம்பி.....
எட்டு நாட்போக, இனி நான் வருகிறேன்
இந்தநோய்க் கெங்கே இவர்பால் மருந்துளது ?
வெட்டி எறிந்து விடவா ? முடியாது!
கட்டுப் பொசுக்கி விடவும் இயலாது!
தொட்டுத் துடைத்துத் திருத்து, தொடர்ந்துவரும்!
நான் என்ன செய்வேன், நமன் ? என் நடுநிலமை !
தான் நீ அறிவாயே, தம்பி !

நல் : தருமரே!

தங்கள் நிலைமை சரியாய்ப் புரிகிறது!
திங்கள் இரண்டு பொறுத்துத் திரும்பிவரல்
ஆகும் எனின், நான் அதிகம் மகிழ்வுறுவேன்.

(யமன் சிந்தித்துவிட்டு, விட்டுக்கொடுத்து)

யமன் : திங்கள் ஒன்று போகத் திரும்பிவரல் தீர்மானம்!
கட்டாயம் இந்தக் கயிற்றில் முடிந்தபடி
இட்டேக வேண்டும் இலங்காபுரிவிட்டே
என் ஊருக்குன்னை இதுதானே என் தொழில் ?
தின்னுவதோ அந்தச் சிவனாரின் சோற்றையே
ஆனபடியால் அவர் ஆணைமீறுவது
நாணத் தருந்த நடத்தை. நமக்கிடையில்
எள்ளத்தனையும் எரிச்சல் கிடையாது!

நல் : மெல்லக்கதையுங்கள். வேற்றறையில் மற்றவர்கள்
நித்திரையில் உள்ளார்கள். நேரம் இராப்போது
பத்தரை போல இருக்குமன்றோ ?

யமன் : பைத்தியமே ?

பன்னிரண்டு கேட்ட படியால்தான் நான் வந்தேன்.
என்னுடைய நேரமே ஏற்கத் தருந்தது!

நல் : 'நேரம்' என்னும் ஓர் நிலைமையினை ஒப்புவிரோ ?

யமன் : நேரம்! அஃதிப்போ நிறுத்தப்பட்டுள்ளது!

ஆரும் எதுவும் அசையாது, அகிலங்கள்
அண்டங்கள் எங்கும்! அதோபார் நீ! கூரையிலே
நின்றும் விழுந்த தொருபல்வி நிலையாக
அந்தரத்தில் தொங்கும் அழகை! அதுவீழ
இந்த யமனின் இசைவுபெறல் வேண்டும்!
காலத்தை மீண்டும் கடத்தநினையேனேல்!
ஆலத்தை உண்ணும் அவனும் அசையான்காண்!
ஒற்றைக்கணத்தின் இருகூற்றின் நீக்கலெனும்
அற்பத்திடையே அளவிற்றத் ஊழிகளை
வைத்து நிரப்பும் வலியும் எனக்குளது.

நல் : ஈன்ஸ்டீனின் கோட்பாட்டில் ஏதோ ஒரு சிறிதை
தாங்கள் அறியமுயன்றுள்ளீர்கள். தக்கதே!
ஆயினும் தம்மைப் புகழல் உமக்கழகென்று
எம்மைப் போன்றோர்கள் நினைத்தல் இயலாது!
யமன் : கொஞ்சம் பொறப்பா! எனது கொலைத்தொழிலை
அஞ்சும் நிலைமை அருகிவருவதால்
நாமே நமக்கு விளம்பரங்கள் செய்வதிலே,
ஆமாம், அதிகம் அசிங்கம் கிடையாது.

(எழுந்து முடியைத் தரித்துக்கொண்டு
நடிப்புப் பெருமை மீண்டு)

சாமானியனே, என் சாமர்த்தியத்தை இதோ
பார்ப்பாய், சிறிதும் பயமின்றிப் பேசுகிராய்,
வேர்ப்பாய், வெகுள்வாய், விறுவிறுப்பாய், வெந்திடுவாய்!
ஏற்பாய், பிறகென் வலியை எளிதாக!

(யமன் பாசக்கயிற்றை சொடுக்கல். நல்லையர்
இருமத்தொடங்கி கடுமையாக சேடம் இழுப்பது போல்
இழுக்கத்தொடங்கல். யமன் பாசத்தை சுருட்டி இடுப்பில்
செருகிக்கொள்ளல். நல்லையர் சோர்ந்து கிடந்தவர்
விழித்து நிமிர்ந்து -)

நல் : இன்னும் இறவா திருக்கிறேன் அல்லவா ?

யமன் : என்ன, ஏது சொன்னாய் ஏளனமாய் ?

நல் : இப்பொழுது

பென்னம் பெரிதாகப் பேசிப் பிறகெதற்குக்
கொல்லா தொழிந்தீர் ? குறிப்பிடுவீர் காரணத்தை!

யமன் : உன்னுடைய பேச்சில் உதாசீனம் காண்கிறேன்!

சின்னப் புழுவே, திருத்தம் தெரியவில்லை.

இம்மி அளவும்.

நல் : இதற்கு நான் என் செய்வேன் ?

அம்மியிலே பட்டரை பவர் நாம், சம்பலைப்போல்.

அம்மாதிரியே அழிபவர்தாம், ஆனாலும்

காலம் வருமுன்னர் காலனுக்கும் ஏலாது

போலும், எனதிப் பொடி உடலைத் தூக்குதற்கு!

யமன் : மேலும் கதைத்தல் விரும்புகின்றாய் போலும் நீ !

பேச்சில் மனிதர் பெரியர், அவரோடு

கூச்சல் புரிதல் எமக்குக் குறைவாகும்.

செய்கை பெரிது நமக்கு! சிறிதுனது

கையைத் தருக!

(நல்லையர் கை நீட்டல். யமன் உட்கார்ந்து முடி

கழற்றவும், நடிப்புப் பெருமை அகலல். கூர்ந்து

நல்லையரின் கைபற்றி அவர் ரேகையை நோக்கல்)

யமன் : கவனித்துப் பார்க்குங்கால்,

உய்வுக்குரிய ஒருரேகை நேராக

ஓடுகிறதே! ஓடுக்கால், நான் வேற்றுயிரைத்

தேடுகையிலே தெரியாமல் வந்திருத்தல்
கூடுமோ இந்தக் குகைக்குள் ? என தெருமை
மாடு பிழைத்தல் மரபில்லை அல்லவா !

நல் : அன்பிற் குரிய யமதரும ராசரே!
என்பக்கத்தே தான் இருக்கின்றீர் என்னுயிரே
தாங்கள் எடுத்தேகத் தக்க உயிர்! ஆனாலும்
என்காணும் இன்று புருந்தீர்? இதில் பிழைத்தீர்.
கொல்லும் கொடுநோய் கொடுத்துள்ள தாயினும், என்
பல்லைக் கடித்தபடி, இன்னமொரு மாதம்
எற்றுகிற ஊசி, எடுக்கும் மருந்துவகை,
சாற்றுகிற இன்சொல், இயற்றும் தவங்களினால்
வாழ்ந்திருத்தல் கூடும் என நீர் அறியீரோ ?
சூழ்ந்திருக்கும் என்னோய்த் துணைகளினைப் பாருமே!
இந்தத் துறையில் இறங்கியுள்ள தங்களுக்கு
முந்தை அறிவு முழுதும் உதவாது,
சந்தர்ப்பம் தேடும். சயன்சை மருத்துவத்தைக்
குந்தி இருந்து படியும். படியீரேல்,
அந்தோ, அவலம் உறுவீர் அடிக்கடி!

யமன் : ஏன் சார், பொறுசார், எவர்சார் இதுவரைக்கும்
கான்சார் அறுக்கும் கலையைக் கரைகண்டார். ?

நல் : ஓகோகோ என் நோய் அதுவென்றா உம் எண்ணம் ?
ஊகம் பிழைத்தீர், உயர்ந்த பதவியினீர்!
போங்காணும்! போங்காணும்!! - - எங்கள் புதுமனிதர்
தூங்கா திருந்து துருவித் துருவி எனைக்
காப்பதே தங்கள் கருத்தாய், ஆய்வறையில்
நோற்பதே ஒற்றை நினைவாய், நுணுக்கங்கள்
கண்டுபிடிக்கும் கலையில் லயித்துள்ளார்.
அண்டையிலே வெற்றி உள்ளதென் றறைகின்றார்.
வெற்றி அவர்க்குக் கிடைத்தால், வெகுளாதீர்,
சற்றுவிலகி இருக்கத்தான் வேண்டி வரும்!

யமன் : கற்பனைகள் செய்தல் கடவுள் தொழிலன்றோ ?

நல் : அற்புதங்கள் காட்டல் அவரின் செயலன்றோ ?

யமன் : காத்தல் கடவுள் தொழிலே; கழித்துவிட்ட
போத்தல் வியாபாரம் போதாதே உங்களுக்கு ?

யமன் : பார்த்தாயா மீண்டும் பகிடி விடுகிராய்!
வார்த்தைகளுக்கும் வலுவுண்டு! எழுதுகையில்
நோக்காவிடினும், எனக்கு நுவலுங்கால்,
வாக்கில் உரிய வரம்பை பொருட்படுத்தல்
போற்றற்குரிய பொது விதியாய்க் கொண்டிடுக!
ஈற்றில் நமக்கும் இடையே கசப்பெதற்கு ?
வந்து திரும்புதற்கும், வார்த்தை பகிர்வதற்கும்,
இந்த ஓர் திங்கள் முழுதும் இருக்கிறது.
சாகும் வரையும் தயைசெய்தென்மெல்லிதயம்

நோகும்படியாய் நுவலற்க, கெஞ்சுகிறேன்.
 "நாகாவார் காவார் நலத்தை! நலிவுற்றுச்
 சோகாப்பர்" என்றே திருக்குறள் சொல்கிறது.
 (பயபக்தியோடு) "சாகாக் கவிதை"?

நல் : (மடக்கி) கவிதைகள் சாகாவா ?

யமன் : (திடுக்கிட்டு) சாகும்! பல கவிதை சாகும்!

நல் : (விட்டுக்கொடாமல்) சில கவிதை
 சாகாவா?

யமன் : (சமாளித்து) ஆகா!

நல் : (நெருங்கி) ஓய் சாகாவா?

யம : (ஆற்றாமல்) சாகா!

நல் : (வெற்றிகொண்டு) ஃஃஃஆ,

சாகாமை ஒப்பிலிடீர் நீரே! சரி. மனிதர்,
 சாதாரணமனிதர், செய்து தரும் ஒன்று
 சாகாதிருக்கும் எனச் சாவாளர் சாற்றிவிட்டீர்!
 நன்றி உடையேன் நான்! அந் நறுங்கவிதை
 பொன்றாதெனில், ஓர் பொடியன் புதுப் பெண்ணின்
 முன்றானை தொட்டு, முடுக்கிற் பிடித்துவைத்துக்
 குன்றான கொங்கை குதம்பக், குளிர்ந்திருக்கும்
 மென்றோளும் தோளும் மிடையத் தனதிடையோடு
 ஒன்றாகி நின்றோள் உடனே உயிர்கூடி
 உண்டான வானத்துயர் பெரும் பேரின்பத்தைக்
 கண்டு ஆனந்தித்த கதையின் பொழிப்பாகச்
 செல்லக் குழந்தை தலைநீட்டிச், சீராக
 மெல்லப் பிறந்து, நடந்து, மிதந்து, உலகை
 எல்லாம் நடத்தும் எழிலாகித் தன்வாழ்வை
 மீண்டும் விளைக்கும் வினையால் பிறப்புறுத்த
 யாண்டும் மனிதக் கதை, என்யமனே கேள்,
 நீண்டு வளர்ந்து, தொடர்ந்து இங்கு நித்தியமாய்
 நின்று நிலைக்கின்றது. நீ ஏன் விளங்காமல்
 இன்று இச்சிறிய உடலை வதைத்துவிட்டு,
 வெற்றி என ஓர் விசர்ப்பேச்சு பேசுவாய்?
 கொன்று திரிவாய் புறஉடலை: ஆதலினால்
 அன்றோ தொழிலும் அவதி இன்றி நீள்கிறது ?
 சென்றுவா அப்பா சிறிது!

(யமன் தோல்வி அடைந்தவன்போல் குனிந்து அவையை
 நோக்கி வருதல். பல்லை நறநறவென்று கடித்து
 நிமிர்தல். உறுத்து விழித்தல். வெம்மூச் செறிதல். சபதம்
 எடுத்தல்போல் கையை ஓங்கிக் கையில் அறைதல். சில
 கணங்கள் கோபக் கூத்து ஆடல். தடாரென்று விரைவாகப்
 போதல். அறையில் நின்றுவிட்ட விசிறி சுழலல். 12 மணியின்
 மிகுதி அடிகளும் ஒலித்தல் சப்பாத்தொலி கேட்டல்.
 நல்லையர் தூங்கிக் கிடத்தல். தாதி புகல்)

- தா : ஆண்கள் படுத்துக் கிடத்தல் அழகுதான்!
தேங்கிக் கிடக்கும் சிரிப்போடு தீண்டவரும்
கண்கள் இமைகள் கவிழ்த்துத் துயில் கையிலே,
கிட்ட நெருங்கல் பயமில்லை! "கீழுதட்டைத்
தொட்டுப், பிறகத் துணிந்த விரல் உன்நாவில்
இட்டுச்சுவைக்க எழு" என்று அடி இதயம்
தட்டுகிறதே! தவிப்பிதென்ன ? என் நெஞ்சு
சோரம்போய், நெற்றி சுடுகிறதே! கைகால்கள்
சோர்வதென்ன ? ஏதோ சுகம்நாடி என்னுள்ளே
ஊர்வதென்ன? ச்சீ, உராய்வதென்ன வெந்தீயோ!
(சோர்ந்து நல்லையர் அருகில் கதிரையில் அமர்தல்.
கட்டிலிறகை ஊன்றி, முகத்தைக் கைகளில் புதைத்து,
மூச்செறிதல், சில கணம் கழித்து, ஆறி எழுந்து செருமி,
ஊசியில் மருந்து எடுத்து மீள, நல்லையர் விழித்தல்)
- நல் : நீயா அருகில் நெடுயுகமாய் நிற்கின்றாய்?
ஓயாக் கவனிப்பால் என்வாழ்வை மீட்பாயா?
சாயாது சாவித்திரி! உனது சப்பாத்துதைக்
கேட்டேன் நடையில்; கிறுகிறென்று வந்தவள், ஏன்
பூட்டி இராத கதவின் புறமாக
நின்றுவிட்டாய் ஊழிவரை ? என்ன நேர்ந்தது?
வந்ததே போதும்! மருந்தெங்கே? வாய் மருந்தோ?
- தா : ஊசிதான்!
- நல் : ஐயோ, உனக்குத்தான் கைநோகும்.
கட்டித்துக் கொண்டு வரும் இக்கனஉடலில்,
கெட்டித்தனம்தான், உதனைச் செருகுவது!
- தா : (காமப் பார்வையோடு)
விட்டுக்கொடுங்கள், சிறிது!
- நல் : (கனிவோடு)
விருப்பம்போல்!
(குப்புறப் படுத்தல்; தாதி தொடையில் ஊசியிடல்)
தொட்டபொழுது சுடுவதென்ன நின் விரல்கள் ?
ஆளை அடித்து வளர்த்திய இந்நோய்ப்பட்டுக்
காலம் எனக்குக் கரைவதுதான் காரணமோ?
ஏலாது போமோ இனிய உணர்வெல்லாம் ?
- தா : கூறுங்கள் ! பேச்சுக் குளிர்வு தருகிறது!
- நல் : நூறுவயது வரையும் நொடியின்றி
வாழத்தான் பிள்ளை, விருப்பம், வகையில்லை!
ஆழத்தான் வேண்டும் அலைக்குள், அதற்கென்ன!
வாழ முடியும் மனிதா! விசர் என்றே
எண்ணிச் சிரித்தால், எனக்குப் பிடிக்காது.
கண்ணை என்பக்கம் திருப்பு; கருத்தையும்தான்.

வாழ முடியும் மனிதர்! இதனைக்கேள்
நேற்றென் னருகில் நிழல்போல், நிலவூறும்
ஊற்றேபோல் நின்றாள் ஒருத்தி. அவள் வயிற்றில்
என்னுயிர் தானே இருந்து துடிக்கிறது!
இன்னும் ஒருமாதம் போக 'இது' மடிய,
(தன் உடலைச் சுட்டல்)

அன்னை இடைநின்று 'அது' தோன்றும் அல்லவா?
பின்னர் என் வாழ்வு பிழைத்து முடிந்ததென
எவ்வாறு கூறல் இயலும் சிறுபெண்ணே!
ஒவ்வாத வார்த்தை! ஒரு போதும் நான் ஒப்பேன்!
சாவதில்லை யம்மா மனிதன். தனதுடலை
ஈவதுண்டு, பின்னர் இளைய உடல் ஒன்றுட்
போவதுண்டு கண்டாய் புரிகிறதோ ?

தா : இல்லையோ,

சொல்லுங்கள், கேட்கச் சுகமாய் இருக்கிறது.
வில்லங்கம் இல்லை.

நல் : விடியும்வரை இங்கே

நில்லுங்கள், ஆச்சி!

தா : அதற்கென்ன, நிற்கிறேன்.

நல் : கல்லும் கரையும் கதையாம் இதை எழுதக்
கற்றதில்லை, அம்மா, கடையேன்; என்னும் ஓர்
அற்புதத்தைக் கண்டுணர்ந்தேன் ஆக, அதை உனக்கு
'விற்று' விடுதல் விரும்பினேன்; அவ்வளவே.
முற்றிற்று!

தா : சேச்சே, முடிவில்லை என்றன்றோ

சொன்னீர்கள்?

நல் : ஓமோம்! சுகமாய் பிறக்குமோ,

என்னவோ என்றே இதயம் துடிக்கிறது.
பத்தாண்டின் முன்னால் என் பாவை பெறுகையிலே
செத்துப்பிறந்தாள். திருவிளக்கை விண்ணர்கள்
கத்திக்கொண்டு கீறி எடுத்தார்கள்; நூர்ந்தபடி
செத்துப் பிறந்த சிறிசை இருகண்ணில்
ஒற்றிவிட்டுத் தந்தோம்; உலகு பல ஆண்டாய்ப்
பித்துப் பிடித்த பெரும் பாழாய்த் தோன்றியபின்,
முத்தம் ஒருநாள் முயக்காகி, இன்பத்தால்
கத்தும் வரைக்கும் கலந்து, சிலதிங்கள்
செல்ல, அவளுடைய சிற்றிடையில் மாற்றங்கள்
எல்லாம் தெரிய, இறும்பூது கொண்டோமே,
பிள்ளை புதிதாய்ப் பிறக்கும் பொழுது, எதற்கிச்
சள்ளை உடலைச்? சரியட்டும்! துக்கம் என்ன
உள்ளத்திலே ? உவப்பன்றே உள்ளது?

தா : தாய்மை இறப்பும், குழந்தை இறப்புகளும்

போய பழநாட் கதைகள் புது நாளின்

- காலை விடிதல் கவனியுங்கள்!
 நல் : சாயம்போம்
 சேலைபோல், வானம் சிறிது சிறிதாக
 வெண்மை அடைய, விடிவு பிறக்கிறதே!
 உண்மை, பழநாள் இருளோடும் ஓடுகையில்,
 ஒண்மையோடும் ஓர் இளநாள் உடன்பிறத்தல்
 காண்கின்றோம் அன்றோ ? கதைகள் முடிவதில்லை!
 (இருமல்)
- தா : வீண்போவ தில்லை மிகுந்த விருப்பங்கள்!
 நல் : ஆண்பிள்ளை என்றோ நினைக்கின்றாய் ?
 தா : அப்படியே
 ஆகட்டும், பார்ப்போமே!
 நல் : அல்லது, அது உன்னைப்போற்
 பெண்ணாயிருந்தாலும் - (இருமல்)
- தா : நன்றா ?
 நல் : பெரும் பேறாம்!
 புண்ணாறியதிந்தப்போது!
 (இருமல் தொடங்கி ஆளை உலுப்புகிறது. சில கணம்
 திகைத்துத் தடுமாறுகிறாள் தாதி. மருத்துவர் புகல்.
 சோதனை சுறுசுறுப்பாக நிகழல். ஊசி இடுதல்.
 யமனாகத் தோன்றியவரே மருத்துவராகவும் தோன்றல்.
 நோய் அறிக்கையில் கிறுக்கல். சோதனை முடிந்து
 போதல். தாதி நல்லையரின் வியர்வை துடைத்துத்
 தலையை ஒதுக்கிப்போதல். சில கணம் சென்று புகல்.
 நல்லையர் விழித்துப்பார்த்தல். நிமிர்தல்.)
- நல் : பெண்ணே, இரண்டு பெரிய விழி உடைய
 பெண்ணே, எனக்கோர் பெரும் உதவி செய்வாயோ?
 அண்ணன் என்றென்னை மதிப்பாயா ? (தாதி திகைத்தல்)
 அப்படியே
 அண்ணி என்றென்செல்லம், அவளை நினைப்பாயா ?
 அப்படியாயின், அருகில் ஒரு சிறிது
 வா அம்மா, இங்கே வராயேல், எனக்கு உன்மேற்
 கோவம்தான் உண்டாம்! கொடுமை புரியாதே!
 பாவம் பாராயோ சிறிது ?
- தா : பகிடிதான்!
 மின்னும் பொழுதில் வெடுக்கென்று சொல்லுங்கள்.
 என்ன நினைப்பார் எவரும், என்னை இங்கே
 எந்நேரமும் கண்டிருந்தால் ?
- நல் : இவனாலே
 ஆருக்கெத்திங்கு நிகழும் ? அதுவன்றி
 (நீரில் மிதக்கும் மலர்போற் கொடி இடையோடு)
 நீயோ சிறுமி உலகம் நமைப்பற்றி
 என்னத்தைச் சொல்ல இயலும்? இதோ பார் என்

கன்னத்தில் காயம்! கடித்தான் இருக்கின்ற
வீட்டுப் புறம்போய் விளையாட மாட்டாயா,
சும்மா இருக்கும் பொழுதில் ? சுமா ராயா அவ்
அம்மாள் சமைப்பாள். அதிலும் சிறிதுண்டு
பாரம்மா! உன்றன் பணியாற் சமக்கின்ற
பாரம் தாங்காமற் பணித்தேன்; பணிவாயா?
ஐயோ, அரற்றாமல் ஆறிப் படுத்திருங்கள்.
மெய்யாய் அடுத்த விடுமுறைநாள் உங்களது
வீட்டுக்குச் சென்று வரத்தான் விரும்பினேன்!
நீட்டுங்கள் காலை. இரவெல்லாம் நித்திரையை
ஓட்டி இருந்தோம். ஒருகண் துயிலுவது
சாலும் இவ்வேளை சரியோ!

நல் : சரி அம்மா.

(தாதிபோதல்)

ஆரையும் வெல்லும் அழகான மெல் உளத்தாள்;
ஈரம் உடைய இதயம்; இனிப்பாக
நேரம் அகலும் நினைவின்றிக் கேட்டிருக்கச்
சாரம் உடைய தமிழான வார்த்தைகள்;
நோயிற் கிடந்து நுடங்கும் மனிதர்க்காய்த்
தேயும் இடுப்பு. தெளிவான கண்ணிரண்டிற்
பாயும் ஒளியின் பளிச்சீடு! பாவையின்
நேயமே போதும் மருந்து!

(புரண்டு படுத்துத் தூங்கல், மணி ஆறு
அடித்தல். திரை.)

இடையீடு

கூறு 3

காட்சி 1

செல் : அப்பு! (கதறல்) இதுயார் அறைக்குள்? கடவுளே!
யம : தப்பாய் விளங்கல் தவிர்க்க, நரமடந்தாய்
எப்போதும் எங்கும் எளிதாய் நுழையவல்ல
காலன்! எனது கரத்தில் நீ காண்பது முச்
சூலம். எருமை கடாவோ 'கராச்' சோரம்
நிற்கிறது. கையில் இதோ நீண்டு கிடக்கிறதோர்
அற்பக் குதிரைச் சவுக்கென்பாய் அல்ல, அல்ல!
பாசக் கயிறு! படித்திருப்பாய் நூல்களிலே?
வீசப்படி, ஓர் 'மினிற்'றில் விழும் உயிர்கள்!
செல் : ஓசைப்படாமல் அமர்க. ஒரு கணத்தில்
பேசத் தகுந்தவற்றைப் பேசி, அகல்க. என்
ஆசைக் குழந்தை அயலில் துயில்கிறது!
சத்தம் இடுதல் சரியில்லை. இஃதாகப்
பத்திரி. வந்து பழக்கம் இருக்குமே ?

யம : உத்தமி, நீ செய்த உரையிற் கவி கண்டேன்!
 என்னுடைய கொள்கை இதுதான்; எவர் வாழ
 இன்னும் விதியில் விதித்துள்ளதோ, அன்னவர்கள்
 வாழ்க; பிற்பேர் வருக யமபுரிக்கு!
 கொல்வதை நான் ஓர் குறும்பாகக் கொள்ளவில்லை.
 உள்ளபடி என் உயர்விடத்தின் ஆணைகளை
 நான் செய்வேன். அவ்வளவே "நன்றாய் இருக்கிறதே;
 ஏன் வந்தீர் இப்போது ?" எனக் கேட்டாய், சொல்கிறேன்;
 உன்னுடைய ஆயுளுக் கொன்றும் பயமில்லை.
 கீறி வயிற்றைக் கிழித்துத்தான் நின் பிள்ளைப்
 பேறு நிகழ்ந்த தெனினும், பிழையாகும்
 வாவென்றுணை நான் வலிந்திழுந்தல், அஃதன்றிக்,
 கிங்கரியர்கூட வரவில்லை; பெண் கடத்தும்
 கைங்கரியம் நான் தனித்துச் செய்தல் கடையாகும்!
 நீ வாழ்க! ஆயின் நினைவு கணவனுக்கு
 உற்றநோய் என்ன ? உனக்குத் தெரிய அதைப்
 பற்றிப் பகரப் பயமாய்ப் படுகின்றேன்.

செல் : ஏதோ புதிய இருமல் ஒன்று வந்து, அதுவே
 மாதம் ஒன்றாக இழுத்து வருகிறது.
 வேண்டும் எனநாம் மிகுந்த தவம் புரிந்தோம்;
 ஆண்டுகள் பத்தாய் அருகிருந்தோம்; அவ்வேளை
 மீண்ட குழந்தை முகத்தில் மிளிர்கின்ற
 கண்ணில் விழிக்கக் கிடைக்காமற் கட்டிலிலே
 புண்ணாகி நெஞ்சம் புழுங்கி இருக்கின்றார்.
 (அறிவிழந்து படுத்துவிடுதல்.)

யம : 'கண்ணாளர்' காலம் கடிதில் முடிகிறது!
 கைம்பெண்மை நோக்கிக் கடுகி நடக்கின்றாய்,
 பைம்பொன்னே! நீ ஓர் பதிவிரதை ஆதலினால்,
 கூறிவிடுதல் குறித்துக் குறுகினேன்.
 ஏறி விழாதே, எனக்குமேல் இப்போது!
 சாவித்திரியின் சரித்திரத்தைப் பார்த்திருப்பாய்
 வெள்ளித்திரையில், அவள்போல் நீ வெகுண்டெழுந்து
 கூவிக் குளறிக் குறை யிரந்து செத்தவனை
 வாதாடி வெல்ல வரக்கூடும். வாகனத்தின்
 மீதேறிவந்தேன் வினைக்கெட்டு, இதைத்தடுக்க.
 பர்த்தாவைப் பற்றிப் பகர்ந்திருக்கக் கேளாமல்,
 நித்திரையாய்ப் போனாய்! இதென்னம்மா நினைக்கை ?
 (அவதியுற் றெழுந்து நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தல்.
 நெற்றியில் தொட்டுப் பார்த்தல். மூக்கெதிரில்
 விரல் இட்டுப் பார்த்தல். மறுபடி அமரல்.)
 செத்திடுதல் ஆமோ செயலற்று தான் இருக்க ?
 கொஞ்சம் உணர்வை இழந்துள்ளாள் கோதை; எனை
 அஞ்சியோ! அன்றேல், அவர்கள் மயக்கமருந்து

எஞ்சியோ ? ஏதோ, இருக்கட்டும்! எங்கே அப்
பிஞ்சு மனிதன்; பெரிதாகப் பேசி எனை
மிஞ்சுவதற்கும் மனிதர்க்கோர் காரணம் ? ஆம்,
துஞ்சுகிறது, துணையற்றோர் தொட்டிலிலே!

(எழுந்து போய், அங்கும் இங்கும் மிரண்டபடி
பார்த்துவிட்டு, தொட்டில் வலையை விலக்கி
குழந்தையை எட்டிப்பார்த்தல். திகைத்தல்)

அந்த நரனின் மகனே! அடேஅப்பா,
விந்தைதான்! என்ன விதமாய் அவன் மூக்கும்,
அந்த நிறமும்! அதேபோற் புருவங்கள்,
கைவிரல்கள், காலின் நகங்கள்! அதேஅச்சில்
செய்துவைத்தாற் போன்று மயிரிற் சிறு சுருங்கல்!
பெய்து வைத்தான் தன்னைப் பிறகும் இப் பிள்ளைக்குள்!
நூறாண்டு மீண்டும் இருப்பதற்கு, நூதனமாய்
வேறோர் வழி கண்டுவிட்டான் வெறும் மனிதன்
காலன் செயலும் கடக்கப் படுவதெனின்
ஆலம் குடித்தோன் அழிக, பரந்து! அட்டா,
பால் தன் கடைவாய் வழியப் பளிச்சென்றென்
மேலும் குழந்தை சிரிக்கிறதே - சுச்சுச்சு!

(குனிந்து கையாற் குழந்தையின் கன்னத்தைத் தடவிச்
கொடுத்தல்)

தொட்டால், மலர்போற் குளிர்வாய் இருக்கின்றதே!
(செல்லம் வீரிட்டலறி விழித்தல். யமன் திகைத்தோடிப்
படபடப்போடு அவன் அருகு நாற்காலியில் அமரல்)

செல் : ஏனையா இன்னும் இருக்கின்றீர், போகவில்லை ?
தொட்டி லடியில் எதனைத் துணிந்தீரோ ?
கெட்ட நினைவு கிடையாததுபோலச்,
சட்டம் தெரிந்தவரைப் போலச் 'சளாப்பி' என்
கிட்ட நின்றீர்; பின்னர் கிடுகிடுன்று போய் மகவைத்
தொட்டு விடுவீர், சுறுக்காய்; சிறுசெயலீர்!
பட்டப்பகலில் வருதல் பயந் திருந்த
நட்டநடு நிசியில் வந்தீர், நரிபோல். ஆர்
விட்டார்கள் உள்ளே இவ்வேளை? வெளியேறும்!
(சிரித்து)

யம : பெண்கள் பிறப்பறையினுள்ளும், பெரிதும் நான்
சோலி உடையவன்! ஆள் சொல்லி அனுப்பவரும்
வேலை உடையேன்; அதை நீ விளங்குக.
பாலை மதித்துப் பரிவாகப் பேசியதால்,
மேலும், அதன்மேலும், மேலும் கதைக்கின்றாய்
சாலவும் நன்று; சனியை எட்டாம் வீட்டினிலும்,
வெள்ளியைப் பத்தில் வியாழனொடு விட்டும், இந்தப்
பிள்ளையைப் பெற்ற பிழையைப் புரிந்துவிட்டு,
யாரையம்மா நோவாய்? யமன் மேற் பழிகூறல்

ஊரை முழுதும் உடைய ஒரு வருத்தம்

(செல்லம் மின்விசையை அழுத்தல். ஆனால் சத்தம்
எதுவும் இல்லை. எவரும் வரவில்லை.)

நேரத்தைத் தானே நிறுத்தி உளதால், மின்
சாரத்தின் ஓட்டம் தடைப்பட்டு எதாச்சி!

பார். உன் தலைமேல் விசிறி சுழல்கிறதா ?

ஆரை அழைத்து நீ என்னை அகற்றிடுவாய் ?

நேரப்போகின்ற சிறப்பை நினைக்கையிலே,

துன்பம் தான் நெஞ்சைத் தொடுகின்றது; ஆயினும்

'என்பணி கடன் புரிந்து கிடப்பதே!'

மன்னிக்க வேண்டும், வருகின்றேன். தூங்குக,

என்னைப் பழிக்காதினி!

(மடியிலே எதையோ எடுத்து அவள் மூக்கில் பிடித்தல்.

செல்லம் சேர்ந்து தூங்கி விடுதல். அவள் துயின்றதை

நிச்சயம் செய்துகொண்டு பாசக்கயிற்றை எடுத்துக் குழந்தைத்

தொட்டிலை நோக்கி வீசியபடி சீட்டியடித்துக்கொண்டு போதல்-

குழந்தை ஒரு கணம் பயங்கரமாக வீறிட்டுவிட்டு, மறுகணம்

ஓய்தல். நின்று போனமணி மிகுதி ஆறு முறை அடித்தல் விசிறி

சுழலல். மெள்ள மறுநாள் விடிதல். காலை 6 மணி

அடித்தல், சேலை உடுத்தபடி தாதி புகல்.)

செல் : தங்கச்சி வாம்மா, உனக்கு மிக நன்றிகள்.

அங்கே அவரை அரை விழியும் மூடாமற்

பார்க்கின்றாய். பின்னர் பறந்து வருகின்றாய்,

ஆர்க்கும் உதவி அளிக்க இயலாமல்

கட்டிலிலே வீழ்ந்து, கணவன் நிலைமறந்து இத்

தொட்டிலையே நோக்கி இருப்பவளை! தொந்தங்கள்

எங்களிடையே இருந்திருக்கும் முற்பிறப்பில்.

(தாது நோயறிக்கையை எடுத்து நோக்கல்.

செல்லத்தின் தலையை ஒதுக்கிவிடல்)

தா : ஏழுநாள் இன்னம் இருந்தால், புறப்படலாம்.

காய்ச்சல் ஒன்றும் இல்லை. கணகணப்புத்தான் அதுவும்

நாளை குறையும் என நம்புகிறேன். ஓர் கிழமை

ஆறி இருந்தால், அதுவே நலம்தானே ?

செல் : வேறென்ன வேண்டும் விடிய ஒருத்திவந்து

கைகால் முகத்தை கழுவி விடுகிறாள்.

தைலம் தடவித் தலைபின்னிக் கட்டுகிறாள்

வேறொருத்தி. தண்ணீர் விடாய்க்கோ, வெறும்பஞ்சை

ஈரம்புரிந்தென் இதழில் தடவுகிறார்.

சாணைத்துணியை அவர் தாமே சரசரென்று

மாற்றுகிறார். சின்னமலர்போல் அணைத்தெடுத்து,

மெல்லக்கழுவிப் புயர் மா மிகப் போட்டு, என்

கண்ணில் ஆராத்தி என ஒருக்கால் காட்டிவிட்டுத்,

தொட்டிலிலே போட்டுத் துயில் ஊட்டிவிட்டபின்,

சட்டென்று போவார். எனக்குச் சரி, எல்லாம்!
 அந்த மனிசன் நினைவே அடிக்கொருக்கால்
 சிந்தையிலே வந்து திடீரென்று தைக்கிறது.
 நீ இருக்கின்ற நினைப்பில்லை ஆயின் என்ன
 ஆயிருக்குமோ என்றறியேன். அவர் சுகமோ?
 என்னம்மா சொன்னார் ? எது கேட்டார் ? இம்முனையான்
 தன்னை உரித்துப் படைத்த படி என்று
 சொல்லியது கேட்டுச் சொக்கி இருப்பாரே!
 கண்ணால் ஒரு தடவை காணக்கிடைக்காமல்
 புண்ணாயிருப்பார். புலம்பி யிருப்பாரே.....
 ஐயோ!

தா : இதென்னம்மா, இந்தவிதமாகக்
 கல்கிக் கதைபோல் கணக்கின்றி நீள்கிறது!
 நேற்றோர் புதிய மருந்தை அவர்மீது
 பாய்ச்சியுள்ளார்கள்; பயன் கிடைக்கும் என்றந்
 நிபுணர் உரைக்கின்றார், நிச்சயமாய் நேற்றிரவு
 தூங்கினார். காலை, துடுக்கதிகம் காட்டுகிறார்,
 போங்கள்!

செல் : மருந்தேன் பொடியன் பிறந்த
 புதினம் அவர் எழும்பப் போதாதோ பிள்ளை?
 அதிகம் நெருங்காதே ஆளை! பதிகங்கள்
 பாடி இருந்தால் பயனுண்டு. தேவாரம்
 தேடி எடுத்துக் கொடுத்தாயா ? ஈடுவரும்
 என்றோ நினைத்தாய் திருக்கோவைக் கெம்மருந்தும் ?
 இன்றோடு வாரம் இரண்டாகிப் போயிற்று!
 சென்றார் திரும்பிவர இன்னும் செல்லும் நாள்
 எத்தனை நாள்தான் இருக்கிறதோ ? என்னுடைய
 புத்தி கலங்கியதே! (உடைந்து அழுதல்)

தா : அம்மா பொறுத் தருள்வீர்கள்.
 ஏனம்மா, இப்பொ தெதற்காய் அழுகிறது ?

செல் : நேற்றிரவு முற்றும் நினைவும் கனவுமாய்
 நித்திரையே இன்றி நெடுக உழன்றிருந்தேன்.
 தீய கனவுகளிற் சிக்கித் திணறினேன்.
 தீய கனவு நலத்தையே செய்யுமென்று
 கொண்டதனாலே, குலையா திருக்கின்றேன்.
 கொண்டுவா பிள்ளை, குழந்தையை என் பக்கம்!
 காலை விடிந்தின்னும் கண்ணிலே காணவில்லை!
 (தாதி தொட்டிற் பக்கம்போய் வலையை விலக்கித்
 திகைத்தல்; பதைத்தல்; செல்லத்தை நோக்கிச்
 சொல் பிறக்காது விழித்தல். செல்லம் கதறல் -)

செல் : ஐயோ, பயந்த அதுவே நடந்தபடி!
 உய்வினிமேல் எங்கே உளது!

(கைகளில் முகத்தை புதைத்து விம்மிச் சோர்ந்து

விழுதல். தாதி செல்லத்தைத் தேற்ற முயலல்.
இருள் - திரை.)

கூறு

3

காட்சி

2

(நல்லையரின் நோயக அறை. இரவு 3 மணி அடித்தல். நல்லையர் படுக்கையில் எழுந்து உட்காரல். தேறியதுபோல் தோற்றம். முகம் பொலிவாக இருத்தல். இறங்கி நடந்துபோய், வெந்நீர்க் குவளையிலிருந்தும் நீர் வார்த்துக் குடித்துவிட்டு மணிக்கூட்டை வெறித்து நோக்கல். அறைக்குள் உலாவல்.)

நல் : என்சி இருக்கும் என இருந்த ஓர் கொழுந்தும் பிஞ்சில் கருகி உதிர்ந்ததா ? பேய் அறைந்து துஞ்சிக் கிடக்கும் துளிர் உடலைக் காண்பதற்கும் ஏலாது போயிற் றெனக்குப்! "புலை மரணம் தாளாது வந்து தழுவி விடுக எனை" - என்றெக்கணமும் எதிர்பாத்த்துப் பார்த்திங்கே நின்ற எனது நிலை மாற்றி, இவ்வேளை அந்த மரண அழைப்பைப் பயந்தொதுங்கும் வித்தை நிலைமை விரிகிறதே, என்ன இது! தாயின் கருவறுத்துத் தந்த புதிய உயிர் போயிற்று. வாழும் பொழுதற்றுக், காலனால் வேரோடு கல்வி விழுத்தப் படுகின்ற கோரம் கொடிது! கொடிகி நடுங்குகிறேன் -

(கட்டிலில் போய்க் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்தபடி பலகணம் இருத்தல். வெளிநடையில் சப்பாத்தொலி கேட்டல். கதவு திறத்தல்-தாதி தொழிலுடையில் புகல். நேரே மருந்து மேசைக்குப் போய் ஊசியில் மருந்தெடுத்துக்கொண்டு அவன் அருகில் போதல். அவன் கைநீட்டாதிருக்க தானே கையை எடுத்து ஊசி ஏற்றல்)

தா : தூங்காதிருத்தல் கொடிது ? தனி மருந்தே தாங்குமோ ஆளைத்? தனிய இருந்திப்படியே ஏங்கினாற்போல, எதுவும் நலம் உண்டோ ?
(நல்லையர் எழுகின்ற உணர்ச்சியை அடக்கிக் கொண்டிருக்க முயலல். அவருடைய தோள்களைத் தொட்டு, ஆளை மெல்லச் சரித்துத் தாதி படுக்கவைத்தல்)

(செல்லமாக)

கண்களை மூடிக் கதைக்கின்ற வாய் மூடி
எங்கே துயிலுங்கள் பார்ப்போம் ?

(நல்லையர் அவள்கையை மெல்லப்பற்றி)

நல் : இரு செல்லம் !
சங்கீதம் போன்றது நின்றேச்சு! தனி இருட்டில்

திங்களே போலத் தெரிகிறது நின் வதனம்!

இங்கே பார், அம்மா இதென்ன நடுக்கம் ? எனக்கு எங்கும் கிடையா எழில்!

(இதமாக அவன் கையை இழுத்துத் தழுவுதல். தாதி சோர்ந்து சரிதல். விளக்குகள் அணைந்து இருளல் மணிக்கூடு திடீர் என அடிக்கத்தொடங்கி, சத்தம் வரவர உயர்ந்து கொண்டு போக. 25 அல்லது 30 தரம் 'கறாம்புறாம்' என அடித்தல். பிறகு சிறிது ஓய -)

கூறு

3

காட்சி

3

(ஒருவாரம் கழித்து ஒருநாள் யமனின் பாடல் கேட்டல்)
(மணி ஆறு அடித்தல். இருள் மெல்ல மெல்ல அகலுதல். வெளிச்சம் வரை, கட்டிலில் நல்லையர் அசைவற்றுக் கிடப்பது தெரிதல். தாதி இல்லை. சப்பாத்தொலி கேட்டல். மருத்துவர் புகல். நோயாளியைப் பார்த்துத் திகைத்தல். தொட்டுப்பார்த்தல். போர்வையை இழுத்து நல்லையரின் முகத்தை மூடிவிட்டுத் திரும்பல் தாதி, சேலை உடுத்தபடி புகல். அவளை ஒரு மாதிரி நோக்கிவிட்டு மருத்துவர் போதல். தாதி ஓடி நல்லையர் காலடியில் அமர்ந்து, விம்மி வெடித்து விசித்தல் பின்னணியில் பூபாளத்தில் பின்வரும் பாடல் கேட்டல்)
(“.....அன்று பிறந்து இன்று இறப்பதுள் ஆயதன்று நம்மானிட வாழ்வுகாண்! அப்பனே மகனாகி வளர்ந்து, உயிர் ஓய்தவற்றுயர் வொன்றினை நாடலே உண்மை”.....)

திரை

கோடை, புதியதொரு வீடு முன்னைய பதிப்புகளில் இடம்பெற்ற முன்னுரைகள்

கோடையின் பிறப்பு

நாடகம் பலப்பல நடக்கக் காண்கிறோம்.
ஆடுவோர் தேவரும் அரக்கரும் ஆன
புராண காலப் பொய்களே அதிகம்.

ஆடையும் அணிகளும் மினுங்கும் அரிய
அரசர்களுடைய பெருமைகள் கூறும்
சரித்திரக் கதைகளும் சரிக்குச் சரியே.

அச்சிலே அடித்த பாத்திரங்களையும்
அச்சிலே அடித்த சம்பவங்களையும்
கண்டு கண்டு கவலைகள் கொண்டோம்.

நேற்றைய செய்தியை நிதமும் பார்த்துச்
சீற்றம் அடைந்த மிகச்சிலப்பேர்கள்
இன்றைய காலத் திறங்கி வந்தனர்.

இவர்களும்,
அதிசயமாக அந்தநாள் அறிந்தும்
புதிய காலப் போக்குகள் உணராக்
கேலியும் பகிடியும் கிண்டலுமான
போலிகள் படைத்து விகடம் புரிந்தனர்.

இன்றைய காலத் திருக்கும் மனிதர்கள்,
இன்றைய காலத் தியங்கும் நோக்குகள்,
இன்றைய காலத் திழுப்புகள், எதிர்ப்புகள்,
இன்றைய காலத் திக்கட்டுக்கள்
என்றிவை காணவோ மேடையில்லை.

புதிய களங்கள், புதிய போர்கள்,
புதிய வெற்றிகள் - இவைகளைப் புனையும்
நாடகம் வேண்டி நம்மொழி கிடந்தது
கோடையை எழுதும் காலமும் குதிர்ந்தது.

எழுதி எழுதி ஏட்டோடு கிடக்கும்
பா நாடகங்களே பயிலும் தமிழில்,

கோடை ஓர் புதிய கொடி உயர்த்தியது.

தாசீசியஸ் அதைத் தயாரித் தனித்தார்.
நுஃமான் அதனை நூல் செய்கின்றார்.
சைத்தீகர் 'சௌ'வின் கோடுகள்,
சிவலிங்கத்தின் சித்திரம் கிடைத்தன.
இவர்களுக் கெனது நன்றிகள் இயல்க.

நாடகம் புதியதோர் நடையில்
ஓடுக இக் கோடையோடுமே!

மஹாகவி
11 - 9 - 1970.

'கோடை' மஹாகவியின் முக்கியமான படைப்புகளுள் ஒன்று. அரசாங்கத்தாலும் தமிழ்ப் பிரமுகர்களினாலும் இருமுறை தடை செய்யப்பட்ட பெருமை இந் நாடகத்துக்கு உண்டு. நான் அறிந்தவரையில் மேடையேற்றாமல் தடைசெய்யப்பட்ட தமிழ் நாடகம் இது ஒன்றே. 'கோடை' பிரபுத்துவ சாதி அமைப்பைக்கேலி செய்வதும் உதாசினம் செய்வதுமே பிரமுகர்களின் கோபத்துக்குக் காரணமாகும்.

கோடையின் முதல் மேடையேற்றத்தின்போது அதைத் தடை செய்யுமாறு இத் தமிழ்ப் பிரமுகர்களே அரசாங்கத்துக்குத் தகவுரை செய்தார்கள். பரிசீலனையின் பின்னர் இத்தடை நீக்கப்பட்டது. இரண்டாம் தடவை கொழும்பில் ஒரு நாவலர் விழாவில் கோடையை மேடையேற்றும்படி கேட்டார்கள். எனினும் இப் பிரமுகர்களின் உள் வெட்டுக்களினால் கடைசி நிமிடத்தில் - நடிகர்கள் ஒப்பனைக்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் - நாடகம் தடுக்கப்பட்டது. நாடகத்தில் சில காட்கிகள் நீக்கப்பட வேண்டும் என்பது இவர்கள் கோரிக்கை. குறிப்பாக, ஐயர் நாயனக் காரர் வீட்டில் இட்டிலி சாப்பிடக் கூடாது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். நெறியாளரும் நடிகர்களும் அதற்கு சம்மதிக்கவில்லை; அதனால் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

இவ்வாறு பிரபுத்துவ சமுதாயச் சின்னங்களைத் தாக்குகின்றது என்ற பெருமைக்குரிய குற்றச்சாட்டு கோடையின்மீது சுமத்தப்பட்ட போதிலும் அதன் அடிப்படைப் பொருள் அது அல்ல. அந்நிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியினால் கிராம சமுதாய மனப்பாங்கில் ஏற்பட்ட விளைவுகள், முரண்பாடுகளே கோடையின் அடிப்படையாகும். நாடகம் முழுவதும் இந்த அம்சமே விரவியிருக்கின்றது.

இதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத சிலர் இது ஒரு காதல் கதைதானே என்று மிகச் சலபமாகக் கூறியுள்ளார்கள். காதலையும் நாயனக்கலையையும் இம் முரண்பாடுகளை வெளிக் கொண்டுவரும் ஊடகமாகவே மஹாகவி உபயோகித்துள்ளார் என்பது சற்று நிதானித்து நோக்கினால் தெளிவாகும்.

செல்லம் தன் மகளின் காதலைப் புறக்கணித்து ஓர் அசட்டுப் பொலீஸ்காரனை - அவன் மாதச் சம்பளம் பெறும் அரசாங்க ஊழியன் என்பதற்காகவே - அவளுக்கு மணம் முடித்துவைக்க முயல்வதும், தன் மகளின் கலையார்வத்தை வெறுப்போடு நோக்கி அவனை ஆங்கிலம் கற்பித்து ஒரு கிளாக்காக மாற்றவேண்டும் என்று விரும்புவதும், தேசியக் கலையையும் கலைஞரையும் மேல்தட்டில் உள்ளவர்கள் ஒதுக்குவதும் அந்நிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் சமுதாய விளைவுகளே. பிரிட்டிசாரின் வரவின் முன்னர் இத்தகைய மனப்பாங்கு நமது சமூகத்தில் தோன்றி இருக்கவில்லை. வெளியார் ஆட்சியினால் சமுதாய வாழ்வில் ஏற்பட்ட கோடை காலமாக இதை நாடகம் சித்திரிக்கின்றது. "இதுவோ கடுங்கோடை. வெய்யிலினால் அல்ல, வெளியார் அரசாட்சி செய்யும் கொடுமைச் சிறப்பே அதுதானே" என்பது பஞ்சையரின் குரல். இந்த வகையில் கோடை ஒரு சமுதாய வரலாற்று நாடகமாகும். சுதந்திரத்துக்கு முற்பட்ட காலகட்டத்தின் சமுதாய வாழ்வை ஒரு நாயனக் கலைஞனின் குடும்பத்தின் ஊடாக இயல்பு குன்றாமல் அது சித்திரிக்கின்றது.

எனினும் இவ்வரலாற்று விளைவுகளைக் கோடை வெறுமனேயன்றி ஓர் ஆழமான நோக்குடனேயே சித்திரிக்கின்றது. ஏகாதிபத்தியப் பிடிகளுக்கு எதிரான உணர்வைத்

தூண்டுவதே அந்நோக்காகும். நாடகத்தின் கதைப் பொருள் அதை நோக்கியே வளர்ச்சியடைகின்றது. சோழமும் கமலியும் தளைகளைத் துணியோடு அறுத்துக் கொண்டு வெளியேறும் இளந்தலைமுறையினராவர். பஞ்சையர் அக்கால கட்டத்தின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளரும் முற்போக்காளருமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளார். எனினும் தீவிரமான கிளர்ச்சிகளும் போராட்டங்களும் இன்றி குடும்ப நிகழ்ச்சிகளின் ஊடாக நாடகம் அமைதியாக வளர்ச்சியடைவதால் சிலர் இவ் விடயங்களைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அந்நிய ஆட்சிக்கு எதிரான கருத்துகளை வெளிப்படுத்தி எதிர் காலத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கை தெரிவிப்பதுடன் பஞ்சையர் அமைந்து விடுவது அவர் களுக்குப் போதுமானதாக இல்லை. ஆனால் மஹாகவி இதற்கு மாற்றமாக நாடகத் தைப் படைத்திருக்க முடியாது. அவ்வாறு படைத்திருந்ததால் அது இயல்பு குன்றிய மிகைப்படுத்தலாகவே முடிந்திருக்கும்.

ஏனெனில் இலங்கையில் வெகுஜன ரீதியான தீவிரமான சுதந்திரப் போராட்டம் நிகழ வில்லை. மத்தியதர, உயர்மத்தியதர வர்க்கத்தினரே இங்கு சுதந்திரத்துக்காகப் பாடு பட்டார்கள். அவர்களின் போராட்டம் தூதுக்குழுக்கள் மூலமும் அரசாங்க சபைத் தர்க்கங்கள் மூலமுமே நிகழ்ந்து முடிந்தது. ஆகவே கிராமங்களில் அதன் தாக்கம் வலுப்பெறவில்லை. பஞ்சையர் போன்ற படித்த சிந்தனையாளர்களே அங்கு தோன்றி இருக்கமுடியும். ஆகவே மஹாகவி தன்னைச் சுற்றியுள்ள சாதாரண மக்கள் மத்தியில் இருந்து தேர்ந்தெடுத்த பாத்திரங்கள் இதைத்தவிர வேறு விதத்தில் இயங்கி இருக்க முடியாது.

எனினும் எதிர்காலத்தின் மீது பஞ்சையர் தெரிவிக்கும் நம்பிக்கை தெளிவானதும் பலம் மிக்கதுமாகும்.

“என்றோ ஒருநாள், இருந்துபார் மாணிக்கம்:
நின்றந்தக் கோயில் நிமிர்ந்து, நெடுந்தாரம்
பார்த்துப் பயன்கள் விளைக்கின்ற கோபுரமும்,
வேர்த்துக் கலைஞர் விளைத்த மணி மண்டபமும்,
வீதிகளும், நூறு விளக்கும், பரதத்தின்
சேதிகளைக் கூறும் சிலம்புச் சிறுபாதம்
ஆடும் அரங்கும், அறிந்து சுவைஞர்கள்
நாடிப் புகுந்து நயந்திட நீ சோமனுடன்
ஊதும் குழலில் உயிர் பெற்று உடல் புளகித்து
ஆதி அறையில் அமரும் கடவுளுமாய்
என்றோ ஒருநாள் எழும்”

பஞ்சையரின் இக்குரல் வெறுமனே கலைகளினதும் சமயத்தினதும் புத்தெழுச்சி பற்றியது மட்டுமல்ல; தளைகள் அனைத்தையும் ஒடித்துவிட்டு எழுச்சியுறும் ஒரு புதிய சமுதாயத்தைப் பற்றியதுமாகும். பேசுபவர் ஓர் ஐயர், கேட்பவன் ஒரு கலைஞன் என்றபடியினால் இது அவர்கள் வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய எதிர்கால நம்பிக்கையாக அமைந்த போதிலும் உண்மையில் இதன் தொனி எல்லைகள் கடந்த முழுச் சமுதாயத்தையும் பற்றியதாகவே ஒலிக்கின்றது.

“கோடை சுதந்திரத்துக்கு முற்பட்ட காலகட்டத்தைச் சித்திரிப்பதனால் அதன் தற்காலப் பெறுமதி என்ன” என்ற ஒரு கேள்விக்கு இடம் உண்டு. இலங்கையின் தற்கால நிலையும் சுதந்திரத்துக்கு முற்பட்ட நிலையும் அதிகம் வேறுபட்டவையல்ல

என்பதே அதற்குரிய பதிலாகும். இலங்கை இன்னும் உண்மையான சுதந்திரம் பெறவில்லை. மாட்சிமை தங்கிய மகாராணியின் பெயராலேயே நாம் இன்னும் ஆளப்படுகின்றோம். அந்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடி இன்னும் பலமாகவே இருக்கின்றது. வெள்ளைக்காரரின் ஆட்சிமுறை, கல்வி, சட்டம், பொருளாதாரப் பிடி அனைத்தும் அப்படியே இருக்கின்றன. அதனால் அடிமை மனப்பாங்கின் சின்னங்கள் நமது சமூகத்தில் இன்னும் இருக்கின்றன. உண்மையில் 1956ம் ஆண்டின் பின்னரே இலங்கையில் தேசியப் போராட்டம் ஆரம்பமாகியது. அது இன்னும் முடியவில்லை. ஆகவே நாடகத்தின் கால வேறுபாடு வாசகனைப் பாதிப்பதில்லை.

எனினும் பஞ்சையரின் குரல் இன்று நான்கு திசைகளிலும் இருந்து தெளிவாகவும் பலமாகவும் ஒலிப்பதை வாசகன் அதிகமாக உணர்வான். வாசகனின் குரலும் அதுவாகவே இருக்கும்.

கோடையின் கலையாக்கம்பற்றிச் சொல்வதற்கு அதிகம் உண்டு. எனினும் விரித்துரைக்க வேண்டியதில்லை என்றே நினைக்கின்றேன். நாடகத்தில் கடைசிவரை வாசகனை ஆழ்த்திவைப்பது அதன் கலையாக்கத்திற்கே. நாடக ஆக்கம் பற்றிய அநேக முன் உதாரணங்கள் கோடையில் உண்டு என்பதை விமர்சகர்களும் படைப்பாளிகளும் கண்டுகொள்வார்கள்.

கதைப் பொருளின் சீரான வளர்ச்சியும், பாத்திரங்களின் இயல்பான நடத்தையும், குண இயல்பும், உரையாடலும், முரண்பட்ட பாத்திரங்களின் இயக்கமுமே நாடகத்தின் உயிர். இவ்வுயிர்ப் பண்பு கோடையில் நன்கு பேணப்பட்டுள்ளது. கோடையில் பாத்திரங்கள் தம் இச்சைப்படி, இயல்புக்கு ஏற்ப இயங்குகின்றன. பொம்மலாட்டக்காரனைப் போல் மஹாகவி அவற்றை இயக்கவில்லை. ஒரு யதார்த்தப் படைப்பில் படைப்பாளி பாத்திரங்களைத் தம் இயல்புக் கேற்ப இயங்கவிடுவது இன்றியமையாததாகும். கோடையில் இவ் அம்சம் மிக நுட்பமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

தமிழில் தோன்றிய கவிதை நாடகங்களுள் கோடைக்கு ஒரு தனி இடம் உண்டு. இதுவரை எழுதப்பட்ட கவிதை நாடகங்கள் அனைத்தும் - இரண்டொன்றைத் தவிர - பழைய இதிகாசங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் காணப்படும் உபகதைகளையும, பழங் கவிஞர்களினதும் சமயச் சான்றோர்களினதும் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும சொல்வனவாகவே உள்ளன. கோடை மட்டுமே சமூக வாழ்வின் முக்கியமான பிரச்சினைகளை, வரலாற்று விளைவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட கலாபூர்வமான யதார்த்தப் படைப்பாகும். இது ஒரு புதிய மரபின் தோற்றமாகும்.

கோடையை நூலாக்கும் வாய்ப்பை எமக்களித்த மஹாகவிக்கு எனது நன்றி.

எம். ஏ. நுஃமான்.

நூறி மன்ஸில், சுல்முனை - 6.

20.9.1970.

கோடை

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

சரியாக பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மஹாகவியின் கோடை இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவருகின்றது. இதன் முதற் பதிப்பு 1970 செப்டம்பரில் வாசகர் சங்க வெளியீடாக எம்மால் வெளியிடப்பட்டது. அப்போது அதன் அச்சாக்கத்தில் மஹாகவி எம்மோடு கூட இருந்து உதவினார்.

மஹாகவி கோடையை எழுதி இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளாகின்றன. இந்த இடைக்காலத்தில் ஈழத்தில் தமிழ் நாடகத்துறை கணிசமான வளர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கின்றது. குறிப்பிடத்தக்க சில நாடக நூல்களாவது வெளிவந்திருக்கின்றன. நல்ல நாடகங்கள் பல-மூலமாகவும் மொழிபெயர்ப்பாகவும் - மேடையேறி உள்ளன. நாடகம் பற்றிய அறிவும் ஆர்வமும் அதிகரித்திருக்கின்றன. நாடகப் பயிற்சி முகாம்கள் பரவலாக நடைபெற்றிருக்கின்றன. பல மாணவர்கள் க.பொ.த (உயர்தர) பரீட்சைக்கு நாடகத்தை ஒரு பாடமாகப் பயில்கின்றனர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் பட்டப் படிப்புக்கு நாடகத்தை ஒரு பாடமாக அங்கீகரித்துள்ளது. இவையெல்லாம் கடந்த இரண்டு அல்லது மூன்று தசாப்தங்களாக நமது நாட்டில் செயற்பட்டு வந்த நவீன நாடக இணக்கங்களின் பெறுபேறு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கோடை, புதியதொரு வீடு, முற்றிற்று ஆகிய மேடைப்பா நாடகங்களை எழுதியதன் மூலம் ஈழத்து நவீன தமிழ் நாடக இயக்கத்தில் மஹாகவியும் ஒருவராகிறார். நவீன தமிழ் நாடக வரலாற்றில் மஹாகவியின் கோடைக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு. ஒரு யதார்த்த நாடகம் என்ற வகையிலும் பாநாடகம் என்ற வகையிலும் கோடை தமிழில் இன்னும் ஒரு முன்மாதிரிப் படைப்பாகவே இருக்கின்றது. மஹாகவி ஒரு சிறந்த கவிஞர் மட்டுமல்ல ஒரு நல்ல நாடக ஆசிரியரும்தான் என்பதை கோடை நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

இவ்வாண்டில் இருந்து வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்புக்கு தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்கும் மாணவர்களுக்கு கோடை ஒரு பாடநூலாக வைக்கப்பட்டுள்ளமை மகிழ்ச்சி தருகிறது. வழக்கம்போல் வெறுமனே பரீட்சை நோக்கில் மட்டுமன்றி இலக்கிய நோக்கிலும் அரங்கியல் நோக்கிலும் வரலாற்று உணர்வுடன் இந் நாடகம் அணுகப்பட்டால், அது மாணவர் மத்தியில் நாடகப் பிரக்ஞையை ஏற்படுத்தப் பெரிதும் உதவும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

இதுவரை ஐந்து தடவைகள் கோடை மேடையேறி உள்ளது. ஒவ்வொரு மேடையேற்றத்திலும் இது ஒரு நல்ல நாடகம் என்பது நிரூபணமாகிறது. நமது சூழல் சாதகமாக அமைந்திருந்தால் 80களில் இந்நாடகம் இன்னும் பல தடவைகள் மேடையேறி இருக்கலாம். எதிர்காலத்தில் இது இன்னும் பல மேடைகளைக் காணும் என நம்பலாம்.

இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள மேடைக்குறிப்புகளில் பெரும்பாலானவை கோடையை முதல் நெறிப்படுத்திய நண்பர் திரு.அ.தாசீசியஸ் எழுதியவை. முதல் பதிப்பில் இத்தகவல் விடுபட்டுப்போயிற்று. கோடையை நெறிப்படுத்த விரும்பும் பிறிதொரு நெறியாளருக்கு இக்குறிப்புகள் அவசியப்படாதிருக்கலாம். அவர் வேறு வகையான மேடைக் குறிப்புகளை எழுதக்கூடும். அது நெறியாளரின் சுதந்திரம்.

இந்நூலை இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட முன்வந்த பூபால சிங்கம் புத்தகசாலை உரிமையாளர்களுக்கும் இதன் அச்சுப்படிக்களைத் திருத்துவதில் பெரிதும் உதவிய நண்

பர் மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன் அவர்களுக்கும் இதை நல்ல முறையில் அச்சிட்ட ஆசீர்வாதம் அச்சகத்தினருக்கும் மஹாகவியின் படைப்புகளைப் பதிப்பிக்கும் பொறுப்பினை இன்னும் என்னிடமே விட்டு வைத்துள்ள மஹாகவி குடும்பத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

எம்.ஏ.நுஃமான்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

30.10.1988

கோடை முதற்பதிப்பில்

கோடையின் நெறியாட்சி பற்றி அதன் நெறியாளர்

அ. தாசீசியஸ் எழுதிய குறிப்பு

'நாடோடிகள்' இலக்கியக் குழுவின் மாதாந்தக் கூட்டமொன்றிலே 'தரமான நாடகங்கள் தமிழிலே உள்ளனவா?!' என்ற ஆய்வை நாம் மேற்கொண்ட வேளை நண்பர் வி. சிங்காரவேலன் 'மஹாகவியின் கோடை'யை எமக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

'கோடை' யாழ்ப்பாணக் கிராமம் ஒன்றைக் களமாகக் கொண்டது. 1937ஆம் ஆண்டிலே நம் நாட்டைப் பிற நாட்டார் ஆண்ட வேளையிலே, சாதாரண மக்களிடையே வெளியாட்சி பற்றி நிலவிய கருத்துக்களும், மக்களை எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளும், நம் நாட்டுக் கலைகள் புறக்கணிக்கப்பட்ட விதமும் கோடையிலே அலசப்பட்டுள்ள, ஆட்சி நம் கைகளுக்கு மாறியபின் எத்தனையோ குறைகள் நிவர்த்தியாகிவிடும் எனக் கிராமங்களில் வாழும் பல்வேறு திறத்தோர் ஏங்கினர். 1937இலே வாழ்ந்த மக்கள்மாத்திர மன்றி அதற்கு முந்திய பரம்பரைகளும் இதே பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கின; இதே இலட்சியங்களைக் கனவுகளாகக் கண்டு ஏங்கி நின்றன; இவையனைத்தும் நாடோடிகளின் கவனத்தை ஈர்த்தன. அவ்வாறே அன்றையப் பிரச்சினைகள் வேறுபட்ட வடிவங்களிலும் வேகங்களிலும் இன்றைய சமுதாயத்தையும் பீடித்திருப்பதைக் கண்ணுற்றோம். அக் குறைகள் நிவர்த்தியாக்கப்பட வேண்டும் என்ற தாகம் இன்றும் நிலவுவதையும் நாம் உணர்ந்து கொண்டோம். எனவே 'கோடை'யை மேடையேற்றத் துணிந்தோம்.

'கோடை' கவிதையால் நெய்யப்பட்டது. கவிதை நாடகம் எதையும் நாம் மேடையிலே இதற்குமுன்னர் பார்த்ததில்லை, எனவே 'கோடை'க்கு வடிவம் கொடுத்து மேடையிலே நாடகமாக்குதற்கு இதற்கு முந்தி மேடையேற்றப்பட்ட நாடகம் எதையும் நாம் உரைகல்லாகக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே தன்னம்பிக்கையையும் துணியையும் மூலதனமாகக் கொண்டே நாடோடிகள் இந் நாடகத்தைத் தயாரிக்கத் துணிந்தார்கள்.

'மஹாகவியின் கோடை' வார்த்தைச் சோடனை குறைந்தது; எளிய சொற்களாலானது; பிரதேச வழக்குகள் பொதிந்தது; கருத்துக்கள் நிறைந்தது. சொற் சிக்கனம் மிக்கதாயும் கருத்து மலிந்ததாயும் இருந்ததாதலின், அழுத்திக் கூற வேண்டியவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியிருந்தது.

கூறப்படும் அத்தனையும் அழுத்திக் கூறின், அழுத்தத்தின் கருத்துப் பயனற்றதாகி விடும். எனவே முக்கியமானவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றை வலியுறுத்துவதன் மூலம், கருத்துக்களை வெளிக்கொணர்ந்தோம். இவ்வழி, கவிதை நாடகம் சிறக்குமென்பது உறுதி, சொற்களின் இறுதியை அழுக்கி விடுவது நாடக நடிகரிடையே பொதுவாகக் காணப்படும் குறைபாடாகும். வார்த்தைகளின் முடிவு 'விழுங்கப்'படி கவிதையே ஊறுபடும்; நாடகமும் தரங்குன்றும். எனவே வார்த்தைகள் முழுமையாக உச்சரிக்கப்படுவது நாடகத்திற்கு அவசியமானது; கவிதை நாடகத்திற்கு மேலும் இன்றி யமையாதது. எனவே எமது நாடக நடிகர்களுக்கு மேடையே பச்சுப் பயிற்சிக்குப் பெரிதும் உகந்த தாகவும் இக்கவிதை நாடகம் காணப்பட்டது.

எமது நடிகர்களிடையே கவிதையைக் கவியரங்கங்களிற் படித்த அனுபவமுடையவர்கள் ஓரிருவரே. ஏனைய நடிகர்கள் கவிதையை வாய்விட்டுப் படித்து அனுபவம் பெற்றிருக்காதது, கவிதை வசனங்களைச் சாதாரண வசனங்களாகப் பேசுதற்கு வாய்ப்பாக

அமைந்தது என்றே கூறவேண்டும். கவிதையின் தாள ஓசைக்காக நாம் கவலைப்பட வேண்டிய அவசிய மிருக்கவில்லை. அவ்வோசையிற் கவனஞ் செலுத்துவதும் வேண்டாததொன்று. வார்த்தைகள் முழுமையாக உச்சரிக்கப்படிள் கவிதையோசை வெளியாக ஒலிக்காத தாளமாக விழுந்துகொண்டே யிருக்கும்.

நாடகங்களை மேடையேற்ற முயற்சிக்கும் மன்றங்கள், தரம்மிக்க கவிதை நாடகங்களை மேடையேற்றினால், வார்த்தைகளை முழுமையாக உச்சரிப்பதற்கும் பொருத்தமானவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அழுத்தங் கொடுத்தற்கும் பயிற்சிபெறுவர். மேலை நாடுகளிலும், புதிதாகத் தோன்றும் நாடகக் குழுக்கள் பயிற்சி பெறும் நோக்கோடு கவிதை நாடகங்களைப் பெரிதும் உவந்தேற்று மேடையேற்றுகின்றன.

மஹாகவி ஈழத்திலே தனக்கெனத் தனியான இடம் பெற்ற கவிஞர். கோடை பெற்ற வெற்றி ஈழத்து நாடக ஆசிரியர்களுட் தலை சிறந்தோருள் ஒருவராகவும் அவரை வெளிக் கொணர்கிறது. 'முற்றிற்று.' 'கோலம்', 'புதிய தொரு வீடு' ஆதியன அவர் எழுதிய நாடகங்களுட் குறிப்பிடத் தக்கன. அவையும் விரைவிலே மேடையேறுமென எதிர்பார்க்கலாம்.

நூல் வடிவிலேயுள்ளதமிழ் நாடகங்கள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. பல்வேறு கவிஞர்களின் முத்துக்களைத் தொடுத்துக் 'கவிஞன்' வடிவிலே வெளியிட்டு வரும் நுஃமான் கோடையைப் பிரசுரிப்பதன் மூலம் நாடக இலக்கியத்திற்கும் நல்லதொரு பணி புரிகிறார்.

அ. தாசீசியஸ்

1.6.1970

புதியதொரு வீடு முதல் பதிப்புக்கு எழுதிய பதிப்புரை

மஹாகவியின் முதல் மேடை நாடகம் கோடை. 1969 ஆகஸ்டில் கோடை முதல் முதல் மேடையேறியது. கோடையின் சிறப்பான மேடையேற்றம் தந்த உற்சாகத்தில் 'புதிய தொரு வீடு' நாடகத்தின் முதல் பிரதியை நான்கு நாட்களில் (31.8.69 - 3.9.69) எழுதி முடித்தார் மஹாகவி. தற்காலத் தமிழின் மிகச் சிறந்த கவிஞர்கள் சிலருள் ஒருவராக மதிக்கப்பட்ட மஹாகவி, கோடை, புதியதொரு வீடு ஆகியவற்றின் மூலம் நமது மிகச் சிறந்த நாடகாசிரியர்கள் சிலருள் ஒருவருமானார்.

புதியதொரு வீடு முதல் முதல் 1971 ல் ஆ. தாசீசியஸின் நெறியாள்கையில் மேடையேறியது. அவரைத் தொடர்ந்து சி. மௌனகுரு, பி. ஆனந்தராசா, எல். பீரீஸ், எல். எம். நேமன் ஆகியோர் இந்நாடகத்தை நெறிப்படுத்தி பலமுறை மேடையேற்றியுள்ளனர். மௌனகுரு மட்டும் இதனை யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலும் எட்டுத் தடவைகள் மேடையேற்றியுள்ளார். இவ்வாண்டின் தொடக்கத்தில் தாசீசியஸ் லண்டனிலும் இதனை ஒரு முறை மேடையேற்றியுள்ளதாக அறிகிறோம். கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் சுமார் இருபத்தைந்து தடவைகள் இந்நாடகம் மேடையேறி இருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத் துறையின் சார்பில் மேடையேற்றுவதற்காக மௌனகுருவும் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கமும் தற்போது இந்நாடகத்தைத் தயாரித்து வருகிறார்கள். செப்டம்பர் 10ம் திகதி இந்நாடகம் மேடையேற உள்ளது. இவ்வகையில் பலரால் நெறிப்படுத்தப்பட்டு பலமுறை மேடையேறிய ஒரு நவீன மேடைப் பாநாடகம் என்ற தனிப் பெருமை புதியதொரு வீடு நாடகத்துக்கே உண்டு. புதியதொரு வீடு ரெனிசனின் ஈனொக் ஆடன் என்ற காவியக் கதையை தழுவி எழுதப்பட்டிருப்பதாக ஒரு நண்பர் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளார். கதையம்சத்தில் இரண்டுக்கும் ஒற்றுமை இருப்பது உண்மையே. மஹாகவிக்கு பழைய ஆங்கிலக்கவிதைகளில் ஓரளவு புலமை இருந்ததை நான் அறிவேன். ஷேக்ஸ்பியரின் பல பகுதிகள் அவருக்கு மனப்பாடமாய் இருந்தது. எனினும் ரெனிசனை அவர் படித்திருந்தாரா என்று தெரியவில்லை. நான் அறிந்தவரை யாழ்ப்பாண மீனவக் கிராமங்களுள் ஒன்றான மாதகல் பகுதியில் நிகழ்ந்ததாக காலம் சென்ற நண்பர் சிங்காரவேலன் சொன்ன ஒரு சம்பவத்தை அடிப்படையாக வைத்தே மஹாகவி இந்நாடகத்தை எழுதினார். இதை ஒத்த சம்பவங்கள் வேறு சில இடங்களிலும் நடந்ததாகக் கதைகள் உண்டு. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளிவந்த சனில் ஆரியரத்தினவின் 'முதுகு லிகினி' என்ற சிங்களத்திரைப்படம் இதே கதையம்சத்தைக் கொண்டிருந்தது. அவருடைய மூலம் புதியதொரு வீடா அல்லது வேறு ஏதுமா என்பது தெரியவில்லை.

இது எவ்வாறெனினும் புதியதொரு வீடு நாடகம் மனிதவாழ்வில் மனித சக்திக்கு மீறி நிகழும் இன்னல்களையும் மனிதன் அவற்றை எதிர்கொண்டு, அவற்றைக் கடந்து செல்லலையும் மையமாகக் கொண்ட ஒரு கலைப்படைப்பு. எல்லா நல்ல கலைப்படைப்புகளுமே ஒரு வகையில் குறியீடுகள்தான். இந்நாடகத்தில் மாயன், மயிலி, மாசிலன் ஆகியோருக்கு நிகழும் இன்னலும் ஒரு குறியீடுதான். அது பொதுவான எல்லா மனித இன்னல்களையும் குறித்து நிற்கின்றது. "எறிகின்ற கடல் என்று மனிதர்கள் அஞ்சார், எதுவந்ததெனின் என்ன அதை வென்று செல்வார்" என்பது இந்நாடகம் நமக்குக் கூறும் செய்தி. மனிதனைப் பற்றிய மஹாகவியின் அடிப்படைச் செய்தியும் இதுதான்.

மஹாகவி எழுதிய முதல்பிரதியில் இப்போது இந்நாடகத்தில் வரும் பாடல்களோ, பாடல்களோ இடம் பெறவில்லை. நாடகத்தின் மேடையாக்க முயற்சியின்போது

தாசீசியஸின் ஆலோசனைக்கு இணங்கவே பாடல்களை எழுதி நாடகக் காட்சிகளுக்கு இடையே மஹாகவி புகுத்தினார். இப்பாடல்கள் நாடகத்தைப் படிக்கும்போது நாடகத் தொடர்ச்சிக்கு இடையூராய் உள்ளன எனினும் நாடகப் பொருளுக்கு ஒரு வலுவையும் அரங்குக்கு ஒரு கவர்ச்சியையும் தரவே செய்கின்றன. தவிர்வும் பாடல்களையெல்லாம் நாடகத்தில் இருந்து பிரித்து ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்கும்போது அவை தனி முழுமை பெற்ற ஓர் அற்புதமான கவிதையாகவும் அமைவதைக் காணலாம். 'மஹாகவி கவிதைகள்', 'பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்' ஆகிய தொகுப்புகளில் இப்பாடல்கள் தனிக் கவிதையாக இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதுவரை நான் கூறியவை இந்நாடகம் பற்றிய சில புறக்குறிப்புகளே. இது பற்றிய விரிவான மதிப்பீடுகள் இனிமேல்தான் எழுதப்படவேண்டும். இந்நாடகம் யாழ்ப்பல்கலைக்கழக தமிழ் இலக்கிய மன்றம் 1979இல் வெளியிட்ட 'ஆறு நாடகங்கள்' தொகுப்பில் முதல்முதல் இடம்பெற்றது. அப்போது புறப் பிரதிகளாக எடுத்து வைத்திருந்த சில நூறு பிரதிகளே ஒருவாறு தப்பிப் பிழைத்து இப்போது முதல்முறை தனி நூலாக வெளிவருகின்றன. இதன் விரிவான பதிப்பு விரைவில் வெளிவரவேண்டும். இந்நூல் வெளிவர பலவகையிலும் உதவிய நண்பர்களுக்கும் மஹாகவியின் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் பொறுப்பினை என்னிடமே விட்டு வைத்துள்ள மஹாகவி குடும்பத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

எம்.ஏ. நுஃமான்
29.8.1989

பா நாடகங்கள் - சில கருத்துக்கள் எம். ஏ. நுஃமான்

மேலைத்தேசங்களிலே 'பா நாடகம்' பற்றிப் பல நூல்களும் கட்டுரைகளும் எழுதப் பட்டுள்ளன. அங்கெல்லாம் பா நாடகங்கள் பெருமளவில் எழுதப்பட்டமையும் மேடையேற்றப்பட்டமையும் இதற்குக் காரணம் எனலாம். தமிழிலே பாநாடக முயற்சிகள் ஒப்பீட்டளவில் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றமையால் போலும் அது பற்றிய சிந்தனையும் இங்கு குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. எனினும் இலங்கையில் கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் பா நாடகங்கள் பற்றிய சில குறிப்பிடத்தக்க கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.¹ தமிழ் நாட்டிலே இதுபற்றி அதிகம் எழுதப்பட்டதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.² இலங்கையோடு ஒப்பிடுகையில் தமிழ் நாட்டிலே பா நாடக முயற்சிகள் கவனிக்கத்தக்களவு இல்லாதிருப்பது இதற்குக் காரணம் எனலாம். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை வானொலிக்காகவும் மேடைக்காகவும் எழுதப்பட்ட பா நாடகங்கள் 50க்குக் குறையாமல் இருக்கும் என நம்புகிறேன். சுமார் 40 நாடகங்கள் பற்றிய விபரங்கள் எனக்குக் கிடைத்துள்ளன.

இலங்கையில் தோன்றிய பா நாடகங்களை வரலாற்று ரீதியாக ஆராய்வதோ-அவை பற்றித் தனித் தனியாக விவரித்து மதிப்பிடுவதோ இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. பா நாடகம் என்றால் என்ன? தற்காலத்திலே பா நாடகங்கள் பற்றி நிலவுகின்ற கருத்துக்கள் யாவை? என்பவற்றை விளக்குவதன் மூலம் பா நாடகம் பற்றிய சில கோட்பாட்டுப் பிரச்சினைகளை ஆராய்வதே எனது நோக்கமாகும்.

1

முதலில் பா நாடகம் என்ற சொல்லின் பொருளை வரையறுப்பது அவசியமாகும். தமிழிலே கவிதை நாடகம், செய்யுள் நாடகம், பா நாடகம் ஆகிய தொடர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட நாடக வடிவத்தைச் சுட்டப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. செய்யுள், பா ஆகிய இரு சொற்களும் யாப்பு வடிவத்தையே சுட்டுவதால் செய்யுள் நாடகம், பா நாடகம் ஆகிய தொடர்கள் ஒரே பொருளையே தருகின்றன. நான் இங்கு பா நாடகம் என்ற பதத்தைச் செய்யுள் ஊடகத்தில் அல்லது பா வடிவில் எழுதப்பட்ட நாடகம் என்ற பொருளிலேயே கையாள்கின்றேன். கவிதை நாடகம் என்ற பதத்தைக் காரணம் கருதியே தவிர்ந்துள்ளேன். அது பற்றி இங்கு சற்று விளக்குவது அவசியமாகும். வசனம், செய்யுள், கவிதை என்ற சொற்கள் நம்மிடம் உள்ளன. வசனத்தையும் செய்யுளையும் நாம் மிக எளிதாகவும் திட்டவாட்டமாகவும் வேறுபடுத்தி விடுகின்றோம். ஆனால் கவிதையும் செய்யுளும் அந்தளவு திட்டவாட்டமாக வேறு

இங்கு தரப்பட்ட இரண்டு மேற்கோள்களிலும் கவிதைக்கும் உரைநடைக்கும் இடையே கற்பிக்கும் வேறுபாடு செயற்கையானதும் உண்மைக்குப் புறம்பானதும் என்பது வெளிப்படை. ஏனெனில் கவிதைவின் பண்பாக இவர்கள் கூறும் உணர்ச்சி வெளியீடு, கற்பனை இன்பம் ஆகியவை உரைநடை இலக்கியங்களான புனைக்கதைகள், வசன நாடகம், வசனகவிதை போன்றவற்றின் அடிப்படைப் பண்பாகவும் உள்ளது. அதேவேளை உரைநடையின் பண்பாகக் கூறப்படும் சிந்தனை வெளியீடு, அறிவின்பம் ஆகியவை உயர்ந்த கவிதை இலக்கியமாகக் கருதப்படும் திருக்குறள், நாடடியார், நீதிவெண்பா போன்றவற்றின் பிரதான அம்சமாகவும் காணப்படுகின்றது. இது எவ்வாறு இருப்பினும் இங்கு உரைநடை என்பது சொல்லுக்கு எதிர்ச்சொல்லாக கவிதை என்பது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதே முக்கியமானது.

இவற்றில் மட்டுமன்றி நாங்கள் கவிதையில் கடிதம் எழுதிக் கொண்டோம் என்று ஒருவர் கூறும்பொழுதும், கவிஞர் சுரதா தன் கவிதைப் பத்திரிகையில் விளம்பரத்தைக் கூட கவிதையில் தான் பிரசுரிக்கிறார் என்று ஒருவர் சிலாகித்துப் பேசும் பொழுதும், பாரதிதாசன் தன் குயில் பத்திரிகையில் ஆசிரியத் தலையங்கங்களையும் அறிவித்தல்களையும் கூட கவிதையில் தான் எழுதினார் என்று ஒருவர் வியந்து பேசும் போதும் அல்லது ஒரு கவிதையைப் படித்துவிட்டு இது என்ன கவிதை? வசனம் போல் இருக்கிறதே என்று ஒரு வாசகர் குறைபட்டுக் கொள்ளும்பொழுதும் கவிதை என்ற சொல் வசனத்திற்கு எதிர்மறையான பொருளிலேயே கையாளப்படுகின்றது என்பதை நாம் அறியலாம். அதாவது உரைநடைக்கு மறுதலையான செய்யுள் நடையே இங்கு கவிதை என்று குறிக்கப்படுகின்றது. கவிதை, செய்யுள் என்ற இரண்டும் பொருள் மயக்குடன் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. பேராசிரியர் வானமாமலை கூறுவதுபோல் கவிதை என்பது ஒரு மொழி உருவம் அல்ல. அதை ஒரு இலக்கிய வடிவமாகக் கருதுவதே பொருத்தமாகும். ஆனால் செய்யுளையும் உரைநடையையும் நாம் மொழி உருவம் எனலாம். இவை இரண்டும் மொழி ரீதியான அமைப்பு வேறுபாடுகளைக் கொண்டவை. செய்யுள் வரையறுப்பான ஒத்திசைக் கோலங்கள் உடையது. உரைநடை வரையறையான ஒத்திசைக் கோலங்கள் இல்லாதது. செய்யுளும் உரைநடையும் மொழி உருவம் அல்லது மொழி ஊடகம் என்ற வகையில் அவை இரண்டுமே உணர்ச்சி வெளியீட்டுக்கும் சிந்தனை வெளியீட்டுக்கும் ஏற்ற சாதனமாகவும் அறிவின்பத்தையும் கற்பனை இன்பத்தையும் ஒருங்கே தருவனவாகவும் உள்ளன. தொல் காப்பியம் போன்ற இலக்கணங்கள், சிவஞான சித்தியார் போன்ற தத்துவ சாஸ்திரங்கள் முதலிய சிந்தனைபூர்வமான அறிவியல் நூல்களுக்கு ஊடகமாக அமைந்த செய்யுள்தான், சங்கக் கவிதைகள், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் போன்ற உணர்ச்சிச் செறிவுள்ள கற்பனை இலக்கியங்களுக்கும் ஊடகமாக அமைந்தது. அதாவது கவிதைக்கு மட்டுமன்றி கவிதை அல்லாதனவற்றுக்கும் அது ஊடகமாக அமைகின்றது. உரைநடையும் இது போன்றதே. 'அறிவு ஆராய்ச்சி இயல்' என்ற தத்துவ நூலுக்கும் 'அம்மா வந்தான்' என்ற கற்பனை இலக்கியத்துக்கும் அது ஊடகமாக அமைகின்றது. இவ்வகையில் கவிதைக்கும் உரைநடைக்கும் இடையிலே இரு கூற்று முரண் நிலையைக் கற்பிப்பது தவறானது. ஏனெனில் கவிதை உரைநடையிலும் செய்யுள் நடையிலும் எழுதப்படக்கூடிய ஓர் இலக்கிய வடிவமாகும். செய்யுள் நடையில் அமைந்த பாரதியின் காணி நிலம் வேண்டும் எவ்வாறு ஒரு கவிதையோ அவ்வாறே வசனத்தில் அமைந்த பிச்சமூர்த்தியின் காட்டுவாத்தும் ஒரு கவிதையாகும். ஆயினும் நெடுங்காலமாக அறிவுத்துறைக்கும், கற்பனை இலக்கியத்துறைக்கும் செய்யுள், பொது ஊடகமாகப் பயன்பட்டு வருவதனால் செய்யுள், கவி ஆகிய சொற்கள் ஒரே பொருளிலே

உபயோகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. மேலைத் தேசங்களிலும் நாம் இந்நிலையைக் காண்கின்றோம். ஆங்கிலத்தில் Prose, Verse, Poetry ஆகிய சொற்கள் உள்ளன. Prose க்கும் Verse க்கும் இடையில் அவர்கள் வேறுபாடு காண்கின்ற போதிலும் ஆங்கில விமர்சகர்கள் பலர் இன்று கூட Prose and Poetry என்ற முரண்நிலைத் தொடரைக் கையாள்வதனைக் காணலாம். ஆயினும் அரிஸ்டோட்டில் காலம் முதலே கவிதையை செய்யுளில் இருந்து வேறுபடுத்தும் முயற்சிகளும் நடைபெற்று வந்துள்ளன. அரிஸ்டோட்டில் தனது கவிதைஇயல் (Poetics) என்னும் நூலிலே ஹோமரும் எம்பிடோக்கில்ஸ்கும் (Homer & Empedocle) கவிஞர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டும் அவர்கள் பயன்படுத்திய யாப்பைத் தவிர அவர்களிடம் பொதுப் பண்புகள் ஏதும் இல்லையென்றும் கவிஞர் என்று அழைக்கப்படும் தகுதி ஹோமருக்கே உரியது என்றும் எம்பிடோக்கில்ஸ் கவிஞர் என்பதைவிட இயற்கை நூல் அறிஞர் என அழைக்கப்படவே தகுந்தவர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.⁵ ஆயினும் செய்யுள் பொது ஊடகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தததினால் 19 ஆம் நூற்றாண்டுவரை இப்பிரச்சினை அங்கு உண்மையான முக்கியத்துவத்தைப் பெறவில்லை. மனோரதிய இயக்கம் (Romantic Movement) கவிதைக்கு ஓர் சிறப்பான வரைவிலக்கணத்தை கொடுத்ததன் பிறகே அங்கு செய்யுள், கவிதை வேறுபாடு ஒரு முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கிற்று. கவிதைக்கே உரிய பண்புகள் என்று கருதப்பட்டவற்றைக் கொண்ட நாவல், சிறுகதை போன்ற உரை நடைப் படைப்புகள் இலக்கிய அங்கீகாரத்தைப் பெறவும் இது உதவிற்று.⁶

இதுவரை நாம் பார்த்ததில் இருந்து கவிதை என்பது சிறுகதை. நாவல், நாடகம் போல் தனிப்பண்புகளைக் கொண்ட ஓர் இலக்கிய வடிவத்தைக் குறிக்கும் என்றும் செய்யுள் என்பது வசனத்தின் எதிர்மறைப் பண்புகளைக் கொண்ட மொழி ஊடகத்தைக் குறிக்கும் என்றும் வரையறுக்கலாம். ஆகவேதான் கவிதை நாடகம் என்ற பிரயோகத்தைத் தவிர்ந்துக் கொண்டேன். கவிதை நாடகம் என்பது கவிதை என்ற இலக்கிய வடிவத்தையும் நாடகம் என்ற பிறிதோர் வடிவத்தையும் இணைத்துக் குழப்புகின்றது. செய்யுளில் எழுதப்பட்ட ஒரு நாடகம், நாடகமாக மேடைக்கு உதவாததாக இருந்த போதிலும் கவிதையைப் பொறுத்தவரையில் ஓரளவு தேறுகின்றது என்று ஒன்றில் லாததைப் பிறிதொன்றாக எண்ணி மயங்க அது வழி சமைக்கின்றது. (மு. பொன்னம் பலம் இத்தகைய ஒரு கருத்தைக் கூறியிருக்கின்றார்) இது ஒரு மொழி ஊடகத்தையே இலக்கிய வடிவமாகவும் எண்ணி மயங்குவதன் விளைவாகும். பா நாடகம் என்பது நாடகம்தான். அது கவிதையல்ல. செய்யுள் நடையில் எழுதப்பட்ட நாடகம் என்பதை இதனாலேயே நான் வலியுறுத்திக் கூறவேண்டியுள்ளது.

பா நாடகம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பிறிதொரு முக்கிய காரணமும் உள்ளது. தமிழைப் போலவே ஆங்கிலத்திலும் பா நாடகத்தைக் குறிக்கப் பல சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. Poetic theater, poetic drama, verse drama, dramatic verse, dramatic poetry ஆகியன அவை. சிலரால் ஒரே பொருளிலும் சிலரால் வேறுபட்ட பொருளிலும் இவை கையாளப்பட்டு வருகின்றன. T.S. Eliot, poetic drama, verse drama, dramatic poetry ஆகிய சொற்களை ஒரே பொருளிலேயே பயன்படுத்துகின்றார்.⁷ எனினும் சமீப காலமாக (60களில் இருந்து) மேலைத் தேச விமர்சகர்கள் Poetic drama, verse drama ஆகியவற்றுக்கிடையே ஒரு முக்கியமான வேறுபாட்டை நிறுவியுள்ளனர். செய்யுள் நடையில் எழுதப்பட்ட நாடகங்களை verse drama என்றும் கவித்துவப் பாதிப்புடைய எல்லா நாடகங்களையும் அவை

செய்யுள் நடையில் அமைந்தாலும் அல்லது வசன நடையில் அமைந்தாலும் poetic drama என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். verse drama என்பதை செய்யுள் நாடகம் அல்லது பா நாடகம் என்றும் poetic drama என்பதைக் கவித்துவ நாடகம் என்றும் நாம் அழைக்கலாம். Denis Donoghve என்பவர் தனது The third voice என்ற நூலிலே பா நாடகம் (verse drama) என்பதை முற்றும் ஒரு சொற்தொடராகவே கருதுகின்றார். (purely technical phrase) முழு நாடகத்தின் பண்பு பற்றி அது எதையும் வெளிப்படுத்தவில்லை என்றும் poetic drama என்ற சொற்தொடர் போலன்றி அது மிகவும் பொதுவானதாக இருக்கின்றது என்றும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். இப்சன், பெர்னாட்ஷா, ஜே. எம். சிஞ்ச் ஆகியோரின் நாடகங்கள் அவை செய்யுளில் எழுதப்படாத போதிலும் அவற்றை poetic drama என அழைப்பதே மரபானதும், பொருத்தமானதும் என்று அவர் கூறுகின்றார். Arnold Hinchliffe என்பவர் தனது Modern verse drama என்னும் நூலிலே Donoghve வின் மேற்காட்டிய கருத்தை முற்றிலும் சரியானது என்று ஆமோதிக்கின்றார்.⁸

அமெரிக்க நாடகாசிரியரும், கவிஞரும் பல்கலைக்கழக ஆசிரியருமான Oscar Mandel என்பவர் தனது poetic 'theater' என்னும் கட்டுரையிலே அதுபற்றிய ஒரு விரிவான விளக்கத்தைத் தருகின்றார். கவித்துவ நாடகம் என்பது செய்யுளிலே எழுதப்பட்ட நாடகம் என்பதைவிடக் கூடிய பொருள் உடையது என்றும் செய்யுளுக்குப் புறம்பாகவும் அது இருக்க முடியும், இருக்கின்றது என்றும் அவர் கூறுகின்றார். அவருடைய கருத்துப்படி கவித்துவ நாடகம் என்பது நமது சாதாரண அன்றாட வாழ்க்கை அனுபவத்தைவிட மேலான ஒன்றைத் தருவதாகும். இவ்வகையிலேயே செக்கோவ், சிஞ்ச், லோர்கா, ஆத்தர் மில்லர், இப்சன், பெர்டோல் பிறகர். எல்மாறைஸ், சாமுவேல் பெக்கே, அயனஸ்கோ போன்றோரையெல்லாம் இவர் கவித்துவ நாடகாசிரியர் வரிசையில் சேர்க்கின்றார்.⁹

இதுவரை நோக்கியதில் இருந்து (poetic) கவித்துவம் என்பது ஒரு விசேடண்ச் சொல் என்றும் அது ஒரு நாடகத்தின் சிறப்புப் பண்பைச் சுட்டப் பயன்படுகிறது என்றும் அறியலாம். இப்பண்பு செய்யுளில் எழுதப்பட்ட நாடகங்களுக்கு மட்டும் உரியதல்ல. சிலவேளை செய்யுள் நாடகங்களில் இப்பண்பு இல்லாமலும் இருக்கலாம். தன்மையை முதன்மைப்படுத்தாது ஊடகத்தை முதன்மைப்படுத்தும் பா நாடகம் என்ற சொல்லை நான் பயன்படுத்துவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும்.

2

செய்யுள் நடையில் நாடகம் எழுதுவது ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியே தவிர அது ஆரம்பத்தில் இருந்தே காரணகாரியத் தொடர்புடன் செய்யப்படவில்லை என்பது தெளிவு. செய்யுள் நடையே பொது ஊடகமாக இருந்த காலத்தில் நாடகம் எழுதுவதற்குச் செய்யுள் நடையைக் கையாள்வது தவிர்க்கமுடியாததாக இருந்தது. இப்போது கூட அது காரண காரியத் தொடர்புடன்தான் நடைபெறுகின்றது என்று சொல்வதற்கில்லை. தற்காலக் கவிஞர்களுட் சிலர், அதுவும் செய்யுள் நடையையே கவிதை எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்துபவர்கள் - தாங்களே நாடகப்படைப்பாற்றலும் உள்ளவர்களாக இருப்பவர்கள் மட்டுமே தாங்கள் படைக்கும் நாடகங்களைச் செய்யுள் நடையில் எழுதுகின்றனர். அதாவது செய்யுள் ஆற்றல் உள்ள கவிஞர்களே செய்யுள் நடையில் நாடகங்கள் எழுதுகின்றனர். இங்கு டி. எஸ். எலியட்டின் ஒரு கருத்தைச் சுட்டிக்காட்டலாம். பா நாடகங்கள் பலவற்றை அவதானித்த பெர்னாட்ஷா நல்ல உரைநடை எழுதுவதை

விட மோசமான செய்யுள் எழுதுவது இலகுவானது என ஒருமுறை குறிப்பிட்டார். அதுபற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கையில் 'அதை யாரும் மறுக்கவில்லை; ஆனால் நல்ல உரைநடை எழுதுவது ஷாவுக்கு இலகுவானதாக இருக்கலாம். நல்ல செய்யுள் எழுதுவது அவரால் கிஞ்சித்தும் சாத்தியம் இல்லை' என எலியட் கூறுகிறார்.¹⁰ செய்யுள் ஆற்றலின் முக்கியத்துவமே இங்கு வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இங்கு நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியது இவ்வளவுதான். செய்யுளில் நாடகம் எழுதுவது ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சி. ஆரம்பத்திலிருந்து செய்யுளில் நாடகம் எழுதப்பட்டு வந்ததனால் அந்த வழமைப்பற்றி செய்யுள் ஆற்றல் உள்ள கவிஞர்கள் சிலரால் அது இப்பொழுதும் செய்யுள் நடையில் எழுதப்பட்டு வருகின்றது.

எனினும் உரைநடையின் ஆதிக்கம் வளர்ந்த பிற்காலத்தில் சில காரணங்களினால் செய்யுள்மீது சந்தேகமும் அவநம்பிக்கையும் தோன்றின. செய்யுளைக் கையாள்பவர்பழைய மரபிலிருந்து விடுபட முடியாமல் இருந்தது அதற்கு ஒரு பிரதான காரணமாகும். அவர்கள் பழைய மரபு சார்ந்த பொருட்களையே செய்யுள்நடையில் எழுதினர். அதனால் அரவர்கள் கையாண்ட செய்யுள்நடை காலத்துக்கேற்றவாறு நவீனத்தன்மை பெறமுடியாது போயிற்று. நவீன கல்வியும் வாழ்க்கை முறையும் தவிர்க்க முடியாமல் உரைநடைக்கே முதன்மை கொடுத்ததனால் தற்கால வாழ்வையும் பொருளையும் செய்யுள்நடையில் வெளிக்காட்ட முடியாது என்ற சந்தேகம் பலருக்கு ஏற்பட்டது. செய்யுள்மீது ஒரு வெறுப்பும் ஒதுக்கல் மனப்பான்மையும் ஏற்பட்டது. செய்யுள் செத்து விட்டது என்ற கருத்தும் கூறப்பட்டது. ஆனால் அதே சமயம் பிறிதொரு புறத்தில் சிறுபான்மை முயற்சியாகவேனும் செய்யுள் நடை தற்கால வாழ்வுக்கு ஏற்ற வகையில் நவீனப்படுத்தப்பட்டு வந்ததைப் பலர் கவனிக்கத் தவறிவிட்டனர்.

இது எப்படி இருந்தபோதிலும் செய்யுள்நடை பொதுவாக இரண்டாம் பட்சமானதாகக் கருதப்படலாயிற்று. இன்றைய வாழ்வுக்கும் செய்யுள்நடைக்குமிடையே ஒரு பெரிய இடைவெளியும் முரண்பாடும் கற்பிக்கப்பட்டது. அதனால் செய்யுள்நடை கோட்பாட்டு ரீதியாக நிராகரிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு நாடகப் பயன்பாட்டுக்குச் செய்யுளை நிராகரித்தவர்களுள் உலகப் பிரசித்திப்பெற்ற நாடகாசிரியர் ஹென்றி இப்சனும் ஒருவர். ஆரம்பத்தில் சில செய்யுள் நாடகங்களை எழுதிய இவர் இனி நாடகங்கள் செய்யுள் நடையில் எழுதப்படத் தேவையில்லை என்ற கருத்தை வன்மையாக அழுத்தினார். இக்கருத்து பலராலும் முன்வைக்கப்படலாயிற்று. இத்தகைய சூழ்நிலையிலேயே, செய்யுள்நடையில் நாடகம் எழுதியவர்களுக்கு, அவ்வாறு எழுதுவதற்குரிய நியாயமான காரணங்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. டி.எஸ். எலியட் இவ்வாறு பா நாடகங்களை நியாயப்படுத்தியவர்களுள் முக்கியமானவர்.

இங்கு பா நாடகங்களுக்கான நியாயம் பற்றிய சர்ச்சைகளின் முக்கிய அம்சங்களைச் சிறிது நோக்கலாம். முதலில் பா நாடகங்களுக்குக் கூறப்படும் எதிர்ப்புகளை நாம் ஆராயலாம். பா நாடகத்துக்குக் கூறப்படும் முக்கியமான எதிர்ப்பு அது இயற்பண்புக்கு எதிரிடையானது என்பதாகும். லூசிலுல்ஃப் என்பவருக்கு எழுதிய கடிதத்திலே இப்சன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

"... நாடகக் கலைக்குச் செய்யுள் மிகவும் ஊறுவிளைவித்து வந்துள்ளது. சமகால நாடகத்தை மேடையேற்றும் ஒரு உண்மையான அரங்கக் கலைஞன் ஒரு தனிச் செய்யுளைக் கூட தன் உதடுகளால் உச்சரிக்க முயலக்கூடாது."¹¹

தனது Emperor and Galilean (1873) நாடகம் பற்றி Edmund Gosse என்பவருக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் பின்வருமாறு எழுதினார்.

“இந்த நாடகம் செய்யுளில் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்றும், அதனால் அது பயன் பெற்றிருக்கும் என்றும் சொல்கிறீர்கள். இதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இந்த நாடகம் மிகவும் யதார்த்த நடையில் அமைந்திருக்கிறது. என்பதை நீங்கள் அவ தானித்திருக்கலாம். நான் உருவாக்க விரும்பியது யதார்த்தத்தின் ஒரு போலித் தோற்றத்தையே. தான் வாசிப்பது உண்மையில் நடந்த ஒன்றே என்ற மனப்பதிவு வாசகனுக்கு ஏற்படவேண்டும் என்று நான் விரும்பினேன். நான் செய்யுளைக் கையாண்டிருப்பதால் நான் எனது நோக்கத்தில் தோல்வியடைந்திருப்பேன். ஒருவகையான யாப்பில் பேசுவதற்கு நான் எல்லோரையும் அனுமதித்திருந்தால், நாடகத்தில் நான் உள் நோக்கோடு அறிமுகப்படுத்திய சாதாரணமான, முக்கியத்துவம் அற்ற பாத்திரங்கள், வேறுபாடற்ற, வேறுபடுத்தமுடியாதவர்களாக மாறியிருப்பார்கள். நாங்கள் இன்னும் ஷேக்ஸ்பியரின் காலத்தில் வாழவில்லை... நான் மனிதர்களையே சித்தரிக்க முயன்றேன். ஆகவே கடவுளின் மொழியில் அவர்களைப் பேச நான் அனுமதித்திருக்க முடியாது.”¹²

இங்கு இப்சனின் இயற்பண்புவாதக் கண்ணோட்டம் நன்கு புலப்படுகின்றது. ஆயினும் இப்சனின் நாடகங்களை ஆராய்ந்தவர்கள் அவரது நாடகமொழி சாதாரணப் பேச்சை விடக் கவித்துவமானது எனக் கூறுவர். அவர் உயர்ந்தமான வசன நடையைக் கையாண்டுள்ளார் என்பர். உதாரணமாக John Gabriel Borkman (1896) என்னும் நாடகத்தின் கடைசி அங்கம் கவிதைக்கு மிக அண்மியது என அதன் மொழி பெயர்ப்பாளர் மைக்கல் மெயர் கருதுகிறார். இதைவிடவும் இப்சனின் When We Dead Awaken (1900) நாடகம் செய்யுளில் எழுதப்பட்டிருந்தால் இன்னும் உயர்ந்ததாக இருந்திருக்கும் என்று மெயர் கருதுகிறார். சுருக்கமாகச் சொன்னால் இப்சன் உரை நடையைக் கையாண்ட கவிஞன் எனப்படுகிறார். தனது கடைசி நாடகத்தைப் பெரும் பாலும் செய்யுளில் எழுதப்போவதாக இப்சன் தெரிவித்திருந்தார் என்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.¹³

செய்யுள்நடை நாடகத்தின் இயற்பண்புக்கு ஊறுசெய்கிறது என்று கருதிய இப்சன், தனது நாடகங்களில் சாதாரணப் பேச்சில் இருந்து வேறுபட்ட கவித்துவப்பாங்கான உரை நடையைப் பயன்படுத்தினார் என்ற உண்மை செய்யுளுக்கு எதிரான அவரது குற்றச்சாட்டை வலுவழிக்கச் செய்கின்றது என்பது வெளிப்படை. தவிரவும் ஒரு நாடகத்தில் - பொதுவாக புனைகதைகளில் - உரையாடல் எந்த அளவுக்கு சாதாரணப் பேச்சை ஒத்திருக்கும் என்பதும் பிரச்சினைக்குரியது. இதைப் பொறுத்தவரை டி.எஸ். எலியட் கூறுவது பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. “நாடகத்தின்மீது செய்யுள் ஒரு கட்டுப்பாட்டை விதிக்கின்றது என்று மக்கள் நினைக்கின்றார்கள். நாடகத்தின் யதார்த்த உண்மையும் உணர்வுப் பரப்பும் செய்யுளால் வரையறுக்கப்படுகின்றது என்று அவர்கள் நினைக்கின்றார்கள். நாடகச் செய்யுளில் அவர்கள் ஒரு காலத்தில் திருப்தியுற்றாலும் தாங்கள் திருப்தியுற்றது மட்டுப்படுத்தப்பட்டது, செயற்கையான உணர்வுப் பரப்பிலேயே என்றும் அவர்கள் கூறுகின்றனர். வசனத்தினால் மட்டுமே நவீன உணர்வுப் பரப்பு முழுவதையும் தரமுடியும், உண்மைத் தன்மையுடன் தொடர்பு கொள்ளமுடியும் என்றும் சொல்வர். ஆனால் ஒவ்வொரு நாடகப் பிரதிமையும் செயற்கையானது இல்லையா? அதிக அதிக யதார்த்தத்தைக் குறியாகக் கொள்ளும் போது நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்ளவில்லையா? அடிப்படை அம்சங்களை அழுத்துவதற்குப் பதிலாக தோற்றங்களிலேயே நாம் திருப்தி காணவில்லையா?” என்று அவர் கேட்கின்றார்.¹⁴

T.S. எலியட் மொழியில் மூன்று வேறுபாடுகளைக் காட்டுகின்றார். ஒன்று வசனம்,

மற்றது செய்யுள். மூன்றாவது செய்யுள் அல்லது வசனமட்டத்தில் இருந்து மிகவும் கீழ்நிலையில் உள்ள நமது சாதாரணப் பேச்சு. இவ்வகையில் நோக்கினால் மேடையிலே வசனமும் செய்யுளைப் போலச் செயற்கையானதாகவே தோன்றும். அல்லது மறுதலையில் செய்யுளும் வசனத்தைப்போல் இயற்கையானதாகவும் இருக்க முடியும் என்பது எலியட்டின் கருத்து.¹⁵

உரையாடலின் இயற்பண்பு தொடர்பாக இப்பின் கருத்துடன் தொடர்புடைய இன்னும் ஒரு கருத்தையும் சுட்டிக்காட்டவேண்டும். அது பின்வருமாறு அமைகின்றது. 'சமகால நிகழ்ச்சிகளை சமகாலப்பின்னணியில் சித்திரிக்கும் யதார்த்த பூர்வமான நாடகங்களை எழுதுவதற்குச் செய்யுள்நடை ஒத்து வருவதில்லை. ஆனால் பழமை சார்ந்த கருப்பொருட்களை அதாவது சரித்திர, புராண, இதிகாசக் கதைகளை அல்லது காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு உட்படாத கற்பனைக் கருக்களைக் கொண்ட நாடகங்களுக்குச் செய்யுள் நடை உகந்ததாக அமையலாம். பழமைசார்ந்த நாடகங்களுக்குப் பொருந்தும் செய்யுள்நடை தற்கால நாடகங்களுக்கு ஏன் பொருந்தவில்லை? ஏனெனில் 'பழைய சரித்திர, புராணக் கதைகளைச் செய்யுள் நாடகத்தில் அமைக்கும் போது அப்பாத்திரங்கள் பேசும் பேச்சு செய்யுள் நடையில் அமைந்திருந்தாலும் அது நமக்குச் செயற்கையாகத் தெரிவதில்லை. செய்யுளுக்கும் பழமைக்கும் தொடர்பு இருப்பதால் இப்படித்தான் அந்தக் காலத்தில் கதைத்திருப்பார்கள் என்று நாம் திருப்திப்பட்டுக் கொள்கின்றோம். ஆனால் சமகால நிகழ்ச்சிகளைப் பகைப் புலமாகக் கொண்ட ஒரு செய்யுள் நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்கள் பேசும்பேச்சு செய்யுளில் அமைந்திருப்பது இன்றைய பேச்சு நடையோடு அதை ஒத்துப்பார்க்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கும் நமக்கு அசௌகரியத்தையே தருகின்றது' எனக் கூறப்படுகின்றது.¹⁶ பழமை சார்ந்த கருப்பொருளைக் கொண்ட நாடகங்களுக்கு ஏற்புடையதாகத் தோன்றும் செய்யுள்நடை சமகால நாடகங்களுக்குப் பொருந்துவதில்லை என்ற கொள்கை இரண்டு அடிப்படையில் இருந்து எழுகின்றது. ஒன்று பழக்க மனப்பான்மை, மற்றது கையாளப்படும் செய்யுளின் குறைபாடு. மேல்நாட்டிலும் சரி, தமிழகத்திலும் சரி, இலங்கையிலும் சரி பல நாடக ஆசிரியர்கள் மிகப் பெரும்பாலும் வாழ்க்கையைன்றி இலக்கியத்தையே பிரதிபலித்துள்ளார்கள். அரங்கு பற்றிய சிந்தனை பெரும்பாலும் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. நடிப்பதற்காக அன்றி படிப்பதற்காகவே அவர்கள் பெரிதும் எழுதினர். சமயம் சார்ந்த வரலாறு, இலக்கியம் சார்ந்த அல்லது வினோதாந்தமான பொருள்களையே கையாண்டனர்.¹⁷ இத்தகைய பழக்கத்தின் காரணமாக சமகால நாடகங்களுக்குச் செய்யுள் பொருந்தாது என்ற மனப்பதிவு ஏற்பட்டிருக்கலாம். இதையிட அடிப்படையான காரணம் நாடகத்தில் கையாளப்படும் செய்யுளின் குறைபாடு ஆகும். கவிதையில் கையாளப்படும் செய்யுளுக்கும் நாடகத்தில் கையாளப்படும் செய்யுளுக்கும் இடையே வேறுபாடு இருக்கவேண்டியது மிக இன்றியமையாத அம்சமாகும். அதாவது நாடகச் செய்யுள் பெரிதும் பேச்சோடு இசைந்ததாக இருக்கவேண்டும். ஆனால் பெரும்பாலான பா நாடக ஆசிரியர்கள் தமது நாடகங்களை நடிப்பதற்காக அன்றி படிப்பதற்காகவே எழுதிய காரணத்தால் நாடகச் செய்யுளைப் பேச்சோடு இயைபு படுத்துவதில் அக்கறை காட்டவில்லை. மேடைக்காக எழுதியவர்கள் கூட அதில் பாரிய வெற்றிகளை ஈட்டவில்லை. மிகச் சிறுபான்மையினரின் ஒரு தேடலாக அல்லது பரிசோதனை முயற்சியாகவே அது இருந்தது. இத்தகைய சூழலில் சமகால நாடகங்களுக்குச் செய்யுள் ஏற்புடையதல்ல என்ற கருத்து எழுவது இயல்பானதே, ஆனால் இத்துறையில் நடைபெற்ற சில பரிசோதனைகளும் அடைந்த சில வெற்றிகளும் இக்கருத்தின் அடிப்

படையைப் பெரும்பாலும் நீக்குகின்றன எனலாம்.

ஆங்கில நாடக உலகிலே பா நாடகத்துறையில் சமகாலப் பொருளைக் கையாண்டு வெற்றிகண்டவராகக் கருதப்படுபவர் T.S. Eliot. 1924 ஆம் ஆண்டு முதல் சமகால வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்ட பா நாடகங்களை எழுதுவதில் அவர் ஆர்வம் காட்டிவந்தார். "மக்கள் பழங்காலத்துப் பாணியில் உடையணிந்தவர்களின் வாயில் இருந்து செய்யுள் பேசப்படுவதைக் கேட்க ஆயத்தமாக உள்ளனர். நம்மைப் போன்று உடையணிந்த, நம்முடையதைப் போன்ற வீடுகளில் வாழ்கின்ற, நம்மைப்போன்று டெலிபோனும், காரும், ரேடியோவும் பயன்படுத்துகின்றவர்களின் உதட்டில் இருந்தும் செய்யுளைக் கேட்பதற்கு அவர்களைப் பயிற்றவேண்டும். பார்வையாளன் வாழ்கின்ற உலகுக்கு நாம் கவிதையைக் கொண்டு வரவேண்டும். பார்வையாளனை முற்றிலும் அவனுடையதைப் போன்றல்லாத, கவிதை சகித்துக் கொள்ளப்படுகின்ற யதார்த்தபூர்வமற்ற கற்பனையான உலகுக்கு நாம் கொண்டு செல்லக்கூடாது" என எலியட் கூறுகின்றார்.¹⁸ இதன் அடிப்படையிலே அவர் எழுதிய The Family Reunion, The Cocktail Party, The Confidential clerk ஆகிய பா நாடகங்கள் விதந்து போற்றப்படுகின்றன. பா நாடகம் பற்றி 1928 ஆம் ஆண்டு எழுதிய ஒரு கட்டுரையிலே "எலிச பெத்தியன் காலத்தவர்களுக்கு blank verse பயன்பட்டதைப்போல நமக்கு திருப்திகரமான ஓர் ஊடகமாகப் பயன்படுத்தத்தக்க ஒரு புதிய செய்யுள் வடிவத்தை நாம் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்" என்று எழுதினார்.¹⁹ இவ்வகையில் தனது பா நாடகங்களுக்காக செய்யுள் அமைப்பில் தான்செய்த பரிசோதனைகள் பற்றி கவிதையும் நாடகமும் என்ற தனது பிற்காலத்திய நூலில் விரிவாகப் பேசுகின்றார். எலியட்டின் பரிசோதனைகளுக்கு ஒத்தவகையில் இலங்கையிலே சமகால வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்ட மஹாகவியின் கோடை, புதியதொரு வீடு, முருகையனின் கடுழியம் ஆகிய பா நாடகங்கள் வெற்றிகரமாக மேடையேற்றப்பட்டன. இவைகளின் வெற்றி சமகால நாடகங்களுக்கு செய்யுளின் பயன்பாடு பற்றிய ஐயத்தை நீக்குகின்றன எனலாம்.

3

இதுவரை பா நாடகங்களுக்கு எதிராகக் கூறப்படும் முக்கியமான கருத்துக்களைப் பரிசீலித்தோம். இனி பா நாடகங்களுக்கு ஆதரவாகக் கூறப்படும் சில நியாயங்களைப் பார்க்கலாம். பா நாடகத்தின் முக்கியமான ஆதரவாளர் என்ற வகையில் Eliot இன் சில கருத்துக்கள் பரிசீலிக்கத்தக்கன. அவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"வசன நாடகம் முற்றிலும் செய்யுள் நாடகத்தின் ஒரு உபவிளைவு என்றே நான் கூறுகிறேன். உச்ச நிலையில் மனித ஆன்மா தன்னைச் செய்யுளிலேயே வெளிப்படுத்த முயல்கின்றது. ஏன் இது இவ்வாறு இருக்கிறது? ஏன், எப்படி உணர்வும் ஒத்திசையும் இணைந்துள்ளன என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது எனக்குரியதல்ல. நரம்பியலாளனுக்கு உரியது. வசன நாடகத்தின் சார்பு எந்த வகையிலும் தற்காலிகமானதையும் மேலோட்டமானதையும் அழுத்துவதிலேயே உள்ளது. நிரந்தரமானதையும் சர்வவியாபகமானதையும் நாம் பெறவேண்டுமானால் நாம் நம்மைச் செய்யுளிலேயே வெளிப்படுத்த வேண்டும்."²⁰

எலியட்டின் இவ்வார்த்தைகள் விஷயத்தை அளவுக்கதிகமாக மிகைப்படுத்துகின்றன என்பது வெளிப்படை. சிலவேளை இவர் செய்யுள் என்ற சொல்லை (verse) பயன்படுத்தும்போது கவிதையைக் கருத்தில் கொண்டிருக்கலாம். எவ்வாறெனினும் இது ஒரு மிகைப்படுத்திய கூற்றே ஆகும். வசன நாடகம் பா நாடகத்தின் ஒரு உபவிளைவு (by-

product) என்று கூறமுடியாது. நான் ஏற்கனவே கூறியதுபோல் அது ஒரு வரலாற்று விளைவு ஆகும். உணர்வின் உச்சநிலையில் மனித ஆன்மா தன்னைச் செய்யுளிலேயே வெளிப்படுத்த முயல்கின்றது என்பது தெய்வாம்சப் படுத்தப்பட்ட ஒரு கூற்றேயாகும். (Mystified Statement). ஒத்திசைவுக்கும் உணர்வுக்கும் எப்போதும் உள்ளார்ந்த பிணைப்பு இருக்கின்றது என்று சொல்லமுடியாது. சிலவேளையாப்பின் ஒத்திசை உணர்வு வெளிப்பாட்டுக்கும் உணர்வுக்கிளர்ச்சிக்கும் இடைஞ்சலாகவும் இருக்கமுடியும். தற்காலிகமானதற்கும் மேலோட்டமானதற்கும் வசனத்தையும், நிரந்தரமானதற்கும் சர்வவியாபகமானதற்கும் செய்யுளையும் கற்பிப்பது ஏற்கத்தக்கதல்ல, வசனமும் செய்யுளும் வெறும் சாதனங்களே. வெளிப்படுத்துபவனின் ஆற்றல், உணர்வாமும் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தே அவற்றின் வெளிப்பாட்டுத்திறன் அமையும். கவிதைக்கும் செய்யுளுக்கும் ஒரு இயற்கை இகந்த ஆற்றலைக் கற்பிக்கும் மனப்பாங்கே இங்கு வெளிப்படுகின்றது. எலியட் பிறிதோர் இடத்தில் பா நாடகத்துக்கான பேரார்வம் மனித இயற்கையில் நிரந்தரமானது (The craving for poetic drama is permanent in human nature) என்று கூறுகின்றார்.²¹ நிரந்தரமான மனித இயற்கைக் கோட்பாட்டை நாம் ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை. மனித இயற்கையில் நிரந்தரமானது என்று எதையும் கூறமுடியுமா என்பது சந்தேகமே. அடிப்படையில் கவிதை நாட்டம் மனித சமூகத்தில் தொடர்ந்து நிலவலாம்; ஆனால் அதன் இயல்பு மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றது. எலியட் கவித்துவமான நாடக நாட்டத்தையே நிரந்தரமானதாகக் கருதியிருக்கலாம். "அது உண்மையாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால் அத்தகைய ஒரு நாடகம் செய்யுளில்தான் இருக்கவேண்டும் என்று ஒரு கவிஞன் மட்டுமே கருதுவான்" என்ற Hinchliffe இன் கருத்தையும் நாம் மறுக்க முடியாது. எவ்வாறெனினும் செய்யுளின் தேவையை மிகைப்படுத்துவது ஏற்றத்தக்கதல்ல.

எலியட் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் (1954இல்) பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: "சொல்லவேண்டிய எல்லாவற்றையும் சொல்லக் கூடியதாக நமது செய்யுள் விசாலித்து இருக்குமானால் அது எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் கவிதையாக இருக்கமாட்டாது என்பதும் பெறப்படும். கவிதை இயற்கையான கூற்றாக வரக்கூடிய அளவுக்கு நாடகச் சூழ்நிலை ஒரு உச்சநிலையை எட்டும்போது மட்டும் தான் அது கவிதையாக இருக்கும். ஏனெனில் அப்போதுதான் உணர்ச்சிகள் வெளிப்படுத்தப்படக் கூடிய ஒரே மொழியாக அது அமையும்."²²

மேற்காட்டிய கூற்றிலே நாடகச் செய்யுள் சில சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுந்தான் கவிதையாக இருக்கும் என்பது தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது. அவ்வாறெனின் முழுமையான ஒரு பா நாடகத்துக்கான தேவையை நாம் அளவிறந்து வலியுறுத்த முடியாது. ஏனெனில் இத்தகைய உச்ச நிலைகளில் கவிதை வசனத்திலும் சாத்தியமாகலாம்.

பா நாடகத்தை நியாயப்படுத்தும் வகையில் பிறிதொரு கருத்தும் கூறப்படுகின்றது. வசனத்தில் எழுதப்படும் நாடகத்தை விட செய்யுளில் எழுதப்படும் நாடகம் இறுக்கமாகவும் செறிவாகவும் அமைய முடியும் என்பதே அக்கருத்து. நமது நாட்டு முக்கிய பா நாடக ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான முருகையன் இது பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். "எல்லா நாடகக்காரர்களும் கவிஞர்களிடம் கற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பாடம் ஒன்று உண்டு. அலும்பல் சிலும்பல் இல்லது செறிவாகவும் இறுக்கமாகவும் சொற்களைக் கையாள்வதே அந்தப் பாடம்."²³ இறுக்கமும் செறிவும் எல்லாக் கவிஞர்களிடமும் காணப்படும் ஒரு பண்பு அல்ல. தவிரவும் மிகச் சிறந்த கவிஞனிடமும் கூட எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் நாம் இந்நிலையைக் காணமுடியாது. கவிஞர்கள் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் யாப்பின் பிடியிலே இழுபட்டுச் செல்வதை நாம் காண முடி

கின்றது.' இதை விளக்க முருகையனின் கடுழியத்தில் இருந்து இரண்டு உதாரணங்களை இங்கு தரலாம்.

1. இங்கு நடந்த கலக விபரங்கள் யாவும் பதிவு புரிந்து கணக்கெடுப்பீர். கண்ணாடிச் சக்கல், கயிற்றுச் சிலும்பல்கள் பண்ணியநற் பாத்திரத்தின் பக்கச் செவித்துணுக்கு யாவும் கணிப்பீடு செய்தே எழுதிவையும்
2. வதங்கி நீ சோர வேண்டாம் வலியதோர் கருவி வேண்டும் புதன்கிழமைக்கு முன்னால் தோழரும் அதைத்தான் சொன்னார்.

முதல் உதாரணத்தில் பதிவு புரிந்து என்ற வினைத் தொடர், பண்ணுமெழிற் பாத்திரம் என்ற அடைமொழித் தொடர் ஆகியவை வருகின்றன. பதிவு புரிந்து என்ற தொடர் இயல்பானதல்ல. பதிவு செய்து என்பதே பொதுவழக்கு. ஆனால் இங்கு யாப்புத் தேவைக்காகவே புரிந்து என்ற சொல் இடம் பெற்றிருக்கின்றது எனலாம். இது வெண்பா வகையைச் சேர்ந்தது. பதிவு என்பது மாச்சீர்; அதை அடுத்து நிரையசையே வரலாம். ஆகவே நேரசையில் தொடங்கும் செய்து என்பதற்குப் பதிலாக நிரையசையில் தொடங்கும் புரிந்து என்பது எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையில் மொழி வழக்கை மீறி தளை மரபு பேணப்பட்டுள்ளது எனலாம். அதுபோன்றதே பண்ணுமெழிற் பாத்திரம் என்ற அடைமொழி இங்கு எதுகையைப் பேணுகிறதே தவிர வேறு வகையான முக்கியத்துவத்தைப் பெறவில்லை.

இரண்டாவது உதாரணத்திலே 'புதன்கிழமைக்கு முன்னால் தோழரும் அதைத்தான் சொன்னார்' என்ற தொடர் வருகின்றது. இங்கு புதன்கிழமைக்கு முன்னால் என்ற தொடருக்கு என்ன அவசியம்? புதன்கிழமை தோழரும் அதைத்தான் சொன்னார் என்று வரலாம். ஏன் முன்னால் என்று வரவேண்டும்? முன்னால் என்றால் எப்போது? செவ்வாய்க் கிழமையா, திங்கட்கிழமையா அல்லது அதற்கும் முன்பா? இங்கும் வதங்கி என்பதற்கு எதுகையாகவே புதன்கிழமை வந்திருக்கின்றது. வேறு சிறப்பான முக்கியத்துவம் இல்லை.

முருகையனின் கூடல் நாடகத்திலே 'மைந்தன் இன்றுடன் வயது ஈரொன்பதை அடைகிறான்' என்று ஒரு தொடர் வருகின்றது. இங்கும் பதினெட்டு என்பதற்குப் பதிலாக ஈரொன்பது என்று வந்தது செய்யுள் மரபுக்காகவேயாகும். மஹாகவியின் நாடகங்களிலும் இத்தகைய சில இடங்களை நாம் காணலாம். உதாரணமாகக் கோடையில் வரும் 'பாவிளின் பற்கள் உடைக்கப்பட வேண்டும்' என்ற தொடரைக் காட்டலாம். பேச்சிலே நாம் செயப்பாட்டு வினைவாக்கியங்களைப் பயன்படுத்துவதில்லை. பல்லை உடைக்கவேண்டும் என்று செய்வினை வாக்கியமாகவே சொல்வோம். மஹாகவி இங்கு செயப்பாட்டுவினை வாக்கியத்தை பயன்படுத்தி இருப்பது யாப்புத் தேவைக்காக என்றே கூறவேண்டும், இவையெல்லாம் செய்யுளின் தகைமையைக் கேள்விக்கு இடமாக்குகின்றன. யாப்பின் உள்ளியல்பு வரையறையும் இறுக்கமும் ஆகும். பா நாடகாசிரியன் இவற்றைப் பேணமுனையும் போது நாடக உரையாடலில் நெகிழ்ச்சியும் அலும்பல் சிலும்பலும் ஏற்படமுடியும். வசனத்தின் உள்ளி

யல்பு நெகிழ்ச்சியாகும். அதுவே நாடக உரையாடலை இறுக்கமாக அமைப்பதற்கு உதவவும் முடியும். எல்லாத் தகைமையையும் சிறப்பையும் செய்யுளுக்கும் கவிஞனுக்கும் ஏற்ற முடியாது என்பதை வலியுறுத்துவதற்கே இதைக் கூறுகின்றேன். நான் திரும்பவும் எனது கருத்தை அழுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். வசனத்திலும் செய்யுளிலும் ஒரு படைப்பாளி உணர்வின் சிகரங்களையும் அடையலாம் இடறியும் விழலாம். இது அந்த ஊடகத்தின்மீது அவன் கொண்டுள்ள ஆற்றலைப் பொறுத்தது. ஆகவே செய்யுளின் தேவையை இப்பணைப்போல் முற்றாக நிராகரிப்பதோ எவியட்டைப்போல் மிகைப்படுத்தி வற்புறுத்துவதோ அவசியம் இல்லை. இதற்குச் சார்பாக முருகையனுடைய ஒரு கருத்தை நான் இங்கு சுட்டிக்காட்டலாம்.

“நாடகங்களைக் கவிதை நாடகம் என்றும் வசன நாடகம் என்றும் வேறுபடுத்திச் செய்யப்படும் பாகுபாடு அனாவசியமானது என்ற உண்மை எனக்குப் புலப்படுகின்றது. வசனமாக இல்லாமல் யாப்புக்கு அமைய இருப்பதனால் மாத்திரம் எந்த நாடகமும் சிறப்புப்பெறாது. எல்லா நாடகத்துக்கும் பொதுவான கலை இலக்கண நியதிகளே கவிதை நாடகத்துக்கும் உரியவை. சுவைப் பயனுக்குக் காலான அம்சங்கள் எல்லா நாடகங்களுக்கும் பொதுவாகவே உள்ளன. ஆயினும் கவிதை நாடகத்தில் சொல்பற்றிய உணர்வு மிகவும் கூர்மை பெற்று முழுவிழிப்புடன் செயலாற்றுமாறு இயக்கப்படுகின்றது இதுதான் ஒரே ஒரு பிரதானமான வித்தியாசம். இந்த வித்தியாசத்தை அளவு மீறிப் பிரதானப்படுத்த வேண்டியதில்லை.”²⁴

பா நாடகம், வசனநாடகம் என்ற பாகுபாடு உண்மையில் மொழி ஊடகத்தின் அடிப்படையில் நிகழும் பாகுபாடேயாகும். நாடகம் இலக்கியம் மட்டுமல்ல. அதைவிட முக்கியமாக அது ஒரு அரங்கக் கலையாகும். அந்தவகையில் நாடகத்தின் மொழி என்பது சொல்மட்டுமல்ல; சொல் அதன் ஒரு பகுதியே ஒரு சிறுபகுதியே என்று கூடச் சொல்லலாம். மௌனம், இடையீடு, பாவனை, இயக்கம், அரங்கு, ஒழுங்கு ஆகியவையும் நாடகமொழியின் பாற்படுபவை என John Russel Brown என்பவர்தனது theatre language என்னும் நூலிலே கூறுகின்றார்.²⁵ ஆகவே பாநாடகத்துக்கு மொழியின் அடிப்படையில் கோட்பாடு ரீதியான ஒரு அந்த முக்கியத்துவத்தைக் கொடுப்பதோ அல்லது அதை முற்றிலும் நிராகரிப்பதோ பொருளற்றது. ஆயினும் மொழியாற்றலும் நுண்ணுணர்வும் மிக்க ஒரு கவிஞனின் கையிற் பிறக்கும் இயல்பான, அளவான யாப்போசை நாடகப்பேச்சுக்கு ஓர் ஆழமான கவித்துவ வீச்சை வழங்குகின்றது என்பதை மறுக்கமுடியாது. இத்தகைய நாடகங்களே பா நாடகத்துக்கான ஜீவிய நியாயத்தையும் வழங்குகின்றன எனலாம்.

★ இக்கட்டுரை முதலில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைக் கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்டது-1979 (புதுசு 1982)

குறிப்புகள்

1. ஈழத்தில் பா நாடகம் பற்றி வெளிவந்த கட்டுரைகள் சில பின்வருமாறு,
 - (அ) 'கவிதை நாடகங்கள்' - கலாநிதி க. கைலாசபதி, தினகரன் நாடகவிழாமலர் 1969.
 - (ஆ) 'கவிதை நாடகம் சில வரலாற்றுக் குறிப்புகள்' - முருகையன், மல்லிகை மே. 1971,
 - (இ) 'கவிதையில் ஏன் நாடகம் எழுதவேண்டும்' -

- (மு. பொன்னம்பலம், மல்லிகை நவம்பர் - 1971.
- (ஈ) 'கவிதையும் நாடகமும்' - எம். ஏ. நுஃமான்
மல்லிகை ஜனவரி, பெப்ரவரி, மார்ச் - 1972.
- (உ) 'கவிதை நாடகம் இருதளப்பார்வை' -
மு. பொன்னம்பலம் மல்லிகை ஏப்பிரல் - 1972.
- (ஊ) ஈழத்துத் தமிழ்நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி -
க. சொக்கலிங்கம், கவிதை நாடகங்கள்-பக்.172,188-1977.
- (எ) 'ஈழத்துப் பா நாடகங்கள்' - எம். ஏ. நுஃமான்
மல்லிகை, ஜனவரி, பிப்ரவரி, மார்ச்சு-1980
- (ஏ) 'மஹாகவியின் சிறு நாடகங்கள் - முருகையன்,
மல்லிகை, ஆகஸ்ட் - 1980.
2. பேராசிரியர் அ. சீனிவாசராகவன், ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிதை (தூத்துக்குடி -1970) என்னும் நூலில் சுந்தரம்பிள்ளையின் மனோன்மணியம் பற்றி எழுதுகையில் பா நாடகம் பற்றிய சில பொதுவான கருத்துக்களைக் கூறுகின்றார். (பக். 57-58.) இது பற்றித் தமிழகத்தில் எழுதப்பட்ட வேறு கட்டுரைகள் எனது பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை.
3. வானமாமலை நா. - தாமரை.
4. இராமலிங்கம் டாக்டர் ம. புதிய தமிழ் உரை நடை, சென்னை-1978 பக்.9.
5. மணவாளன், அ. அ. - அரிஸ்டாட்டிலின் கவிதை இயல் மொழி பெயர்ப்பு, சென்னை - 1976. பக். 20
6. Hinchliffe, Arnold P, Modern Verse Drama London 1977.
7. Eliot T.S., (1) Poetry and Drama (2) A Dialogue on Dramatic 'Poetry' in Selected Essays.
8. Hinchliffe, Arnold P.p.2.
9. Oscar Mandel : 'Poetic Theater' in Dialogue Vol. II No.3. 1978 pp. 67-77
10. Eliot T.S., Selected Essays, p.53.
11. Hinchliffe, Arnold P, p.7 மேற்கோள்.
12. அதே நூல் பக். 7.
13. அதே நூல் பக். 9.
14. Eliot T.S., Selected Essays p. 46.
15. Eliot T.S., Poetry and Drama, p. 13.
16. பொன்னம்பலம், மு. - 'கவிதையில் ஏன் நாடகம் எழுத வேண்டும்'. மல்லிகை, நவம்பர் 1971.
- See also Eliot T.S., 'Poetry and Drama'. pp.22-23
17. Hinchliffe, Arnold P, p.10, 17.
18. Eliot, T.S., 'Poetry and Drama', p. 26.
19. Eliot, T.S., Selected Essays, p. 57.
20. அதே நூல் பக். 46.
21. அதே நூல் பக். 56
22. Eliot, T.S., 'Poetry and Drama', p.15.
23. முருகையன் 'கவிதை நாடகம் சில வரலாற்றுக் குறிப்புகள்' மல்லிகை. மே. 1971.
24. அதே கட்டுரை.
25. Hinchliffe, Arnold P, பக். 68 மேற்கோள்.

ஈழத்துப் பா நாடகங்கள்

எம். ஏ. நுஃமான்.

1950-ம் ஆண்டுகளில் இருந்தே ஈழத்தில் பாநாடகங்கள் கணிசமான அளவிலும் பிரக்ஞை பூர்வமாகவும் எழுதப்படத் தொடங்கின. ஆயினும் அதற்கு முன்னரும் சில பாநாடக முயற்சிகளை இங்கு காண்கின்றோம். கதிர்காமர் கனகசபையின் 'நற்குணன்' என்ற நாடகம் 1927-ம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. அகவல்பாவில் அமைந்த இந்நாடகமே ஈழத்தில் அச்சுவடிவில் வெளிவந்த முதலாவது பா நாடகம் எனக் கருதப்படுகின்றது. அதற்கு முன்பு பாநாடகங்கள் எழுதப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் வசன நாடகத்திலே செய்யுளையும் பாடல்களையும் இடையிடையே பயன்படுத்தும் நாடகத்துறை ஒன்றும் இங்கு காணப்படுகின்றது. அந்த வகையிலே 1905-ல் வெளிவந்த பாவலர்துரையப்பா பிள்ளையின் 'சகுலகுணசம்பன்னன்' நாடகம் குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் பா நாடகம் என்ற பிரிவுகள் நாம் இவற்றைச் சேர்க்கத் தேவையில்லை. 1936-ம் ஆண்டிலே சோமசுந்தரப் புலவர் இயற்றிய 'உயிர் இளங்குமரன்' நாடகம் வெளிவந்தது. இடையிடையே வசன நடையில் உரையாடல்கள் இடம்பெற்றிரப்பினும் பிரதானமாக இது ஒரு பாநாடகமே. சைவசமயக் கருத்தை விளக்குவதற்காக எழுந்த இந்நாடகமே ஈழத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட முதலாவது பாநாடகம் ஆகும். பாடசாலை விழா ஒன்றில் நடிப்பதற்காகவே இந்நாடகம் முதலில் எழுதப்பட்டதாக சோமசுந்தரப் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார். புலவர் படிப்பித்த வட்டுக்கோட்டை ஆங்கிலப் பாடசாலையிலும், பின்னர் கொழும்பு ஜிந்துப்பிட்டி நாடக சாலையிலும், நவாலியிலும் இந்நாடகம் நடிக்கப்பட்டதாகத் தெரிய வருகின்றது. ஆயினும் இப்போது புத்தக வடிவில் கிடைப்பது நடிக்கப்பட்ட அதே நாடகப் பிரதியல்ல. நூலுக்காக அதைத் தான் விரிவுப்படுத்தி எழுதியதாக சோமசுந்தரப் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

நற்குணனும் உயிரிளங்குமரனும் பௌராணிகப் பாங்கான கதை அமைப்பைக் கொண்ட நாடகங்கள். நாடக அமைப்பைப் பொறுத்தவரை பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் 'மனோன்மனீயம்' போல் பழமைப்பாங்கானது. நாடகப் பண்பு என்று விதந்து கூறத்தக்க அம்சங்கள் இவற்றில் பெரிதும் காணப்படவில்லை. செய்யுள் நடையைப் பொறுத்தவரை அவை நெகிழ்ச்சியற்ற, செந்நெறிப் பாங்கானவை. அவ்வகையில் நவீன நாடகச் சுவைஞர்களுக்கு அவை இன்பம் பயப்பன அல்ல.

1950-ம் ஆண்டுகளில் ஈழத்து நவீன கவிஞர்கள் நாடகத்துறையில் ஈடுபடத் தொடங்கிய பின்னரே இங்கு பா நாடகம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய ஒரு நாடக வகையாக வளர்ச்சியடைந்தது. ஆகவே ஈழத்துப் பாநாடக வளர்ச்சியை 50-ம் ஆண்டுகளில் இருந்து தொடங்குவதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. திருச்சிக் கவிஞர் கலைவாணனின் 'மணல் வீடு' என்ற கவிதை நாடகத்தைக் கேட்ட சூட்டோடு சூடாக 1953-ல் தான் எழுதிய 'நித்திலக் கோபுரம்' என்பதே இலங்கையில் முதல் முதலில் எழுந்த பா நாடகம் என முருகையன் கூறுவதற்கும் இதுவே காரணம் ஆகலாம். இவ்வகையில் பார்த்தால் முருகையனே ஈழத்துப் பாநாடகத் துறையின் முன்னோடி எனலாம். மஹாகவிக்கு ஆரம்பத்தில் பாநாடகத்துறையில் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை என்றும், தனது 'நித்திலக் கோபுரம்', 'அந்தகனேயானாலும்' ஆகிய நாடகங்களுக்குப் பிறகே அவருக்குப் பாநாடகத்துறையில் நம்பிக்கை ஏற்பட்டதாகவும் அதைத் தொடர்ந்தே மஹாகவி 'அடிக்கரும்பு' என்ற தனது முதலாவது பா நாடகத்தை எழுதியதாகவும் முருகையன் குறிப்பிடுகின்றார்.

முருகையனின் நித்திலக்கோபுரம் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகியது. இதைத் தொடர்ந்து அவரது அந்தகனேயானாலும், வைகைப் பெருக்கு, தரிசனம், பில் கணியம், கலைக்கடல், துளிர், கூடல், மாமூல், செழியன் செங்கோல், கொண்டுவா தீயை கொளுத்து விறகை எல்லாம் முதலிய நாடகங்கள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகின. அவரது 'வந்து சேர்ந்தன' வானொலிக்கென்றே எழுதப்பட்ட போதிலும் அது ஒலிபரப்பாகவில்லை. பின்னர் நூல் உருவில் வெளிவந்துள்ளது. மஹாகவியின் 'அடிக்கரும்பு' வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து அவர் வானொலிக்காகச் சிற்பியின்ற முத்து, பொய்மை, சேனாபதி, வாணியும் வறுமையும், திருவிழா, கோலம் முதலிய நாடகங்களை எழுதினார். முருகையன், மஹாகவி ஆகிய இருவருமே பெருமளவு நாடகங்கள் வானொலிக்காக எழுதினார். இவர்களது அளவுக்கு இல்லா விட்டாலும், நீலாவாணன், சொக்கன், இ. நாகராசன், சில்லையூர் செல்வராசன், பா. சத்தியசீலன், எம்.சி.எம்.சுபைர், கலைவாதி கலீல், யுவன், ஜீவா ஜீவரத்தினம் முதலிய கவிஞர்களும் வானொலிக்காகச் சில பா நாடகங்களை எழுதியுள்ளனர். ஆக-1950 களில் 60 களிலும் கூட இங்கு பா நாடகங்கள் வானொலிக்காகவே எழுதப்பட்டன; இது முக்கிய கவனத்துக்குரிய ஒரு அம்சமாகும்.

மேடையைவிட, பா நாடகங்களுக்கு வானொலி மிக வாய்ப்பான ஒரு சாதனம் எனலாம். மேலை நாடுகளிலும் பா நாடகங்களைப் பற்றி எழுதியவர்கள் இந்த அம்சத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 'பா நாடகத்தை நடித்துக் காட்டுவதில் உள்ள பிரச்சினைகளில் இருந்து லாவகமாகப் புறம் ஒதுங்கிச் செல்வதற்கும் எல்லாவற்றையும் ஒலியிலே, குறிப்பாகச் சொற்களிலே செலுத்துவதற்கும் வானொலி ஒரு மிகப் பொருத்தமான ஊடகமாக அமைந்தது' என அர்னால்ட் பி. ஹின்ஸ்லிப் என்பவர் தனது மொடேன் வேர்ஸ்டிராமா (Modern Verse drama) என்னும் நூலிலே குறிப்பிடுகின்றார்.

வானொலி நாடகத்துக்கு மேடைக்குரிய காட்சிப் படிகங்கள் அவசியமில்லை. ஒலிப்படிமங்களையே அது அடிப்படையாகக் கொண்டது. மேடைச் சிக்கல்களில் இருந்து அது கவிஞர்களுக்கு விடுதலை வழங்குகின்றது. ஆரம்பத்தில் மேடைக்காகப் பா நாடகம் எழுதும் பிரக்ஞை நமது கவிஞர்களுக்கு இருக்கவும் இல்லை. அவர்கள் தமது பாநாடகங்களைப் பொதுவாகக் கவிதை என்றே கருதிவந்தனர். மஹாகவியின் அடிக்கரும்பின் ஒரு பகுதி 'தேன்மொழி' இதழில் பிரசுரிக்கப்பட்ட போது அது 'தொடர் கவிதை' என்றே குறிப்பிடப்பட்டது. நாடகப் பண்புகள் சிலவற்றைக் கொண்ட, குறிப்பாக உரையாடல் பாங்கில் அமைந்த நெடுங் கவிதைகளாகவே அவை கருதப்பட்டன. அந்த வகையில் வானொலிப் பா நாடகங்கள் சொல்வதற்கும் கேட்பதற்கும் உரிய செவிப்புல சாதனமாகவே அமைந்தன. கவிஞர்களுக்கு மேடைச் சிக்கலில் இருந்து விடுதலை வழங்கும் இவ்வடிவம் ஒலிக் கோலங்களை அமைப்பதற்குக் கூடிய சுயேச்சையையும் வழங்குகின்றது. விரும்பினால் நிகழ்ச்சிப் பின்னல்களைக் கூட அவர்கள் தவிர்ந்துக் கொள்ளலாம். முருகையனின் 'தரிசனம்' முற்றிலும் ஓர் ஒலிச் சித்திரமாகவே இருப்பதை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். இவ்வகையில் வானொலி கவிஞர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பான சாதனமாக அமைந்தது. வானொலிப் பா நாடகங்கள் அதிகமாக எழுதப்பட்டமைக்கும் அதுவே காரணமாயிற்று.

1960 களில் இருந்து, ஈழத்துப் பாநாடக உலகில் ஒரு புதிய பண்பைக் காண்கின்றோம். மேடைக்காகத் திட்டமிட்டு நாடகம் எழுதும் முயற்சியே அது. குறிப்பாக 60 களின் பிற்பகுதியில் இருந்தே கவிஞர்கள் முழுப் பிரக்ஞையுடன் இத்துறையில் ஈடுபட்ட

னர். இக்காலப் பகுதியிலே ஈழத்து நாடக உலகில் ஏற்பட்ட புதிய விழிப்புணர்ச்சியே இதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. வானொலி நாடகங்கள் எழுதி உரையாடல் அமைப்பதிலே கவிஞர்கள் பெற்றிருந்த பயிற்சி மேடைப் பாநாடகம் எழுதுவதிலே அவர்களுக்குத் துணை நின்றது எனலாம். உயிரிளங் குமரனுக்குப் பிறகு ஈழத்திலே மேடையேறிய பா நாடகம் முருகையனின் 'குற்றம் குற்றமே' என்பதாகும். 1962ம் ஆண்டு கொழும்பு சாஹிநாக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மகாநாட்டின் இறுதி நிகழ்ச்சியாக இந்நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. அதை அடுத்து 1963-ல் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் கல்முனை நகரமண்டபத்தில் நடத்திய ஒரு இலக்கிய விழாவில் நீலாவணனின் 'மழைக்கை' நாடகம் மேடையேறியது. இதைத் தொடர்ந்து திமிலைத் துமிலனின் 'முல்லைக் குமரி'யும் பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தனின் ஒரு நாடகமும் மேடையேறியதாகத் தெரிகின்றது. இவை யெல்லாம் அறுபதுகளின் முற்பகுதியில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளாகும். உண்மையில் 1965க்குப் பிறகுதான் காத்திரமான மேடைப் பா நாடகப் பிரிதிகள் எழுதப்பட்டன. 69, 70ம் ஆண்டுகளில்தான் அவற்றுட் சில மேடையேற்றப்பட்டன. பாநாடகத் துறையில் புதிய பரிசோதனைகள் நடைபெற்ற காலம் இதுவே. தற்கால சமூக யதார்த்தத் தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு இக்காலப் பகுதியிலேயே பா நாடகங்கள் எழுதப் பட்டன. மஹாகவியின் கோடை, முற்றிற்று, புதியதொரு வீடு, முருகையனின் கோபுர வாசல், கடுழியம், அப்பரும் சுப்பரும், அம்பியின் வேதாளம் சொன்ன கதை, சொக்கனின் கவிதை பிறந்த கதை ஆகிய நாடகங்கள் இக்காலப் பகுதியில் தோன்றி யவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கன. முற்றிற்று, கோபுர வாசல், அப்பரும் சுப்பரும், கவிதை பிறந்த கதை ஆகிய நாடகங்களே இதுவரை மேடையேறாதவை. கோடை 4 தடவை களும், புதியதொரு வீடு சுமார் பத்துத் தடவைகளும், கடுழியம், வேதாளம் சொன்ன கதை ஆகியவை ஒவ்வொரு தடவையும் மேடையேறியுள்ளன. இந்த மேடை நாட கங்களே அவற்றின் முக்கியத்துவம் கருதி நமது சிறப்பான கவனத்துக்கு உரியன.

2

இதுவரை குறிப்பிட்ட ஈழத்துப் பாநாடகங்களை அவற்றின் பொருள் அடிப்படையிலே இரண்டு பிரிவாக நாம் வகைப்படுத்தலாம். ஒன்று இலக்கியச் செய்திகளைப் பொருளாகக் கொண்டவை. மற்றது சமகால வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்டவை. வானொலிப் பா நாடகங்களுள் மிகப் பெரும்பாலானவை முதல் வகையைச் சார்ந்தவையாகும். மேடை நாடகங்களிலே முருகையனின் குற்றம் குற்றமே, கோபுர வாசல், நீலாவணனின் மழைக்கை, அம்பியின் வேதாளம் சொன்ன கதை, சொக்கனின் கவிதை பிறந்த கதை, திமிலைத் துமிலனின் முல்லைக்குமரி ஆகியவை இப் பிரிவைச் சேர்ந்தவை. இவற்றிலே இலக்கியம், சமயம், வரலாறு சார்ந்த செய்திகள் அல்லது சேய்மைக்காலப் பின்னணியில் நிகழும் கற்பனை நிகழ்ச்சிகள் போன்றவை கருப் பொருட்களாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையிலே முருகையனின் 'வந்து சேர்ந்தன', மாணிக்க வாசகர் குதிரை வாங்கிய கதையையும், 'கோபுரவாசல்' நந்தனாரின் பக்திவாழ்வையும், 'குற்றம் குற்றமே' நக்கீரர் பற்றிய இலக்கியச் செய்தியையும் கூறுவன. கோபுர வாசலிலே கடைசிக் காட்சி சமகால ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனினும் அது நாடகத்தோடு இணையாமல் ஒரு அனுபந்தமாகவே உள்ளது. நாடகத்தின் மையக்கரு நந்தனாரின் பக்தி உணர்வையே சுற்றி அமைகின்றது.

நீலாவணனின் மழைக்கை கர்ணனின் வள்ளன்மை பற்றியது. மஹாகவியின் சிற்பி ஈன்ற முத்து தாஜ்மஹாலைக் கட்டிய சிற்பியின் காதல் வாழ்வைப் பற்றிய ஒரு கற்பனை. அவரது பொய்மை, சேனாபதி ஆகியவை எங்கே எப்போது என்றில்லாத அரசு கற்பனைக் கதைகளைக் கூறுவன. அதிகார ஆணவம், ஏமாற்று ஆகியவற்றைத் தொனிப்பொருளாகக் கொண்டவை. இவரது கோலம் தொடக்கமும் முடிவும் சமகாலப் பின்னணியில் அமைந்தாலும் காவிய நிகழ்ச்சிகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. சீதை, திரௌபதி, கண்ணகி ஆகிய பாத்திரங்களின் மூலம் பெண்மை தொடர்ந்து அநீதிக்குள்ளாவதையும், இறுதியில் பெண்மைக்கே வெற்றி என்பதையும் இந்நாடகம் விளக்குகின்றது. அம்பியின் வேதாளம் சொன்ன கதை விக்கிரமாதிரித்தனக்கு வேதாளம் சொன்ன ஒன்றைத் தழுவி ஆசையும் தியாகமும் மனித வாழ்வில் பெறும் இடத்தை விளக்குவது. சொக்கனின் கவிதை பிறந்த கதை, கம்பனின் வாழ்வும் கவிதையும் பற்றியது. இவ்வகையில் இந் நாடகங்கள் சமூக வாழ்வுடன் நேரடியான தொடர்பற்றவை என்பது வெளிப்படை. ஓர் ஆழமான நாடகப் பாதிப்பையும் இவை ஏற்படுத்துவன அல்ல. இவற்றில் கையாளப்பட்டுள்ள மொழியும் தூய செந்நெறிப் பாங்கான மொழியேயாகும்.

சமகால வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்ட இரண்டாவது பிரிவைச் சேர்ந்த நாடகங்கள் பெருமளவு எழுதப்படவில்லை. எனினும் அவையே நமது முக்கிய கவனத்துக்குரியனவாக அமைகின்றன. வானொலியில் இத்தகைய நாடகங்கள் சில ஒலிபரப்பாகியுள்ளன. மஹாகவியின் அடிக்கரும்பு, திருவிழா, முருகையனின் கூடல், துளிர், சத்தியச்சத்துச்சாறு முதலியவை இத்தகையன. சத்தியச் சத்துச் சாறு வானொலியில் ஒலிபரப்பாகவில்லை எனினும் அது மேடை நாடகம் அல்ல. இந் நாடகங்கள் சமகால வாழ்க்கைப் பின்னணியில் அமைந்த போதிலும் சமூக வாழ்வின் முக்கியப் பிரச்சினைகளையும் இன்றைய மனித உணர்வுகளையும் அணுகுவவை அல்ல. மஹாகவியின் அடிக்கரும்பு, டெலிபோனைப் பாவிக்கும் இன்றைய மனிதர்களைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டிருப்பினும் பொதுமையான அன்புணர்வு பற்றியே பேசுகின்றது. திருவிழா அறிவினால் விளக்கமுடியாத சிலகண நேர உணர்வுக்குள் மனிதர்கள் ஆட்பட நேர்வதை விளக்குகின்றது. சமயப் பற்றற்ற மத்தியதரவர்க்கக் குடும்பஸ்தன் ஒருவன் மனைவியின் வற்புறுத்தலுக்காகத் தேர்த்திருவிழாவுக்குப் போகின்றான். தேர்தன்னை அண்மித்து வரும்போது அது அசைந்துவரும் அழகிலே தன்னை இழந்து 'அரோகரா' என்று கும்பிட்டபடி தேர்வடத்தைப் பிடித்துத் தானும் இழக்கின்றான். நாஸ்திகனான கணவனுக்கு வேலன் அருள் பாலித்துவிட்டான் என மனைவி புளகம் உறுகின்றாள். கணவனோ

'மீண்டும் அறிவால் விளங்காப் புதிர்கள் எனும்
கூண்டுக்குள் வந்து குனிந்திருப்போம்; சிந்தித்துக்
காண்பதே அன்றோ கடன்'

என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்கின்றான்.

முருகையனின் கூடல் ஆண் பெண் ஒருமையை வலியுறுத்தும் ஒரு நாடகம். பெண்ணினத்தின் மீது வெறுப்புக் கொண்ட தந்தை மைந்தனை வெளிக்காற்றுப் படாத கூண்டுக்குள் வைத்து வளர்க்கிறான். பெண்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பதே அறியாத மகனுக்கு அவர்கள் மீது ஒரு வெறுப்பையே வளர்க்கிறான் தந்தை. பதினெட்டு வயதான பிறகு உயர் கலைகள் பயில அவன் பல்கலைக் கூடத்துக்கு அனுப்பப்படுகிறான். அங்கு முதல்முதல் மங்கையைச் சந்திக்கிறான். தகப்பனின் எதிர்ப்பை மீறிக் கூடல் நிகழ்கிறது. பெண்ணைத் திரஸ்கரித்ததால் 'நாடு வரண்டு கிடந்தது' என்ற

பாடலுடன் தொடங்கும் நாடகம் கூடலின் பின்னர் 'சால்பு நிரம்பி மிளிர்ந்தது' என்ற பாடல் வரியுடன் முடிகின்றது.

முருகையனும் மஹாகவியும் சமகாலப் பின்னணியில் எழுதிய வானொலி நாடகங்கள் மொழியிலும் பொருளிலும் புதுமைகள் எதையும் ஈட்டவில்லை என்றே கூற வேண்டும். ஆனால் சமகாலப் பின்னணியிலே அவர்கள் மேடைக்காக எழுதிய நாடகங்கள் மிகவும் முக்கியத்துவம் உடையவை. இந்த நாடகங்கள்தான் நாங்கள் பாடகம் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கே காரணமாக அமைந்தவை. ஈழத்து நாடக வளர்ச்சியிலே - பொதுவாக தமிழ் நாடக வளர்ச்சியிலே - அவை குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் பெறுவன. மஹாகவியின் கோடை, முற்றிற்று, புதியதொருவீடு, முருகையனின் கடுழியம், அப்பரும் சுப்பரும் ஆகிய ஐந்துமே இதுவரை சமகாலப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட நாடகங்களாகும். இவற்றுள்ளே முற்றிற்று, அப்பரும் சுப்பரும் ஆகிய நாடகங்கள் மேடையேற்றப்படவோ, பிரசுரிக்கப்படவோ இல்லை. கையெழுத்துப் பிரதியாகவே உள்ளன. இவைபோன்று வேறு யாரும் நாடகங்களை எழுதி வைத்திருக்கவும் கூடும். அதுபற்றி விபரம் தெரியவில்லை. கையெழுத்தில் மட்டும் உள்ளவற்றைக் கணக்கெடுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா என்ற கேள்வி எழக்கூடும். நமது நாட்டு வெளியீட்டுச் சூழ்நிலையில் இது அவசியம் என்றே நான் நினைக்கின்றேன். இல்லையேல் இவைபற்றிச் சிலவேளை தெரிய வராமலே போகலாம். இந்த ஐந்து நாடகங்களும் சமூக யதார்த்தத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பினும் அவற்றின் அமைப்பிலும் பொருளிலும் மிகவும் வேறுபட்டவை. இவ்விரு கவிஞர்களின் கலைநோக்கிலே உள்ள வேறுபாடுகள் இந்நாடகங்களிலும் நன்கு தெளிவாக வெளிப்படுகின்றன. இவ்வகையிலே இந்நாடகங்களை இரண்டு பிரிவாக நாம் வகைப்படுத்தலாம்.

ஒன்று பாவனை நவிர்சியான குறியீட்டு நாடகங்கள்.

மற்றது நேரடியான யதார்த்த நாடகங்கள்.

முருகையனின் இரண்டு நாடகங்களும் முதல் வகையைச் சேர்ந்தன. பொருளிலே அவை இரண்டும் வெளிப்படையான அரசியல் நாடகங்கள், வடிவிலே அவை பாவனை நவிர்சியான குறியீட்டு நாடகங்கள், கடுழியம் தொழிலாளர் வர்க்கம் கடுமையாக சுரண்டப்படுவதையும் படிப்படியாக அவர்கள் விழிப்படைந்து ஆளும் வர்க்கத்தை வீழ்த்தி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதையும் புதிய சமத்துவ சமூகத்தை அமைப்பதையும் கூறுகின்றது. மாறி மாறி இரு கட்சிகளையே ஆட்சிக்குக் கொண்டு வருவதால் எவ்வித பயனும் இல்லை என்றும் இந்த விளையாட்டை நிறுத்தி புதிய வழியைக் காண வேண்டும் என்றும் அப்பரும் சுப்பரும் நாடகம் கூறுகின்றது. இவ்விரு நாடகப் பொருளும் சமகால வாழ்க்கை யதார்த்தத்தில் இருந்து கிரகித்துக் கொள்ளப்பட்டவை. சித்தாந்த பூர்வமானவை. இச்சித்தாந்தங்களுக்குக் குறியீடுகள் மூலம் முருகையன் மேடையில் வடிவம் கொடுக்கின்றார். உதாரணமாக அப்பரும் சுப்பரும் நாடகம் எவ்வாறு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பார்க்கலாம்.

அப்பர் சுப்பர் இருவரும் இரண்டு அரசியற் கட்சிகளின் குறியீடுகளாக உள்ளனர். அன்னம்மாள் தேசத்தின் குறியீடு. அவளுடைய கையிலே ஒரு தொப்பியுண்டு; அது அதிகாரத்தின்-வாக்குரிமையின் குறியீடு. தொப்பி யாருடைய தலைக்குப் போகிறதோ அவர் நிருவாகத்தை நடத்துவர். மேடையின் ஒரு புறத்திலே அன்னம் மாளின் குடிசை. மறு புறத்திலே அலுவலகம். அன்னம்மாள் மேடையின் நடுவிலே நின்று தொப்பியைச் சுழட்டுகிறார். அப்பரும் சுப்பரும் அதைப் பிடிக்க முயல்கின்றனர். வாக்குறுதிகள் அளிக்கின்றனர். தொப்பி முதலில் அப்பருக்குப் போகின்

றது. அவரது ஆட்சி நடக்கின்றது. வாக்குறுதிகள் நிறைவேறவில்லை. ஊழல் பெருகுகிறது. அன்னம்மாள் அப்பரை வீழ்த்தி தொப்பியைக் கைப்பற்றுகிறாள். திரும்பவும் தொப்பி சுழட்டல் நிகழ்கிறது. அப்பரும் சுப்பரும் வருகின்றனர். இம் முறை தொப்பி சுப்பருக்குப் போகின்றது. அவருடைய ஆட்சியும் வழமைப்படியே. சுப்பரின் தொப்பியும் கழற்றப்படுகின்றது. அன்னம்மாளின் இளைய மகன் வன் முறையில் நாட்டங் கொள்கின்றான். இது சமீப கால இளைஞர் கிளர்ச்சியின் குறியீடு இளையவனை நல்வழிப் படுத்த என்றே அடுத்த முறை மீண்டும் தொப்பியை அப்பருக்கு வழங்குகிறாள் அன்னம்மாள். அப்பருடைய ஊழல் ஆட்சி திரும்பவும் ஆரம்பம். எதிர்ப்புக் கிளம்புகிறது. அப்பரின் ஆட்சி பறிபோகிறது. திரும்பவும் மேடையில் தொப்பி சுழலத் தொடங்குகிறது. அப்பரும் சுப்பரும் அதைப் பிடிக்க முயல்கின்றனர். அன்னம்மாள் மேடையில் தோன்றி விளையாட்டை நிறுத்துகிறாள். அன்னம் மாளும் பிள்ளைகளும் புதிய சங்கற்பம் பூணுகின்றனர். நாடகம் முடிகின்றது. இந்த நாடகத்திலே எல்லாப் பாத்திரங்களும் குறியீட்டுப் பாத்திரங்கள் என்பது வெளிப்படை. அதாவது உண்மை மனிதர்கள் அல்லர், குறியீட்டு மனிதர்கள் நிகழ்வுகளும் அப்படியே. கடுழியமும் இத்தகைய அமைப்புடைய நாடகமேயாகும். முருகையன் சமூக யதார்த்தத்தின் சாராம்சத்தைச் சிந்தாந்த பூர்வமாகக் கிரகித்துக் கொண்டு அச்சிந்தாந்தத்தைக் குறியீட்டு வடிவில் விளக்குகின்றார். இன்னும் ஒரு வகையில் சொன்னால் யதார்த்த உண்மைகளை அவர் பொதுமைப்படுத்துகிறார் எனலாம். அந்த வகையில் அவரது நாடகங்கள் கருத்து ரூபமாக உள்ளன. இதுவே முருகையனுடைய பொதுவான இலக்கிய நெறியும் ஆகும். அவரது பெரும்பாலான கவிதைகளிலும், நெடும்பகல், ஆதிபகவன், முதலிய காவியங்களிலும் இக்கலை நெறியே பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. ஒரு விஞ்ஞான உண்மையைக் கணிதவியல் குறியீடுகள் கொண்டு விளக்குவது போன்றதே இது. முருகையனுடைய விஞ்ஞானப் புலமை அவரது இலக்கிய நெறியின்மீது செலுத்திய ஆளுகையாக நாம் இதனைக் கருதலாம். அவரது இக்கலை நெறி தமிழுக்கு ஒரு புதிய பரிமாணம் என்றே கூறவேண்டும். மஹாகவியின் நாடகங்கள் இதில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவை. யதார்த்தத்தை யதார்த்தமாக அணுகுவதே மஹாகவியின் கலை நெறியாகும். முருகையனின் நாடகங்கள் கால-இட எல்லைகளுக்கு உட்படாதவை. மஹாகவியின் நாடகங்கள் உட்பட்டவை. முருகையன் விசயத்தைப் பொதுமைப்படுத்தி நோக்குகின்றார் என்றால் மஹாகவி தனிமைப்படுத்தி நோக்குகின்றார் எனலாம். அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட கால-இடச் சூழ்நிலைக்கு உட்பட்ட குறிப்பிட்ட மனிதர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளைச் சித்திரிப்பதன் மூலம் பொதுமைக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றார். அந்த வகையில் மஹாகவியின் நாடகங்கள் நேரடியான யதார்த்த நாடகங்களாகும். ஆகவே அவரது நாடகப்பாத்திரங்கள் குறியீட்டு மனிதர்களாக அன்றி உண்மை மனிதர்களாக உள்ளனர். மஹாகவியின் மூன்று மேடை நாடகங்களிலும் நாம் இந்தப் பண்பைக் காண்கின்றோம். வானொலி நாடகமான திருவிழாவிலும் நாம் இதைக் காண்கின்றோம். அவரது பெரும்பாலான கவிதைகளிலும் காவியங்களிலும் இப்பண்பே காணப்படுகின்றது. இது தமிழின் பிறிதொரு பரிமாணம் ஆகும். இவ்விரு நாடக நெறியிலே உள்ள வேறுபாடு நாடகச் செய்யுளிலும் வெளிப்படுகின்றது. முருகையன் தனது நாடகங்களைக் குறியீட்டுப் பாங்கில் அமைத்துக் கொண்டதால் நாடகச் செய்யுளையும் அதற்கு இசைவாக தராதர இலக்கிய நடையிலேயே அமைத்துக்கொண்டார். சத்தியச் சத்துச் சாறு நாடகத்திலே பேச்சுவழக்கைக் கலந்து உரையாடலை அமைத்துள்ளார் எனினும் தூய இலக்கிய வழக்கே அவரது நாடக

மொழியின் அடிப்படைப் பண்பாகும். பண்டைய, இடைக்கால இலக்கியங்களில் கூடிய புலமையும், மரபுணர்ச்சியும் முருகையனிடம் இருப்பதும் அவரது நடையிலே செந்நெறிச் சாயல் காணப்படுவதற்குக் காரணம் எனலாம். தனது நாடகத்தில் செய்யுள் வாக்கியத்தைப் பேச்சுக்கு இசைவாக அமைப்பதே அவரது வேலையாக இருந்தது. இந்த இசைவாக்கம் கடுமியத்தை விட, அப்பரும் சுப்பரும் நாடகத்தில் மிக வெற்றியாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

மஹாகவி யதார்த்த நெறியையும் உண்மையான சமூக மனிதர்களையும் தன் நாடகங்களுக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டதால் தனது நாடகச் செய்யுளைப் பேச்சுத் தோரணக்கு ஏற்ப இசைவாக்கம் செய்யவேண்டி இருந்ததோடு பாத்திரங்களின் கிராமிய மொழிவழக்கையும் இணைக்க வேண்டி இருந்தது. அவ்வகையிலே பேச்சு வழக்குச் சார்ந்த ஒரு செய்யுள் நடையை அவர் உருவாக்கினார். இதில் பெருமளவு அவர் வெற்றி பெற்றார் என்றே சொல்ல வேண்டும். குறிப்பாக கோடை நாடகம் இவ்வகையில் ஒரு சாதனையாகும். செய்யுளிலே மஹாகவி பேச்சு வழக்கைக் கையாண்டமை பற்றி 'மஹாகவியும் வழக்குத் தமிழும்' என்னும் கட்டுரையிலே விரிவாக விளக்கியுள்ளேன். ஆகவே அதுபற்றி இங்கு விவரிக்கத்தேவையில்லை.

3

இன்னும் ஒரு வகையான மேடைப் பா நாடகங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டும். கூத்து மரபு தழுவிய 'நவீன இசைப்பா நாடகங்களே' அவை. நமது பாரம்பரியக் கூத்துக்கள் அனைத்தும் செய்யுள் வடிவிலேயே அமைந்துள்ளன எனினும் நாம் இன்று கருதுகின்ற நாடகம் என்ற அர்த்தத்தில் அவற்றைப் பாநாடகவகையுள் சேர்த்துக் கொள்ள முடியாது என்பது வெளிப்படை. ஆயினும் 1960ம் ஆண்டுகளின் நடுப்பகுதியில் இருந்து நவீன நாடக மேடை உத்திகளையும் பாரம்பரியக் கூத்து மரபையும் இணைத்த புதிய நாடக வடிவம் ஒன்று இங்கு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இவை பழைய அர்த்தத்தில் இன்னும் கூத்துக்கள் அல்ல. கிராமங்களில் விடிய விடிய ஆடப்படும் கூத்துக்களில் இருந்து இவை முற்றிலும் வேறுபட்டவை. நகர்ப்புற ரசிகர்களுக்குச் சுருக்கிக் கொடுக்கப்பட்ட கூத்துக்கள் அல்ல இவை. பாட்டின் இசையையும் ஆட்ட முறையையும் கூத்துக்களில் இருந்து பெற்றாலும் எல்லா வகையிலும் மெருகிடப்பட்ட புதிய வடிவமே அவை. இவற்றின் பிரதிகள் பாரம்பரியக் கவிஞர்களால் எழுதப்பட்டவையல்ல; நவீன கவிஞர்களே அவற்றை உருவாக்கினர். இவ்வகையிலே பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் தயாரித்தளித்த ராவணேசன், வாலிவதை, மௌனகுருவின் சங்காரம், அம்பலத்தாடிகளின் கந்தன் கருணை ஆகியவை முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. முன்னவை இரண்டும் சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கூறுகின்றன. இவ்வகையிலே மட்டக்களப்பில் மேடையேறிய ஏர்முனை வேலன், பரியாரி மகன் ஆகிய அங்கத நாடகங்களும் குறிப்பிடத்தக்கன இதுவரை குறிப்பிட்ட நாடகங்களைப் போல் பேச்சோசையை அன்றி இவை பாட்டோசையையும் ஆட்டத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இதனாலேயே இவற்றை இசைப்பா நாடகம் எனக் குறிப்பிட்டேன். இத்தகைய நாடகங்கள் தொடர்ந்து உருவாகவில்லை எனினும் இன்றைய நவீன நாடகங்கள் சிலவற்றிலே இவற்றின் செல்வாக்கினைக் காணமுடிகின்றது.

இறுதியாக சிறுவர்களுக்கான பாநாடகங்கள் பற்றியும் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி பற்றியும் குறிப்பிடவேண்டும். தமிழிலே சிறுவர் நாடக முயற்சி மிகக் குறைவே. சமீபத்தில் மேடையேறிய 'கூடிவிளையாடு பாப்பா' ஒன்றே இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கது. பாடசாலைகளில் அப்போதைக்கப்போது சிறுவர் நாடகங்கள் மேடையேறினும் அவற்றுள் பாநாடக முயற்சிகள் மிகக் குறைவே. நான் அறிந்தவரை நீலாவணன், பா. சத்தியசீலன் ஆகியோரே இத்துறையில் சில படைப்புகளைச் செய்துள்ளனர். நீலாவணனின் ஒரு நாடகம் கல்முனைப் பாடசாலைகளுக்கிடையே நடைபெற்ற ஒரு நாடகப்போட்டியில் மேடையேறியது. அது ஒன்றுதான் அவரது முயற்சி என்று நினைக்கின்றேன்.

சிறுவர் இலக்கியத்துறைகளில் கூடுதல் ஈடுபாடு காட்டும் கவிஞர் சத்தியசீலன் இத்துறையில் சற்று அதிகம் முயன்றுள்ளார். இவரது 'பாட்டுக் கூத்து' என்னும் நூலிலே இடம் பெறும் புத்திமான் பலவான், பிழைத்திருத்தம் ஆகிய நாடகங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை கொழும்பு, மன்னார், மானிப்பாய் முதலிய இடங்களில் பாடசாலை மாணவர்களால் நடிக்கப்பட்டதாகத் தெரிய வருகிறது.

பாநாடக மொழிபெயர்ப்பு என்ற வகையில் இ. ரத்தினம் மொழிபெயர்த்த 'மன்னன் ஈடிபசு' நாடகத்தை மட்டுமே குறிப்பிடலாம். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற கிரேக்க நாடகாசிரியர் சொபக்கிளிசின் இந்நாடகம்-பிராய்டின் உளவியல் கொள்கையினால் இந்த நூற்றாண்டில் மேலும் பிரசித்தி பெற்ற இந்நாடகம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் வெற்றி பெறவில்லை என்றே கூறவேண்டும். முற்றிலும் செயற்கையான வழக்கிறந்த ஒரு மொழிநடை இதில் கையாளப்பட்டுள்ளது. பாநாடகத்தின் மொழிநடை எவ்வாறெல்லாம் இருக்கக் கூடாது என்பதற்கு இம்மொழிபெயர்ப்பு ஒரு எடுத்துக் காட்டாகும்.

பாநாடகத்தின் எதிர்காலம் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூறி இக்கட்டுரையை முடிக்கலாம். பாநாடகத்தைக் கோட்பாட்டு ரீதியாக நிராகரிப்பதோ நியாயப்படுத்துவதோ பொருளற்றது. நாடகம் செய்யுளில் எழுதப்படுகிறதா அல்லது வசனத்தில் எழுதப்படுகிறதா என்பது முக்கியமல்ல. அது நாடகமாக இருக்கின்றதா என்பதுதான் முக்கியம். பார்வையாளனுக்குப் பொருள் உடையதாக அவனை ஈர்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறதா என்பதுதான் முக்கியம். அதாவது அதற்குச் சமூக ஏற்புடமை இருக்கிறதா என்பதுதான் முக்கியம். கோடை, புதியதொரு வீடு ஆகியவை பலமுறை மேடையேறியதும் பல மட்டத்தினராலும் பாராட்டப்பட்டதும் பாநாடகங்களின் ஏற்புடமையை நிரூபிக்கின்றன. அப்பரும் சுப்பரும் மேடையேறினால் அதற்கும் நிச்சயம் ஏற்புடமை இருக்கும்.

ஆனால் பாநாடகம் தொடர்ந்து எழுதப்படுமா என்பதுதான் கேள்வி. மேடைக்கலை அறிந்த, வாழ்வு, கலை பற்றிய சுய பிரக்ஞையுடைய, செய்யுள் ஆற்றல் மிக்க கவிஞர்களால்தான் சிறந்த பாநாடகங்களை ஆக்குவது சாத்தியம். இன்று நம் மத்தியிலே அத்தகைய கவிஞர்கள் எத்தனை பேர் உள்ளனர்? முருகையன் ஒருவரைத்தான் கூறலாம். முருகையன் கடுழியம் எழுதியது 1970ல். அப்பரும் சுப்பரும் எழுதியது 1979ல்,

9 ஆண்டு இடைவெளிகளில்தான் இரண்டாவது நாடகம் உருவாகியுள்ளது. சமீப காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்பட்ட ஆரோக்கியமான நாடகச் சூழலே அந் நாடகத்தின் பிறப்புக்குக் காரணம் எனலாம். இத்தகைய சூழல் தொடருமானால் முருகையன் மூலம் இன்னும் சில நாடகங்கள் கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம். அவரைத் தவிர இத்துறையில் வேறு நம்பிக்கைகள் காணப்படவில்லை.

-மல்லிகை - 1980.

ம ஹாகவி என்ற புனைப்பெயரில் நன்கு அறியப்பட்ட உருத்திரமூர்த்தி (1927 - 1971) பாரதிக்குப் பின்னர் நவீன தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்த முக்கியமான கவிஞர்களுள் ஒருவர். ஈழத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் எனினும் ஈழத்துக் கவிஞர் என்ற பிராந்திய வரையறைக்குள் மட்டுப்படுத்தப்பட முடியாதவர்; பரந்த தமிழ்க் கவிதை உலகின் தலைமைக் கவிஞர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்படவேண்டியவர். கவிதை, காவியம், பாநாடகம், இசைப்பாடல், சிறுவர் பாடல் என அவருடைய கவிதைப் படைப்புகள் பன்முகப்பட்டவை.

